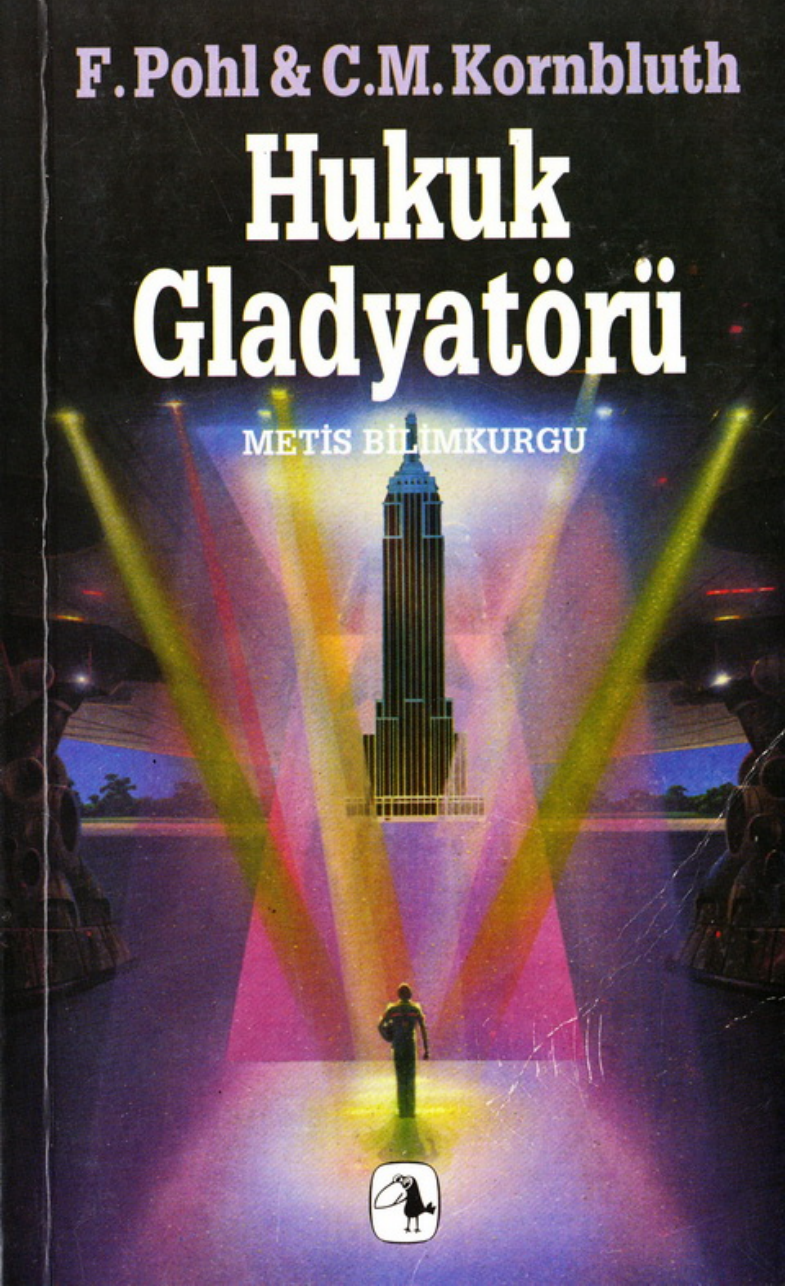
F. Pohl & C.M. Kornbluth

Hukuk Gladyatörü

METİS BİLİMKURGU

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 20
Metis Edebiyat Dizisi
Hukuk Gladyatörü
Frederik Pohl, Cyril M. Kornbluth
Özgün adı: Gladiator-at-Law, (1955)
© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınları'na aittir, 1997

Birinci Basım: Kasım 1997

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
Tim White'ın bir resmi üzerinde kolaj

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Fatih Mücellithanesi

ISBN 975-342-169-9

F. Pohl & C.M. Kornbluth

Hukuk Gladyatörü

Çeviren: Nazlı Korkut

METİS YAYINLARI

CYRIL M. KORNBLUTH

1923'te doğdu, 1958'de öldü. 1940'lı yıllarda Donald Wollheim ve Frederik Pohl'un yayınladığı bilimkurgu dergilerinde öyküleri yer aldı. Kornbluth daha ziyade Frederik Pohl ile ortaklaşa yazdığı romanlarla ün kazandı. Bunların arasında *Search the Sky* (1954, Gökyüzünü Ara) ve *Uzay Tacirleri* (1952; Metis 1996) şayılabilir. Kornbluth'un en önemli kısa öyküleri, çeşitli bilimkurgu derlemelerine sık sık alınan "The Marching Morons" ("Gerzekler Ordusu") ve "The Little Black Bag"dir ("Küçük Siyah Çanta"). Kornbluth'un tek başına yazdığı romanlar arasında en önemlisi ise 1953'te yayınlanan *The Sydic*'tir (*Teşkilat*, 1998'de Metis Bilimkurgu'da yayınlanacak). Kornbluth'un 35 yaşında, bir kalp krizinden erken yaşta ölmesi, bilimkurgu dünyasının en önemli kayıplarından biri olmuştur.

FREDERIK POHL

1919'da doğdu. Amerikan bilimkurgu edebiyatının en verimli yazarlarından biridir. 1940'lı yılların başlarında *Astonishing Stories* ve *Super Science Stories* dergilerinin editörlüğünü yapmış ve "Altın Çağ"ın hazırlayıcılarından biri olmuştur.

Bu dönemlerde sayısız takma ad kullanarak yazdığı öyküler vardır, ancak bir yazar olarak ilk ününü Kornbluth'la yaptığı ortak çalışmalarla kazanmıştır. Kornbluth'un ölümünden sonra da özellikle Jack Williamson'la ortak çalışmalar yapmış ve bu ikili "Starchild"(1964, 1965, 1969, Yıldız Çocuğu) üçlemesiyle ün kazanmıştır. 1950'li yılların sonlarına kadar daha ziyade bir kısa öykücü olarak bilinen Pohl'un tek başına yazdığı romanlar, özellikle 1960'lardan sonra yazarın gerçek ününe kavuşmasını sağlamıştır. 1976'da yazdığı *Man Plus* (İnsan-Üstü), bir yıl sonra Nebula ödülü kazanmıştır. 1980'lerde yazdığı "Heechee" (Hiçi) üçlemesi ülkemizde Kavram Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

1

SANIK her haliyle "Yapısal Psikopat Durumu" sergileyen soluk benizli, sansar yüzlü biriydi. John Marshall Hukuk Fakültesi mezunu Charles Mundin'in yüzüne haykırdı:

"Avukat, beni buradan çıkartmalısınız! Daha önce de iki kere yargılandım; bu sefer beynimi yıkayacaklar!"

Mundin yüzünü buruşturarak ilk müşterisini süzdü. "Suçunu kabul *etmeyeceksin*, öyle mi?" diye sordu yeniden, umutsuzca. Mahkeme tarafından bu davaya bakması için atanmıştı ve şu anda mahkemenin ona nasıl böyle pis bir oyun oynadığını düşünüyordu. Adamın suçu A tipiydi, Monmouth Stadyumu'ndaki bilet gişesinden para kutusunu aşırmıştı. İşi becerme tarzı daha önceki iki suçuyla pek uyuşuyordu. Suç ortağı olduğu iddia edilen kişi, yani gişedeki biletçiyi işin bitmesi için gerekli olan beş dakika boyunca meşgul eden adam, savcıyla yaptığı pazarlık sonucunda tanık sandalyesine oturmaya razı olmuştu. Ve bu herif hâlâ suçunu kabul etmemekte direniyordu.

Mundin bir kez daha denedi. "Bak, o kadar da kötü olmayacak. Sadece bir hastanede birkaç gün geçireceksin. Neredeyse canın hiç yanmayacak. Bak laf olsun diye söylemiyorum. Kendi gözlerimle gördüm, okulda birinci sınıftayken oraya götürmüşlerdi..."

Adam bağırdı: "Avukat, hâlâ anlamıyorsun. Aman yarabbim! Eğer beynimi yıkarlarsa çalışmak zorunda kalacağım."

Mundin omuz silkti. "Avukatının tavsiyesine uymuyorsun. Gene de elimden geleni yapacağım."

Ama dava birkaç dakika içinde sona erdi. Mundin suç ortağı kişinin tanıklığına itiraz ederek durumun düzeltilebilir

bir hata olduğunu ifade etmeye çalıştı. Umutsuzca da olsa, koşullandırma cezasını hak eden bir suç söz konusu olunca, tanığın ahlaki niteliği yüzünden verdiği ifadenin kabul edilemez olduğunu iddia etti. Harvard Hukuk Fakültesi'nin yüksek rütbelilerinden biri olan savcı, koşullandırma cezasını hak eden suç durumunun özünde eylem gerçeğinin değil sanığın niyetinin bulunduğunu ve bunun da suç ortağının ifadesiyle ispatlanmış olduğunu söyleyerek Mundin'i alaşağı ediverdi. Bir çırpıda bu duruma benzer örnekler sıraladı.

Yargıcın bakışları anlamsızlaştı ve uzaklaştı. Parmaklığın arkasındakiler, yargıcın büyük bir itinayla işlenmiş peruğunun altında saklı duran kulaklık yardımıyla vızıltı gibi kulaklarına dolan seslerden, örneklerin onaylandığını duyabildiler. Yargıç başını öne eğdi ve Mundin'e bakarak konuştu: "İtirazınız geçersiz bulundu. Devam edin."

Mundin yeniden itiraz etme gereği bile duymadı.

Savcılık iddianameyi bitirdi. Mundin ayağa kalktı, boğazını temizledi. "Mahkemenin yüksek izniyle," diyerek konuşmaya başladı. Yargıç hiçbir şey için mahkemenin yüksek izninin alınamayacağını anlatan bir bakışla karşılık verdi. Mundin jüri kutusuna döndü: "Savunma makamı kuvvetli deliller sunulmadığını göz önünde bulundurarak tanık göstermiyor." Bu, Harvard'lının jüriye önceki iki mahkûmiyetten bahsetmesini engellemek anlamına geliyordu. "Savunma makamının şimdilik söyleyeceği bir şey yok."

Harvard Hukuk'tan olan savcı buz gibi bir gülümsemeyle, sanığın sapına kadar suçlu olduğunu gösteren zehir zemberek üç kıyastan oluşan otuz dakikalık bir özet sundu.

Mahkeme kâtibinin parmakları şifreli şeridin üzerinde hızla hareket ediyordu ve tam Mundin ayağa kalktığı sırada, beklenen bir şekilde havada hazır durumuna geçti.

"Mahkemenin yüksek izniyle," dedi Mundin. Gene o *bakış*. "Müvekkilim talihsiz bir insan. Yıkılmış bir evin ve Bokkent'in hendeklerinin bir ürünü, adalet her yurttaş gibi onun da hakkı. Fakat bu şartlarda belirtmem gereken şey adaletin sonuçlarının ancak merhametle birlikte bir işe yarayabileceğidir."

Yargıç da, savcı da açık açık gülmeye başlamışlardı. Küçük düşmenin böylesi! Mundin kâtibin kodlama makinesinden çıkan sarı rulo şeridi okuyabilmek için boynunu uzattı. Eğer yeterince basitse jüri kutusunun kodunu şöyle ya da böyle okuyabilirdi.

Özetin şifreli kopyası yeterince açıktı. Şeritte şöyle yazıyordu:

O-O...O-O...O-O...

"Savunma makamının ekleyeceği bir şey yok," diye mırıldandı Mundin ve adamının ümitsiz fısıltısını duymazdan gelerek sandalyesine yığıldı.

Yargıç, "Sayın Kâtip, davayı jüri kutusuna sununuz lütfen," dedi. Kâtip seri biçimde iki şeride de gerekli bilgileri geçirdi. Jüri kutusu ses çıkardı ve ışığı yanıp söndü. Tabii bunlardan birine herhangi bir anlam verebilirse! Mundin orada duran kocaman mühre bakarak düşündü bunu. Ya da o allahın belası kâtiplerden birine o şeridi kestirebilirse – yo, bu da anlamsız bir şey olurdu. Bu kâtipler de beyinlerinin yıkanmasını gönüllü olarak istemişlerdi çünkü. Tıpkı eski zamanlarda gönüllü olarak hadım edilen haremağaları gibi. Güvenli bir yaşam için insan olmaktan vazgeçenler gibi.

Kırmızı pencerede ışık yandı: SUÇLU BULUNDU.

"Çalışacağım!" diye mırıldandı adam, gözleri hortlak görmüş gibiydi.

Yargıç peruğunu toparlarken kulaklığının birazı da görünmüştü. "Mübaşir Bey, suçluyu götürün. Ceza yarın saat on birden itibaren geçerli olacaktır. Celse sona ermiştir."

Sanık inledi: "Bu iğrenç makinelerden nefret ediyorum. İnsanlardan oluşan bir jüri bulunamaz mıydı, ya da belki böyle bir karar alınamaz mı..."

Mundin bıkkın bir şekilde yanıtladı: "İnsanlardan oluşan bir jüri seni çarmıha gererdi. Ne diye gidip Stadyum'dan çaldın ki? Neden Kilise'den ya da yargıcın kumbarası gibi daha güvenilir bir yerden çalmadın? Yarın görüşürüz." Sırtını adama döndü ve savcının yanına gitti.

"İyi denemeydi, genç adam." Asilzade buz gibi bir edayla gülümsedi. "Ama her zaman kazanamayız, değil mi?"

Mundin sinirlenmişti: "Madem bu kadar zekisin neden şirket avukatı olamıyorsun?" Sonra da mahkeme salonundan çıktı.

Verdiği cevaptan pişman olduğunda çoktan caddeye varmıştı. Gerçi Harvardlı'nın yüzü kendisini mutlu edecek şekilde bozulmuştu ama attığı laf da başka bir O-O idi. Peki, neden? Elbette Mundin'in kendisi de şirket avukatı olamadığı için. O, kuşaktan kuşağa geçen dev şirket hukuku işlerinden birine sahip değildi ve asla da olamayacaktı. Harvard Hukuk Fakültesi'nde hafızlamış olmak bile insana kolayca Root, Lincoln, Dulles veya Choate ailelerinde doğmak gibi bir avantaj sağlamıyordu. Büyük yapılanmalar, davalı malların idare edilmesi ve hisse senedi meseleleri ne bu savcı ne de Charles Mundin için geçerli olabilirdi. Şirketlerin birbirleriyle birleşmesi ve koruyucu komiteler de onları ilgilendiremezdi. İnsan yargıçlar, insan jüriler, insan vekiller ve insanların oluşturduğu komisyonlar önünde dava açıldığında su yerine altın akıtan musluklar da onlar için değildi. Onlar için geçerli olabilecek tek şey jüri kutusu ve ceza hukukunun önemsiz ayrıntılarıydı.

Monmouth'un sıcaktan kızışmış, iç bayıltıcı caddelerinde on beş dakikalık bir yürüyüşle bürosuna ulaştı. Gözleri binanın kapısındaki küçük ilana takılınca bir an için içi hop etti. Neyse ki kira işi ile ilgilenen acentalar özür dileyerek hiç boş yer olmadığını söylüyorlardı. Mundin en azından kendi bürosu söz konusu olduğu sürece bu durumun sürmesini diledi.

Bir asansöre binip "On altıncı kat," dedi. İlk müvekkili olan şu adamı düşünüyordu. En azından bir ücret almalıydı: Bu türden davalarda bir ücret alınırdı. Adam artık çalamayacağını anladığında dehşete düşmüş olmalıydı. Belki de Avukat Mundin'in kendisi daha akıllı davranıp Monmouth Stadyumu'ndaki o bilet penceresine yukarıdaki duvardan bir kanca ve ip sallandırıp...

Ya da belki gerçekten büyük bir ümitsizliğe kapılıp Büyük Gün Gösterileri'nde kendini yarışmacılardan biri olarak bulabilirdi.

Posta kutusu boştu, ama garantili ve tam otomatik Yirmi

Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter –hâlâ taksitlerini ödüyordu– dikkatini çekecek şekilde yanıp sönüyordu. Gene kiralama acenteleri mi yoksa diye düşündü. Ya da hukuk ansiklopedileri satıcılarından mı? Belki de bir müşteridir? "Konuş bakalım," dedi.

Makine o mükemmel sesiyle konuşmaya başladı. "Telefon, saat 12.05. Bay Mundin dışarıdalar hanımefendi. Bir mesajınız varsa almaya hazırım."

Cevap veren, İlçe Komitesi Başkanı ve küçük kıyakların dağıtıtıcısı Del Dworcas'in sesiydi: "Sen kim oluyorsun da bana hanımefendi diyorsun, kızım?"

Telesekreter: "Gı-gı-gı-oooh. Efendim."

Dworcas öfkeli bir sesle konuştu: "Ne diyorsun?.. Ha, şu lanet olası aletlerden bu. Peki, dinle Charlie, eğer bu mesajı alabiliyorsan tabii. Sana birini yolluyorum. Adı Bligh. Ona adam gibi davran. Ve beni ara. Seninle bir şeyler konuşmak istiyorum. Ve eğer müşteri kaybetmek istemiyorsan şu aptal makineni düzelt."

Telesekreter bir süre sonra "Mesajınız bitti mi hanımefendi?" diye sordu.

Dworcas yanıtladı: "Mesajının canı cehennneme, evet. Bana hanımefendi demekten de vazgeç."

Telesekreter gene o anlamsız sesleri çıkardı ve bir kapanma sesi duyuldu.

Oh, harika, diye düşündü, Mundin. Dworcas'i de kızdırmıştı ve bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Telesekreterin cinsleri birbirine karıştırması servisle imzalanan kontratta görünmüyordu.

Ve Dworcas, yetenekli genç avukatlara sandık müşahitliği görevi veren İlçe Komitesi'nin başkanıydı.

Mundin Dworcas'e ve kendisini bu telesekreteri almaya ikna eden satıcılara küfrederken posta tüpünde bir hareketlenme oldu. Çabucak tüpün içinden mektubu aldı ama gönderenin kim olduğunu görünce mektubu açmadan bir tarafa bıraktı. Burs Yatırımcıları İcra Birliği'nin ona söyleyebileceği ilginç ne olabilirdi ki; onlara borcu olduğunu biliyordu ve onlar sayesinde aldığı hukuk kurslarından da ona bu parayı ödetmek

için ciddi bir tedbir alamayacaklarını gayet iyi öğrenmişti.

Bu durumda şu Bligh denen adam ya da şerifin bürosundan herhangi biri gelene dek yapılabilecek bir şey yoktu. Haydi bir avukatın yaşamı için kadeh kaldıralım, makineler kadar zeki olmadığı şüphesiyle dırdır eden ve onlarla gevezelik yapan bir avukat için.

Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter konuşmaya başladı: "Arayan bay ya da bayan olabilir. Gı-gı-gıg. Yardımcı olamıyorum. Üzgünüm." Mundin makineye sertçe bir tekme savurdu. Makine geğirdi ve tekrar konuştu: "Dışarıda bir beyefendi var, Bayan Mundin."

"İçeri gelsenize!" diye bağırdı Mundin, sonra kendini toparladı. "Şey, afedersiniz. Siz Bay Bligh mısınız?"

Adam gözlerini kırpıştırarak baktı ve tedbirli bir tavırla içeri girdi. Etrafını şöyle bir süzüp kendine bir sandalye seçti. Mundin, adamın işitme cihazı kullandığını fark etti; belki de başını bir parça yana doğru tutmasının nedeni buydu.

"Evet, doğru. Ben Norvell Bligh. Ben, ee... Bay Dworcas'den bana birinci sınıf bir avukat önermesini istemiştim; o da sizin adınızı verdi."

Mundin mesafeli bir ses tonuyla sordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Şey..." Bligh'ın gözleri sinirli bir şekilde odada geziniyordu. "Karım – yani şey, ben evlat edinme konusunda bazı bilgiler edinmek istiyorum. Bir üvey kızım var, karımın ilk evliliğinden, anlarsınız – şey, karım onu evlat edinmemiz gerektiğini düşünüyor.

Sevgili dost Del Dworcas, diye düşündü Mundin canı sıkılarak. Benim Ceza Hukuku Barosu'na bağlı çalıştığımı *gayet iyi bilir* ve gene de kendi bildiğini okur. Konuşmaya başladı: "Özür dilerim Bay Bligh. Ne yazık ki size yardım edemem. Bu işle ilgilenmesi için bir medeni hukuk avukatı bulmanız gerekiyor."

Bligh işitme cihazının kontrol düğmesine dokundu. "Efendim?"

"Diyorum ki," diye tekrarladı Mundin sözcükleri tek tek söyleyerek, "ben-bunu-yapa-mam."

"A, evet bunu biliyorum," diye yanıtladı Bligh. "Bay Dworcas de böyle dedi. Ama medeni hukuk avukatlarının böyle bir iş için çok fazla isteyeceklerini ama sizin... Yani onun arkadaşıymışsınız ve ben de onun kardeşinin dostuyum, bu iş arkadaşlığa dayanarak yapılabilirmiş. Tek bilmek istediğim ne yapmam gerektiği. Bence mahkemede bir avukata ihtiyacım olmayacaktır. Sizce de öyle değil mi?"

Mundin umutla adamın söylediklerini kafasında çevirdi. "Hımm, belki de gerekmez." Bu hiç şüphesiz kuşkulu bir durumdu, Dworcas de onu böyle bir işe bulaştırdığı için ufak bir teşekkürü hak ediyordu doğrusu. Gene de durum yalnızca bir öneri ya da bilgi almayı gerektiriyordu allahtan, şirket avukatı çocuklar henüz *bunun* önünü kesememişlerdi.

Mundin, geriye doğru yaslanarak Bligh'ı süzdü. Belki gördüğü en etkileyici tip değildi ama iyi giyinmişti ve kesinlikle bedavacıya benzemiyordu. Büyük bir ihtimalle sözleşmeli bir çalışandı, ayda bir maaş alan, G.M.L. Evleri'nde oturan, karısının ciddi boyutlardaki dırdırından bunalmış bir adam. Mundin, "Bana hikâyeyi anlatın," diye söze girişti. "Öncelikle, ne kadar?" Bu, mahkemenin çocuğa bakılabileceğine ikna olması için ne kadar kazanıyorsun anlamına geliyordu.

"Şey, ona yaklaşık üç yıldan beri *bakıyorum.* Afedersiniz Bay Mundin, ama bu konuyu kısa kesebilir miyiz? Şu anda öğle tatilindeyim ve Bay Candella bu konuda oldukça hassastır."

"Elbette, anlıyorum. Bana sadece gerekli bilgiyi verin. Kızın yaşı, babasının nerede olduğu, falan filan."

Bligh tereddütle öksürdü. "Adım Norvell Bligh. Daha çok Büyük Gün Gösterileri ile ilgili satın alma konusunda Genel Eğlence Şirketi adına yardımcı prodüktör olarak çalışıyorum. Karımın adı Virginia. Benden önce Tony Elliston adlı biriyle evliymiş. Onlar... ee... pek iyi anlaşamamışlar. Bu dönem karım için oldukça zor bir deneyim olmuş. Alexandra adında bir kız çocuk doğurmuş. Virginia ve kocası boşanmışlar ama anladığım kadarıyla adam artık yaşamıyor. Neyse, sonuçta kızının velayeti tamamen karımda. Belgeleri burada. Alexandra şu anda on yaşında. Bu kadar bilgi yeterli mi?"

Mundin önündeki kâğıda hızla bir şeyler yazıyordu – sadece öylesine karalamalardı bunlar tabii, çünkü Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter her şeyi anında kaydetmekteydi. Tekrar düşününce belki de böyle bir tavır almaması gerektiğini hissetti. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Avukat arkadaşlarımdan biriyle bu konuyu tartışmalıyım. Eğer tekrar gelebilirseniz cuma aynı saat bence uygun. Ne dersiniz?"

Bligh gider gitmez Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter kulağı tırmalar şekilde sesler çıkararak konuşmaya başladı: "Alındı mesajı bekletiliyor. Ov-uuuuu. Bayan Mundin şehir dışındalar."

Mundin telesekreteri kapattı.

Bir günde iki müşteri diye düşündü, merakla. Her şey mümkün. Belki de bundan sonra, fabrikadan telesekreteri geri almalarına engel olabilir, o burs veren adamların maaşına haciz koymalarına ve ev sahibinin yolun ortasında onu şöyle bir silkelemesine boyun eğmeyebilirdi.

Tabii belki.

2

Pek fazla avukata benzer bir yanı yok, diye mırıldandı kendi kendine Norvie Bligh bürosuna doğru yürürken, ama en azından çok para istemeyecek. Arnie ona söz vermişti bir kere: "Git ve kardeşimi bul, Norvie. Del oldukça önemli biridir; eğer fazla ileri gittiğimi düşünmezsen bugünkü hükümetin en güçlü beyinlerinden biri olduğunu da söyleyebilirim. Sana adam gibi birini bulacaktır. Ücreti de senin istediğin gibi olacaktır."

Neyse, zaten velayet kâğıtlarının gerçekliğini kanıtlamak için bir hukuk cengâverine ihtiyaç yoktu. Bütün bunlar bir saçmalıktan ibaretti. Keşke Ginny bu kadar alınganlaşmasaydı, belki o zaman bu işin yalnızca garantisi olmayan bir harcama olduğunu ona açıklayabilirdi; kimse Alexandra'yı onlardan alamazdı ki, eğer kendi ölürse de mirasıyla ilgili en küçük bir sorun bile olmayacaktı.

Bir süre için durup düşündü. Virginia gerçekten de bu işi çok ciddiye alıyordu. En az beş defa, "Miras işini mutlaka sor," diye hatırlatmıştı. Ve o da unutmuştu tabii. Tamam işte, cuma günü sormak için bir şansı daha olacaktı.

Öte yandan Virginia'nın da kendini güvencede hissetmemesini ayıplayamazdı. Bokkent gibi bir yerde şu Tony denen adamla kıt kanaat geçinerek yaşamak tam bir cehennem azabı olmalıydı, geleceksiz ve güvencesiz. İşte bu yüzden de şu anda bu kadar vefakâr bir eşti.

Tabii ki vefakâr bir eş, diye tekrarladı kendi kendine.

Evet, şimdi önemli olan Candella'nın on beş dakikalık gecikmeden dolayı ona bir şey söyleyip söylemeyeceği idi. Candella son zamanlarda çok zorlaşmıştı. Tabii bu hassasiyeti için onu suçlayamazdınız; yaklaşmakta olan Sonbahar Büyük Gün Gösterileri için bu aralar diken üzerindeydi doğal olarak.

Tabii ki Candella'yı suçlayamazsınız. Tabii ki Virginia'yı suçlayamazsınız; vaadleri boş çıksa bile Arnie'yi de suçlayamazsınız. Her on yaşındaki ufaklık gibi biraz alıngan olan Alexandra'yı da.

Hiç kimseyi hiçbir şey için suçlayamazsınız. Eğer Norvie Bligh iseniz tabii.

Neyse ki Candella yemekten ne zaman döndüğünü fark etmedi. Ama öğleden sonra sekreteri endişeli bir suratla Norvie'nin masasına geldi ve, "Bay Candella sizinle Büyük Gün Gösteri programınızı görüşmek istiyor," dedi.

Norvie, içinde gayet haklı bir huzursuzlukla odaya yollandı.

İhtiyar Candella elindeki kâğıtları yere vurarak kükredi: "Bligh, belki de sen Büyük Gün denen şeyin çoluk çocuğun ok attıkları ve tenis kortunun etrafında koşu yarışları düzenledikleri bir İzci Yarışması falan olduğunu sanıyorsun, ha? Doğru mu? Ya da Bayanlar Yardım Çayı'na da benzetebiliriz. Belki de Büyük Gün denen organizasyonun neye benzemesi gerektiği konusunda hiçbir fikrin yok ha, öyle mi Bligh?"

Norvie yutkundu. "Hayır efendim." Sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı.

"'Hayır, efendim,'" diye taklidini yaptı Candella. "'Hayır, efendim.' Peki, madem Büyük Gün'ün ne olduğunu biliyorsun, neden bu kâğıtlarda bunu göremiyorum? Neden bu cehennemlik taslakta bir tane bile beni heyecanlandıracak şey bulamıyorum? Yo, cehennemlik lafını geri alıyorum, Bligh. Kimse bu taslağı cehennemlik bulmayacaktır. Belki başka açılardan çok eleştirilebilir ama seni temin ederim burada cehennemlik bir şey olmadığına dair herkes hemfikir olur bence." Kıllı işaret parmağıyla programın yazılı olduğu kâğıtları dürttü. "Şunu bir dinle. 'Açılış töreni: Ciplerin iki sıra mızraklı adama doğru ilerlemesi. Birinci gösteri: Elli güreşçi kız karşısında elli boksör erkek. Birinci düet: Alev püskürtücülü altmışlıkların düellosu.' Aman, ne faydası var ki? Bu gün yılın en büyük olayı olmalı, Bligh, bunu anlıyor musun? Bu, ölü sezondaki bir cuma gecesi gösterisi değil. Bu, insanların ciddiye aldığı bir şey. *Özel* olmak zorunda, anlıyor musun?"

Norvie Bligh umutsuzca söze girişti: "Şey, Bay Candella, ben – ben özel olduğunu düşünmüştüm. Yani bu klasik bir motif, anlıyor musunuz, şey gibi..."

"Ben sana ne gibi olduğunu söyleyeyim," diye bağırdı. "Ben on beş yıldır böyle şovlar hazırlıyorum. Bir senaryonun sahneye konup konmayacağı konusunda bana fikir verecek birine ihtiyacım yok. Ve sana bunun sahneye konamayacağını söylüyorum." Masasındaki bir düğmeye bastı. Norvie sandalyenin hemen altında tehlikeli bir şekilde sallandığını hissetti ve bir anda eli ayağına dolaştı. Candella böğürdü: "Al şu planlarını, pazartesi günü rol dağıtımına başlamış olmalıyız. Bakalım bu sokak karnavalı düzeyinin üzerine çıkacak bir şeyler bulabilecek miyiz?"

Norvie süklüm püklüm odadan çıkarken yüzüne bile bakmadı.

Bütün öğleden sonra böyle geçti.

Norvie beş bant dikte etti ve sonra hepsini sildi. Üç asistanını bütün büyük şehirlerdeki en başarılı Büyük Gün Gösterileri'ndeki en muhteşem görüntüleri bulmaları için farklı araştırmalar yapmak üzere görevlendirdi. Getirdikleri hiçbir

şey işe yaramıyordu. Bayan Dali öğleden sonra dikte almaya geldiğinde Norvie yazdıracak hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle yüzyüze geldi. Sekretere homurdandı: "Stadyum dedikleri bu küf bağlamış jimnastik salonunda ne olmasını bekliyorlar ki? Pittsburgh'a bir bakın; biz onlardan iki kat daha büyüğüz ama *onların* silahlı, zırhlı araçları var."

"Evet, efendim," diye yanıtladı Bayan Dali. "Bay Stimmens sizi görmek istiyor."

"Peki," diyerek karşılık verdi Norvie kabaca, ve genç senaryo yazarına oturması için bir sandalye gösterdi.

"Afedersiniz patron. Sizi bir dakika görebilir miyim?" Sesi ikircikli çıkıyordu.

"Beni görüyorsun zaten." Norvie bu espriyi geçen hafta Candella'dan kapmıştı.

Stimmens bir süre tereddüt etti, sonra inanılmaz bir hızla konuşmaya başladı: "Burada büyük bir organizasyon yapıyorsunuz patron, ve ben de bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. Ama bazı sorunlarım var – biliyorsunuz, ilerlemek, ee, yani... hem bunun sizin için de daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum, patron, ben de belki... " Daha sonra karmakarışık bir tarzda, okulu bitirdiğinde bir sınıflama memurunun nasıl hata yaptığını, Tüketici İlişkileri'ndeki bir açılışı ve On Beşinci Derece'den takdir primi alamadıkça onunla evlenmeyi reddeden bir kızı anlatmaya başladı.

Stimmens esas diyeceğine gelemeden epeyce önce Norvie onun ne istediğini ve nasıl bir karşılık alacağını biliyordu; ama Candella'nın azarları hâlâ kulaklarındaydı, bu yüzden Stimmens'ın içini dökmesine izin verdi. Sonunda canlı bir sesle: "Stimmens, eğer yanılmıyorsam bize katılmadan önce herkes gibi usulüne uygun olarak sözleşme imzaladın, değil mi? Biliyorsun bu anlaşma..."

"Evet efendim, biliyorum, ama..."

"Diyorum ki bu anlaşmanın usule uygun şekilde iptali *mümkün.* Şirketin sözleşmelerin satışı ile ilgili politikasını bildiğine inanıyorum. Satış fiyatı işçinin eğitim döneminin giderlerini karşılayacak kadar yüksek olmadıkça böyle bir satışı yapamayız. Bu durumda şunu söyleyebilirim, işini doğru dü-

rüst yapmayı beceremediğine göre, zaten bu eğitim dönemindeki zamanını boşa harcamışsın. Bana böyle bir taleple gelebilmene şaşırdım doğrusu."

Stimmens baktı ve, "Gitmeme izin vermeyecek misiniz?" diye sordu.

"Sana izin *veremem. Sen* sözleşmeni iptal edebilirsin."

Stimmens güldü. "İptal etmek ha! Ve Bokkent'e geri dönmek, öyle mi? Bay Bligh, siz hiç Bokkent'te bulundunuz mu?" Bir karabasanı başından def etmek istermiş gibi başını salladı. "Afedersiniz, Bay Bligh, bugünlük bana söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Norvie kararsızca saatine göz attı. "Yarın," dedi belli belirsiz bir sesle. Stimmens omuzları çökmüş bir halde uzaklaşırken, Norvie utancını gizlemekte zorlanarak büyük bir titizlikle sandalyeyi eski yerine koydu.

İş saati bitmek üzereydi.

Telefonu aldı. "Arnold Dworcas, lütfen. Arnie? Merhaba, nasılsın? İyiyim. Bugün kardeşinin avukatını aradım. Her şey yoluna girecek gibi görünüyor. Hı-hı. Teşekkürler, Arnie. Bu akşam mı? Tabii. Sorarsın diye bekliyordum. Tamam ama önce eve gitmeliyim; Ginny avukat meselesini öğrenmek isteyecektir. O zaman sekizde. Peki, görüşürüz..."

Arnie Dworcas'in bir konuyu bitmek tükenmek bilmez bir süre çiğneyip çiğneyip daha sonra da onu tatsız sözcük öbekleri halinde geri çıkarmak gibi bir huyu vardı. Bir süredir bilimden yararlananların nankörlüğü diye adlandırdığı şeye kafasını takmıştı. Her buluştuklarında Norvie'yi aynı sözlerle haşlıyordu:

"Biz Mühendisler için bir önemi yok. Sakın şehirdeki herkesin eğlenmesini, rahatını sağlayacağım diye çırpındığım için bu olayı kişisel bir şey olarak aldığımı sanma. Hayır, Norvie, Biz Mühendisler tek bir teşekkür bile beklemeyiz. Biz Mühendisler çalışırız çünkü yapılması gereken bir iş vardır ve bizler bunun için eğitilmişizdir. Ama bu, insanların iğrenç birer nankör oldukları gerçeğini değiştirmez."

Norvie işitme cihazından dolayı kazandığı refleksle başını

hafifçe yana çevirecek ve Arnie'yi doğruladığını belirtecekti: "Tabii Arnie. Yahu, elli yıl önce ilk balon şehirler inşa edildiğinde, kadınlar bir tanesine bile baksalar feryatları koparırlardı. Annem de böyle yapmıştı. Bokkent'ten ayrıldığında bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordu – kubbeleri ilk gördüğünde bir bebek gibi ağladığını söyler."

Arnie de şöyle diyecekti: "Evet, ama bu Biz Mühendisler'in kabul edeceği türden bir kanıt değil. Bu yalnızca eğitim almamış bir kadının sana söylediklerinin senin tarafından hatırlanması. Ama bu sana bu kadar iğrenç ve nankör insanın nasıl da yerleşip kendilerini beğenmiş tipler olduğu hakkında bir fikir verebilir. Eğer Biz Mühendisler işi kotarmasaydık onlar bu düzenlerini bir çırpıda değiştirmek zorunda kalırlardı. Ama sen bir sanatçısın, Norvell. Bunu anlaman beklenemez." Sonra da ümitsizce birasını kafasına dikecekti.

İşten eve dönerken ve en iyi arkadaşı ile buluşma anını dört gözle beklerken, onu anlamadığından o kadar emin değildi. Arnie'nin bu konuda biraz fazla ısrarcı olduğunu düşünerek üzüntü bile duyuyordu. Hatta onunla, pislik içindeki Bokkent ahırında çalışmalar yapan uçuk bir yağlıboya ressamı ya da romancı olmadığı, yalnızca kendi çapında bir teknik adam olduğu konusunda tartışabileceğini bile düşünüyordu. Yani bir çeşit teknik adam; onun alanı devir kuvvetleri, güçler, elektronlardan ziyade bir Büyük Gün Gösterisi'ndeki kalabalığın yarattığı duygusal dalgalanmalardı.

Önemli bir işim var, dedi kendi kendine Norvie: Yardımcı Yapımcı, Monmouth Stadyumu Büyük Gün Gösterileri. Elbette Arnie onun biraz önüne geçmeyi başarıyordu. Arnie, Monmouth G.M.L. Şehri'nde Döner ve Karşılıklı Pompa Yapımı ve Bakımı Konusunda Denetleyici Mühendis'ti...

Yo, Arnie öyle gözü yükseklerde biri değildi. Hay Allah, senin için ne kadar çok şey yaptığının farkında değil misin – ihtiyacın olduğunda sana avukat bulan o değil mi? Ayrıca... senin için her zaman bir şeyler yapabilen ondan başka kim var? Arnie Dworcas gibi bir adamı tanıyor olmak bir ayrıcalıktı.

Arnie gibi bir arkadaşının olması, Norvie gibi birinin yaşamını çok daha eğlenceli hale getiriyordu.

Norvie Arnie'yi düşünürken gülümsedi; tam bu sırada balon evinin kapısına gelmişti bile. Tarayıcı onu tanıdı ve kapıyı açtı, o da karısının ve kızının yanına gitmek üzere içeri girdi.

3

Avukat Charles Mundin, arka kapıdan Cumhuriyetçi Parti Merkezi'ne girdi.

Del Dworcas'i balkonda buldu. Salon ahı gitmiş vahı kalmış, genel görünümü biraz değiştirilmiş eski bir sinemaydı. Dworcas kameramana kameraların yerini nasıl değiştireceklerini, ses işiyle ilgilenenlere parabolik mikrofonlarını nasıl yerleştireceklerini ve elektrikçilere de ışıkları nasıl kullanacaklarını anlatmakla meşguldü.

Mundin bir kenarda durup, kameramanlardan birinin Dworcas'in ön dişlerinden birkaçını bir kamera ayağıyla dökmesini umutla bekledi. Ama adamlar sinirlerine hakim oluyorlardı. Mundin içini çekti ve hafifçe başkanın omzuna dokundu.

Dworcas onu cafcaflı bir selamla karşıladı ve yönetmenin odasında bir süre beklemesini rica etti; bu adamları bir şekilde toparlaması gerektiğini, ama en fazla birkaç dakika daha süreceğini söyledi. "Bligh'ı gördün mü?" diye sordu. "Öyle mi? İyi. Onu kazıkla, Charlie; sen de yaşamak zorundasın, biliyorsun. Benim ufaklık kardeşimin iyi arkadaşıdır. Haydi büroya gidelim. Seninle konuşmak isteyen birileri var." Gözlerinde esrarlı bir ifade vardı.

Mundin tekrar içini çekti; ama Del Dworcas de böyle biriydi işte. Merdivenlerin başında şaşkınlıkla bağırdı: "Ulu Tanrım! Prens Dördüncü Wilhelm!"

William Choate IV aniden irkildi ve şaşkın biçimde etrafına baktı, sonra da Mundin'e elini uzattı. Mundin'in yaşlarında, tıknaz, ufak tefek biriydi, John Marshall'dan sınıf arkadaşı, oldukça güçlü durumdaki bir şirketin mirasçısı, tiril tiril

giyimli, eski dost, vefakâr bir yurttaş, dört yıldızlı bir görgüsüzdü. "Ooo, merhaba Charles," diye söze girişti güvensiz bir sesle. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de. *Sen* ne yapıyorsun burada?"

Choate esaslı bir çaba harcayarak omuz silkti. "Ah, bilirsin işte."

Mundin onu yardımcı oldu: "Yani, bir şirket avukatının bile zaman zaman politik ilişkileri olabilir, öyle mi?"

"Tastamam öyle!" Bu söz Choate'in hoşuna gitmişti; tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Mundin John Marshall Hukuk Fakültesi'nde de ona hep böyle yardım etmişti.

Mundin eskiden kanatları altında olan bu adama gıpta ederek baktı."Seni yeniden görmek güzel, Willie. Seni çok mu meşgul ediyorlar?"

"Meşgul etmek mi? Hem de nasıl! Hayal bile edemezsin, Charles." Bu şanssız bir işaret diye düşündü, Mundin. Meşgul olmak... "I.G. Farben şirketinin reorganizasyon girişimini duydun mu?"

"Bahsedildiğini duydum," diye yanıtladı Mundin sertçe. "Şu anda ceza hukuku davalarına bakıyorum. Aklıma gelmişken, bugün ilginç bir davam vardı..."

"Evet," dedi Choate. "Artık bir statü kazandığımı söyleyebilirim. İhtiyar beni E Grubu Tahvil Hissedarlarını Koruma Komitesi için dava vekili olarak atadı. İhtiyar Haskell görevinin başındayken öldü biliyorsun. Bir düşünsene: Koruma Komitesi'nin dava vekili olarak geçirilen kırk sene! Üstelik davalı malların idaresinde görev yapan bir bilirkişi huzurunda görülecek bir davanın hemen arefesinde. Sonuçta ben de o sınavı verip bir statü kazanmayı becerdim. Bu sabah bilirkişi ile konuştum ve dört yıllığına görevi aldım!"

"İyi," dedi Charles Mundin. "Artık bir liyakat nişanın var, değil mi?"

"Böyle düşündüğüne sevindim," dedi sevinçli bir yüz ifadesiyle Choate. "İhtiyar Roadheaver'a davalı malların idaresi işine balıklama dalmanın komiteyi zora sokabileceğini söyledim ve tröst büroları için davalarımızı hazırlamak amacıyla daha fazla zamana ihtiyacımız var dedim. Roadheaver biraz

düşündü ve bir ertelemenin kamu yararına olacağını söyledi. Charles, konuşmamdan dolayı beni kutladı, düşünebiliyor musun! Daha önce bu kadar iyi okunan bir savunma duymadığını söyledi!"

"Aferin sana," dedi Charles. Bu geri zekâlıya kızmak bile olanaksızdı. Konuya duyduğu belli belirsiz ilgiyle sordu: "Zorluğu nasıl kanıtladın?"

Choate yerinde yaylandı. "Ah, o zor olmadı. Büroda zeki, küçük bir arkadaşımız vardı, benim bir anlamda kuzenim oluyor galiba. Bütün dava özetleriyle o ilgilendi. Gerçek bir uzman; olaylara tepeden bakmak anlamında değil belki, bilirsin, ama kendi alanında çok iyi. Eğer isterse Green, Charlesworth'ün açlıktan ölmekte olduğunu bile kanıtlayabilir."

Zavallı Willie, diye düşündü Mundin. Harvard Hukuk Fakültesi'ni bitiremeyecek kadar kafasız, Columbia'yı da. Oysa her ikisini de satın alıp sonra da satabilecek kadar zengin, ama sersemin teki. Zaten bu yüzden fakirler için bir okul olan John Marshall'a kapağı atmış, koşullanma ve tekrar sekiz yıl boyunca beyninde oluklar açana kadar ezberlemiş, ezberlemiş ve nihayet sınavlarını vermeyi başarmıştı. Ödevlerinin bir çoğunu Mundin hazırlamıştı. Onu sözlülerden sağ salim çıkaransa hep o yürek acıtan, koyunsu bakışı olmuştu.

Ve şimdi zavallı kafasız Willie şevke gelmiş konuşuyordu: "Sen küçük bir işin neye mal olduğunu biliyor musun? Şirket ortaya iki yüz yirmi beş bin dolar koyuyor, Charles! Ve bilirkişi olarak ben yarısını alıyorum!"

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Mundin dudaklarını yaladı. "Willie, " dedi boğuk bir sesle, "Willie..."

Ama sustu. Kafasında konuşmanın sonunu görebiliyordu zaten. Aşağılık bir yalvarma: *Willie, bana borçlusun, bana bir iş ver, ve ben de herkesin kuzeni kadar akıllı küçük bir dost olduğumu göstereyim.* Sonra William sıkıntılı bir şekilde konuşacaktı: *Tanrım, Charles, beni biraz anla lütfen, ihtiyar asla anlamayacaktır, sen benim yerimde olsan ne yapardın?*

Mundin alacağı yanıtı biliyordu, durum umutsuz olacaktı. Willie'nin yerinde olsa şirketin haklarını Choate ailesinin de yararına olacak şekilde korurdu. Kucağında bir çifteyle

mesleğinin en tepesinde oturuyor olurdu. Eğer herhangi biri bunu ondan almak isterse tüfeğinin iki namlusuyla birden onu yere serer ve artık hiçbir kası bile seğiremeyecek hale gelene kadar da vurmaya devam ederdi...

"Evet, Charles?" Willie sabırlı bir havayla bekliyordu.

"Yok bir şey," dedi Mundin sessizce. "Giderek yapacak daha çok iş olduğunu mu söylüyordun?"

"Daha fazla iş mi?" diye bağırdı Willie. "Şansım biraz yaver giderse E Grubu Tahvil Hissedarlarını Koruma Komitesi'ni Beşinci William Choate şirketine dönüştürebilirim! Bu organizasyon kırk üç yıldır var. Çok yakında pek çok kural tarihe karışacak ve bir bakacağız artık tröstler ve gayri menkuller var. Alt komiteler! Altının da altında komiteler! Kulaklarını iyi aç Charles, hukukun ateş hattında bulunmak muhteşem bir şey."

"Teşekkürler, Willie," dedi Mundin kibarca. "Sanırım gitmek zorundasın."

"Gitmek mi? Ah. Sanırım doğru, gitmeliyim. Seni gördüğüme sevindim Charles. Sana başarılar."

Mundin boynu bükük, zavallı çantasına bir göz attı. Sonra da yorgun bir ifadeyle Dworcas'in ofisine doğru yürüdü; bir şeyler umut etmekten çok uzaktı. Ama bu da yapabileceği tek şeydi, intiharın dışında tabii. Böyle bir şey için de henüz hazır değildi.

Dworcas henüz gelmemişti. Kapatılmış olan bilet satış yerinin arkasında kalan yönetim odası küçüktü ve balya balya edebiyat eserleriyle tıklım tıkış doluydu. Görüntülerinden kardeş oldukları hemen anlaşılan genç bir kadın ve erkek bekliyordu içeride. Kadının abla olduğu belli oluyordu; abla yirmi sekiz, erkek kardeş de yirmi iki yaşlarındaydı.

Abla arkaya doğru meyilli duran sıralardan birinden kalktı. Erkeksi bir görüntüsü vardı. Ruj sürmemişti, saçları kısaydı, yeşil bir pantolon, üzerinden dökülen ekose bir gömlek giymişti. Mundin'in elini neredeyse kıracak kadar sıkı kavradı.

"Ben Norma Lavin. Bay Mundin'siniz değil mi?"

"Evet." Sesi de erkeksiydi. İyi yürekli, eski dost Del bu acayip tipi nereden bulmuştu acaba?

"Bu da kardeşim Don."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Don Lavin'in hem çok garip hem de tanıdık bir hali vardı. Gözleri insanın dikkatini çekiyordu. Mundin bunların "parlayan gözler" olduğunu ve aslında hiçbir şey ifade etmeyen bir özellik taşıdıklarını bir yerlerde okumuştu. Şimdi de gerçekten böyle bir çift parlayan göze baktığını fark etmek onu rahatsız etti.

"Lütfen oturun," diyerek kendisi için bir sandalye çekti. Lavin'in gözlerini oldukça uzun aralıklarla kırptığını fark etmekte gecikmedi. Bu alışkanlık genç çocuğun gözlerini fazlasıyla parlaklaştırıyor ve çevresine çok dikkatli baktığını hissettiren fanatik bir hava veriyordu.

Abla söze girişti: "Bay Dworcas bize avukat olduğunuzu söyledi, Bay Mundin; aynı zamanda da politik konularda fikrinizin alınabileceği değerli bir dostmuşsunuz."

"Evet," dedi Mundin. Gayri ihtiyarı bir hareketle sağ göğüs cebinden her biri bir peni değerindeki şık kartvizitlerinden birini çıkardı ve kıza uzattı. Don Lavin sanki *beyni yıkanmış* biri gibi görünüyordu. Evet, doğrusu buydu. Mahkeme kâtipleri ya da Büyük Gün Gösterileri'ne katılanlardan biri gibiydi – bir ihtimal, zorunlu üçüncü aşama tedavisinden geçirilmiş bir suçlu da olabilirdi.

"Evet, bir avukat olduğum doğru ama öbür konuda bir şey söyleyemem."

"Anlıyorum. Sizinle idare etmek zorundayız. Washington'da hiçbir yere varamadık, Chicago'da da; New York'ta da gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu. Buradaki bölge mahkemelerini denemeye karar verdik ve Dworcas bizi size yolladı. Şey, *bir yerlerden* başlamamız gerekiyor sanırım."

Kardeşi rüyadaymış gibi konuşarak ablasını onayladı: "Bir yerlerden..."

"Bakın Bayan Lavin," diye söze girişti Mundin.

"Yalnızca Lavin deyin, lütfen."

"Peki. Lavin, Spike ya da Butch, nasıl isterseniz. Şimdi bana ne istediğinizi anlatır mısınız?"

Del Dworcas kapıdan başını uzatıverdi. "Hah! Görüyorum ki birbirinizi bulmuşsunuz. Güzel." Tekrar gözden kayboldu.

Genç kadın konuşmaya başladı: "Sizi Hissedarlar Toplantısı'na katılmak için avukat olarak tutmak istiyoruz. G.M.L. Evleri'yle ilgili olarak."

G.M.L. Evleri mi, diye düşündü Mundin irkilerek. Bu çok aptalca. G.M.L. – şu balon evler yani. Tabii yalnızca evler değil, aynı zamanda balon şehirlerden, ülkenin dört bir yanındaki mülklerden, şahsa özel yollardan, çevre yollarından, enerji reaktörlerinden ve daha bir sürü şeyden de bahsetmek gerekirdi.

"Saçma!" Doğrusu çok komik sayılabilecek bir şaka değildi.

Gözleri parlayan çocuk sertçe atıldı. "'L' harfinin Lavin olduğundan haberiniz var mı?"

Mundin'in midesine bir kramp girdi. Ağzından homurtuya benzer sesler çıkabildi ancak. Bir an için doğru olduğunu düşün, yalnızca bir an için, belki de gerçekten bu bir şaka değildir, demeye çalıştı içinden önyargıda bulunmaksızın. Tabii, çok saçma, ama yalnızca bir an için...

G.M.L. Evleri...

Böyle şeyler Hukuk Doktoru Charles Mundin'in başına gelmezdi. Her şeyi daha başlamadan bitirmek için, dümdüz bir sesle, "Ben şirketler kanunu konusunda yetkili avukat değilim, biliyorsunuz," dedi. "Dördüncü William Choate'e başvurmayı deneyin, çünkü o..."

"Denedik, hayır dedi."

Bunlar işi gerçek gibi göstermesini biliyorlar, diye düşündü Mundin hayranlıkla. Elbette böyle bir şey olamazdı. Kanunların bir yerinde asla değiştirilemez biçimde şu yazıyor olmalıydı: *Charles Mundin asla kârlı olabilecek bir dava alamaz.* Bu yüzden de bu konuşma boşa çıkmaya mahkûmdu.

"Evet?" diye bir yanıt istedi genç kadın.

"Söylediğim gibi, ben şirketler kanunu konusunda yetkili avukat değilim."

"Evet tamam,"dedi kız horgören bir sesle. "Bu durumu

bilmediğimizi mi sandınız? Anlaşmamız olan ve hâlâ bu konuda dava alabilecek yetkisi bulunan yaşlı bir avukatımız var zaten. Artık çalışamıyor, ama kayıtlarda adını kullanabiliriz."

Mundin belirsiz bir tonda konuşmaya başladı: "Bu doğal olarak ilginç..."

"Doğal olarak mı?" diye sözünü kesti genç kadın. "Mundin, kısa keser misin? Bize bir cevap ver: Evet mi, hayır mı?"

Dworcas tekar kapıda belirdi. "Mundin, çok özür dilerim ama bir süre ofisimi kullanmam gerekiyor. Neden sen ve arkadaşların bir yerlere gidip bir şeyler içmiyorsunuz?"

Hüseyin'in Yeri caddenin karşısındaydı ve oldukça dolu görünüyordu, gene de koridorda alçak bir masa bulmayı başardılar.

Eski kafalı adamlar Don Lavin'in garip yüzüne yavan, hakaret edici bir merakla bakmaya başlamakta gecikmediler. Şapkalı çocuklar bir kere bakıp sonra hızla kafalarını çeviriyorlardı. Böyle, beyninin yıkandığı açıkça belli olan birine gözlerinizi dikip bakamazdınız. Tıpkı eski günlerde kulakları kesilen hırsız mahkûmlara bakmadığınız, ya da bir hadıma bunun nasıl olduğunu soramadığınız gibi.

Norma Lavin'le ilgilenen yoktu. Genciyle yaşlısıyla bütün müşteriler Norma yokmuş gibi davranıyorlardı. Araplar kendi kadınlarının gözlerinin önünde rahatsız edici bir biçimde değişiyor olmasının suçunu Norma gibi kadınlarda buluyorlardı.

Hüseyin masaya yaklaştı. "Sizi görmek ne güzel Bay Urmurm. Ne alırdınız?"

"Kahve lütfen," dedi Mundin. Don Lavin başını bir şey istemediğini belirten tarzda iki yana salladı. Norma Lavin konuşmadı.

"Hanımefendi macun isterler mi? Meksika'dan bu hafta geldi. Oldukça sert. Nane, ahududu ya da üzümsuyu?"

Norma Lavin buz gibi bir sesle yanıtladı: "*İstemiyorum.*" Hüseyin neşesini bozmadan masadan uzaklaştı. Norma'ya oldukça karmaşık üçlü bir hakarette bulunmayı becermişti; önce ona hanımefendi demişti; uyuşturucu önermişti; önerdiği

şey de yaşının geçkinliğinden ya da çirkinliğinden dolayı aşkın tesellisinden mahrum kalan Müslüman kadınların en sevdikleri uyuşturucuydu.

Mundin saatine bakarak sinirli olduğunu gizlemeye çalışıyordu. "Yaklaşık on dakikamız var. Eğer aklınızdan neler geçtiği konusunda bana bir fikir verebilirseniz..."

Tam o sırada koridordan geçen birisi Don Lavin'in ayağına takıldı.

"Çok afedersiniz," dedi Lavin rüyadaymışçasına çıkan sesiyle.

"Ayağıma çelme takmanın nedenini sorabilir miyim?" dedi adam canının sıkıldığını fark ettirerek. Bu, zeki, nüktedan görünümlü iri bir polisti.

"Bir kazaydı, memur bey," dedi Mundin.

Norma Lavin mırıldandı: "Hadi gidelim."

"Sanırım ben bu bayla konuşuyorum," diyerek tekrar Don Lavin'e döndü polis. "Sana, bana neden çelme taktığını sormuştum. Yoksa polislerden nefret edenlerden misin, ha?"

"Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen beni bağışlayın," dedi Lavin.

Norma Lavin Mundin'e döndü ve, "Görürsün, bağışlamayacak," dedi.

"Memur Bey," diye söze karıştı Mundin sert bir tonla, "Olay bir kazaydı. Benim adım Charles Mundin. 27. Bölge'den bir önceki seçimlerde Cumhuriyetçiler'in Meclis adayıyım. Bu beyin sözlerini doğruluyorum."

"Evet efendim," dedi polis bir şey ifade etmeyen bir selamlamayla. Sonra tekrar Lavin'e döndü. "Kimlik kartını göster polis düşmanı."

Lavin cüzdanını çıkardı ve içindeki kartları masaya döktü. Polis hepsini inceledi ve mırıldandı: "Çok kötü, çok kötü bu. Sosyal Sigorta kartında adın Donald W. Lavin olarak geçiyor ama Seçici Servis kaydında adın Don Lavin, ikinci adın yazılı değil. Ayrıca kaydında Omaha damgası var ama Coshocton, Ohio'da oturanlar için park iznin var. Söyle bakalım, hiç Omaha'ya aslında Coshocton'da ikamet ettiğini bildirdin mi?"

"Elbetteki bildirdi," dedi Mundin çabucak.

Lavin hâlâ rüyadaymış gibi konuşuyordu: "Gerçekten çok özür dilerim memur bey. Bildirmedim. Omaha'da kayıtlıyım çünkü on sekizinci yaşıma Omaha'da girdim. Daha sonra da hiçbir değişiklik yapmadım."

Polis bir anda bütün kartları tek eliyle topladı ve, "Sanırım benimle gelmen gerekiyor Lavin. Suç listen yeterince kabarmış durumda zaten. İyi ki kazayla ayağına takılmışım," dedi.

Mundin adamın kendisine çelme takılmış olması düşüncesinden nasıl bir anda vazgeçtiğini fark etmişti. "Memur bey, sicil numaranızı alacağım. Ve bu saçmalığı gidip yakın arkadaşım Del Dworcas'e anlatacağım. Çok kısa bir süre sonra kendini Bokkent'te iki-on devriyesini yaparken bulacaksın. Bir an önce özür dileyip buradan uzaklaşırsan belki bu fikrimden vazgeçebilirim."

Polis sırıttı ve omuz silkti. "Ne yapabilirim ki?" diye sordu çaresizce. "Ben sıradan bir polisim, kanunun çiğnendiğini görünce kanıma dokunuyor. Gel bakalım Canavar Don."

Lavin gözlerinde belli belirsiz şimşekler çakan ablasına gülümsedi ve polisle birlikte gitti.

Mundin'in sesi sinirden titriyordu. "Merak etme," dedi Norma Lavin'e dönerek. "Toplantıdan hemen sonra onu oradan çıkaracağım ve o polis de doğduğuna pişman olacak."

"Önemli değil, ben onu çıkarırım. Üç haftada beş kere oldu, artık alıştım."

Mundin dayanamadı "Peki neden?"

Hüseyin küçük fincanlarda kahveyle çıkageldi. "Şu Jimmy Lyons iyi adamdır," dedi. "Bir polis olarak yani."

"Kim bu adam?" Mundin'in gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu.

"Bölge başkomiserinin adamıdır. Onu tanımak çok faydalı bir şey. Üniformasına baksanız yalnızca polis sanırsınız ama Jimmy Lyons ile konuştuğunuzda doğrudan bölge başkomiserine hitap ediyorsunuz demektir; her dediğiniz onun kulağına gider. Burada haraç öderseniz ve iki gün sonra başka bir polis gelip daha fazla haraç isterse Jimmy Lyons'a söyleye-

bilirsiniz. Polis doğrudan Bokkent'e naklolur. Belki de daha kötü bir şeyler yapılır, anlarsınız işte." Hüseyin sinsi sinsi sırıttı. "Amerika'ya gelmeden önce herkes buranın Irak'tan ne kadar farklı olduğunu anlatıyordu bana. Ama gördüm ki pek bir değişiklik yok."

Norma Lavin kalktı ve, "Onlar kardeşimi bölgeler arasında dolaştırmaya başlamadan gidip çıkarayım bari," dedi. Sesi insanı etkiliyordu. "Sanıyorum konuşmamız burada bitti, Mundin. Ama eğer dava ile ilgilenecek olursan adresimiz burada. Maalesef telefonumuz yok." Bir an için tereddüt etti.

"Umarım bize..." Bu daha çok bir yardım çığlığıydı. Cümlesini yarıda kesti, masaya bozuk para ve bir kart bıraktı, sonra da kafeden çıktı. Araplar buz gibi bakışlarıyla onu süzdüler.

Mundin sonunda Dworcas'i bir dakikalığına görmeyi başardı. "Del, bu Lavinler neyin nesi? Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Dworcas'in bakışları aydınlık ve arkadaşçaydı. Gene de Mundin ona ne kadar az güvenebileceğini biliyordu. "Çok fazla bir şey bilmiyorum, Charlie. Bir avukat istediler. Daha önceden birlikte çalışmıştık; benim de aklıma sen geldin."

"Willie Choate'i düşündükten hemen sonra öyle mi?"

Dworcas sabırlı davranıyordu. "Ne diyorsun sen Charlie? Choate bunlara elini bile sürmezdi ve ben de bunu biliyordum. Ama onlar büyük biriyle görüşmek istediler."

"Tabii." Mundin bir süre için tereddüt etti ama Dworcas bu arada kâğıtlarını toplamaya başlamıştı bile. "Del, bir şey daha var. Jimmy Lyons adında biri Hüseyin'in Yeri'nden çocuğu alıp götürdü, hem de benim görebildiğim kadarıyla hiçbir gerekçesi olmadan. Ee, galiba çocuğun beyni yıkanmıştı."

"Hımm, *Jimmy* Lyons mu? Başkomiserin adamıdır. Onu ararım." Dworcas telefonda konuşurken Mundin de hukukun ateş hattında olunca yaşamın nasıl karmaşık bir hale geleceğini düşünüyordu. John Marshall'da "Bölgenin Oylarını Kazanmaya Çalışan Adaylarla Nasıl İyi Geçinilir?" diye bir ders almamışlardı. Ama olması gerekirmiş, diye düşündü

Mundin, mutlaka olması gerekirmiş. Meclis'te kazanamayacağımız zaman sana bir tatil koparalım ve adın nabız ölçerlerin listesinde dönüp dursun. Konuşmalarda bize biraz yardım edersen ve uygun bir dava ayağımıza gelirse, seni de düşünürüz... Dworcas gülerek geri döndü.

"Kızkardeşi onu çıkarmış. Yalnızca biraz sakinleştirmek istemişler. Çocuk Lyons'un damarına basmış, Lyons da sinirlenmiş tabii. Çok kötü, ama polisler de insan."

"Del, çocuk Lyons'un damarına falan basmadı. Lyons bunun için fırsat kolluyordu."

"Tabii Charlie, tabii." Del'in gözleri öylesine odada dolaşmaya başlamıştı. Mundin daha fazla konuşmayıp rahat bıraktı onu.

Cebinden kızın verdiği kartı çıkardı, arkasını çevirdi. Kafası karışmıştı. G.M.L. Evleri, diye düşündü. Bir şirket davası. Bela arayan açıkgöz, arkası sağlam bir polis. Ve "L" harfinin Lavin'i simgelediği de pek bilinen bir şey değil...

Ve bir yardım çığlığı.

Kartta *Norma Lavin* yazılıydı, adres olarak Coshocton, Ohio verilmişti, bir de telefon numarası vardı. Bütün bunların üstü çizilmiş ve *37598 Willowdale Crescent* yazılmıştı.

Bu Bokkent'te bir yer demekti!

Mundin başını endişeyle iki yana salladı. Ama o yardım isteyen çığlık kulaklarından gitmiyordu.

4

Norvie Bligh için yorucu bir akşam olmuştu. İçeri girdiğinde Virginia da kızı da son derece normaldiler – yani somurtkan somurtkan duruyorlardı. Avukat Mundin ile ilgili verdiği haberler, Alexandra'nın evlat edinilmesine ilişkin yapılacaklar doğal etkiyi yaratmakta gecikmedi: " *Mirasla* ilgili şeyleri sormayı unuttun. 'Sen işi Norvie'ye bırak' öyle mi? Üzerine dövmelenmiş olmasa Sosyal Sigorta numaranı bile unutursun sen!"

Norvie yemeğini bitirmeden önce sofradan kalkıp kendisine eşlik edecek siniriyle birlikte dışarı çıkma noktasına gelmişti bile.

Aslında ona hiçbir şey *söylememişlerdi.* Sorun ikisinin de *ona* hiçbir şey söylememiş olmasıydı zaten. Kontrol eşiğini aştığında karısına bağırıp çocuğa da tokat attığında bile bir şey söylenmemişti..

Neyse ki Arnie vardı.

Yarım saat ortalarda dolanarak zaman öldürdü. Arnie oraya çok erken gidilmesini sevmezdi; allah kahretsin, bunun için de onu suçlayamazdı ki! Sonra birden acele etmesi gerektiğini fark etti. Dworcas'in kapısına geldiğinde soluk soluğa kalmıştı.

Arnie her zamanki gibi içten ve dost canlısıydı. Norvell sonunda rahatlamaya başlamıştı.

Bu sadece bardaklarca bira içmenin ve sevdiğin birinin yanında olmanın getirdiği güzel bir duygu değildi. Arnie farklı şeylerden bahsediyordu, Norvell hemen kendi sorunlarının köküne nasıl inileceğini görmüştü. Birkaç bira yuvarladıktan sonra konu Norvell'in işine geldi. "Büyük Gün Gösterileri için gerçekten iki ayakları bir pabuca girmiş olmalı," diye yorum yaptı Arnie.

Norvell onaylar bir tavırla konuşmaya başladı: "Tabii. Bu iş için görülmeye değer birkaç şey de hazırladım. Gerçi Candella bunlara son onayı vermedi henüz, ama..." Hafızasının derinlerine gömülmüş bir anıyı hatırlayınca kaşları çatıldı. "Ama gerçekten esaslı bir program olacak. Büyük bir iş için en iyisini yapmak uğruna büyük bedeller ödemek zorundasın Arnie. Sanırım sen bunun ne olduğunu biliyorsun. Hatırlıyorum da birkaç yıl önce..."

Dworcas araya girdi: "Daha bira ister misin?" Boşalan bardakları doldurdu. Sonra ağırbaşlı bir ses tonuyla, "İşyerinizin iyi bir ünü var doğrusu," dedi. Sesinde temkinli bir hava seziliyordu. "Bugün öğleden sonra dükkânda Biz Mühendisler yapılacaklarla ilgili teknik detayları konuşuyorduk da."

"Öyle mi?" diye sordu Norvell hoşuna gitmiş bir tavırla. "Bu çok ilginç, Arnie. Bu sefer ben de..."

"Özellikle de büyük gösterilerle ilgili olanları," diye devam etti Dworcas. "Şu Büyük Gün Gösterileri. Söylesene Norvell, ilginç neler olacak? Birkaç arkadaşı da alıp gitmek istiyorum, özellikle bir Mühendis bakış açısıyla bazı şeyleri görmek için. Ben kendim gitmek isterim doğrusu – tabii vaktim olursa; bu aralar çok meşgulüz. Gelmeleri için birilerini de davet edebiliriz değil mi?"

"Davet etmek mi?" dedi Norvell. "Evet, bu iyi bir fikir. Büyük Gün ile ilgili pek çok mühendislik işi var. Bu sefer olduğu gibi birkaç yıl..."

"Afedersin," diye konuşmasını böldü Arnie. "Bira insanın çişini getiriyor. Hemen dönerim."

Dworcas gittiğinde Norvell kendini çok neşeli hissettiğini fark etti. Arnie işiyle son derece ilgiliydi; Arnie gibi çok fazla arkadaşınız olamazdı doğrusu. Birayla çakırkeyif oldukça, içinde bulunduğu körleştirici sıkıntıyı yeniden gözden geçiriyordu. Lanet olsun, her şey o kadar da kötü gitmiyordu canım. Ginny şirret karının teki, diye söylendi. Peki tamam, şirret karının biriydi işte. Sürü sepet erkek şirret karılarla yaşar ve işlerini düzene koyabilirlerdi. Ayrıca eğer bir kadın şirretin biriyse bu evli olduğu erkek hakkında da bir şeyler söylemez miydi? Bir de çocuk vardı tabii ki. Çocuklar çevrelerinin aynasıdırlar. Candella'ya gelince... Biraz Candella hakkında düşündü ve daha rahat olabileceği bir konuya dönmeye karar verdi: Virginia. Farz edelim bu gece eve geri döndü ve hiçbir kötü ya da sitem dolu söz söylemedi. Hayır, olayları ortaya döküp halletmekte yarar var. Peki, şöyle olsun, eve gittiğinde karısı uyuyor olacaktı. Evet, yukarı çıkacak ve karısını uyandıracaktı. "Ginny," diyecekti, "pek çok hata yaptık." Hayır, bu lafı söyleme. "Ginny, çok hata yaptım ben, ama seni seviyorum. Seninle mutlu bir yaşamım olsun istiyorum." Bir saniye bu cümlesi üzerinde düşündü, sonra bir değişiklik yapmaya karar verdi: "Seninle ve Alexandra'yla." Belki gittiğinde Alexandra'yı da uyandırırdı.

Arnie geri döndüğünde Norvell neredeyse koyu bir kahve içip eve gitmeye karar vermek üzereydi. Dworcas'in gözleri sevinçten parlıyordu.

"Evet, ne diyorduk Duygu Mühendisi Bey? Birkaç gerçek Mühendis'in sizin şovu seyretmesine ne dersin?"

"Ne? Ah, tabii, Arnie. Bana yalnızca şu Büyük Gün Gösterisi'ni yoluna koymak için biraz vakit ver. Cuma gecesi gösterilerinden birinde gerçek bir şov olacak. Stadyum'un altında gerçekten oldukça karmaşık bir sistem olacak, senin de ilgileneceğin..."

Dworcas dudak büktü. "Bilmem ki," dedi düşünceli bir sesle, "bakalım arkadaşlarım bu ikinci sınıf şovlardan biriyle ilgilenirler mi? Belki de bu plandan vazgeçsek daha iyi olur."

"Yo, yo," diye atıldı, Norvell. "Sıradan şovlar teknik olarak da çok ilginç. Geçen hafta yeni şeyler ortaya çıktı. Eminim bunlar ilgini çekecektir, Arnie. Bir keresinde engelli bir yarış olmuştu –dikenli teller ve hadım edici mayınlar– ve gösteriden yarım saat önce müdür gelip gösteriye çıkacak kadar çok adam göremediğini söyleyip bağırmaya başladı. Tabii ki Candella hemen polislere haber verdi, yani *biz* haber verdik, onlar da Bokkent'e bir ekip gönderdiler. On beş dakika içinde yirmi beş gönüllü bulup getirdiler. Organizasyon görevlileri onları hizaya soktu ve hepsine milyonlarca ünite B1 enjekte etti." Norvell bir yandan anlatıyor bir yandan kıkırdıyordu. "Arnie, adamları ayıldıklarında bir görmeliydin. Hepimiz..."

Arnie kafasını hayır anlamında salladı. "Sanırım anlamıyorsun," dedi ciddi bir tavırla. "Bu tür bir şey Biz Mühendisler'in ilgileneceği tarzda değil. Biz büyük etkilerle ilgileniyoruz."

"Ah! Sen gelecek haftaki Büyük Gün Gösterisi'nde olacakları kastediyorsun." Norvell bir an olsun gösteri gününü düşünmeden edemedi. "Evet, doğrusu bir Büyük Gün etkinliği söz konusu olduğunda epey başağrısı çekiyor insan. Bir bira daha alabilir miyim, lütfen?"

Bira için tuşlara basarken, Dworcas neşeyle sordu: "Demek ki bizi de içeri sokabilirsin. Sonuç olarak seksen bin sandalye var Stadyum'da. Bütün bu berbat işlerle ilgilenen birinin bir arkadaşına ayıracak beş sandalyesi olmalıdır."

"Elbette," diye mırıldandı Norvell. " Ah, şimdi de sıra bende, izninle Arnie."

Geri döndüğünde oda biraz önceki gibi fır fır dönmüyordu, ama bedenindeki o çakırkeyiflik durumu giderek daha sevimsiz bir hal almaktaydı.

Sandalyesinde otururken birasını o kadar uzun süre seyretti ki Arnie bardağın boş olduğuna karar verip yeniden doldurulması için bir düğmeye bastı. "Yo, teşekkür ederim," dedi Norvell.

Bardağını kaldırıp birasından bir yudum aldı ve sertçe masaya bıraktı. Biranın yarısı etrafa saçıldı. Bir ıslık duyuldu ve emiciler dökülen biranın icabına baktılar; Norvell birden büyük bir sıkıntıyla konuşmaya başladı: "Arnie, başım belada."

Dworcas donup kalmıştı. Bir süre sonra dikkatlice sordu: "Belada mı?"

"Evet, belada. Hem de en pis, en berbat, en yere batasıca bir belada. Başıma ilk defa böyle bir şey geliyor. Ve bu beni korkutuyor, Arnie. Yemin ederim, eğer senin gibi insanlar olmasaydı, lanet olsun, eğer *sen* olmasaydın, bilemiyorum ne yapardım. Sanırım aklımı kaçırırdım, Arnie! Bu öyle tek bir sorun da değil, her şey sorunlu anlıyor musun. İşim, karım, şu sümsük çocuk – her şey, her şey." Dworcas'e karısıyla ve üvey kızıyla geçirdiği dehşet verici yemeği anlattı: Candella ile olan sayısız çekişmelerini, şimdiye dek verdiği tüm savaşımları ve nasıl hayal kırıklığına uğradığını, her şeyi. "Bu sabahki en kötüsüydü, avukata gitmeden hemen öncekini diyorum, yani. Candella! Tanrım, onu öldürebilirdim! Ya da kendimi. Candella içeri girdiğinde şu kendini bilmez Stimmens'ı haşlamakla meşguldüm. Söylediğim her sözcüğü duymuş olmalı, çünkü arkamı döndüğümde onu gördüm, o da şöyle dedi: 'Harika bir öneri Bay Bligh, umarım bu fikrinizi yarın kendiniz uygularsınız.' Stimmens da yalnızca orada oturup bana güldü. Hiçbir şey yapamadım. İki kuruş uğruna gidip ondan sözleşmemi geri isteyebilirim."

Dworcas onaylar anlamında başını salladı. Norvell'a kesinlikle hak veriyordu. "Belki de yapman gerekirdi," dedi temkinli bir sesle.

"Ne? Hayır Arnie, anlamıyorsun. General Recreations şirketi bu konuda bir felakettir. Her şeyi son damlasına kadar al-

madıkça kontratları satmazlar. Orada birkaç yıl önce bir başkan yardımcısı vardı, kurulla başı derde girdi ve kuruldan çıkmak istedi. Sözleşmesine *dört yüz bin dolar* fıyat biçtiler. Sanırım zengin bazı akrabaları vardı, ya da bir yerlerden biraz para buldu ve başka bir şirkete kendisini satın alması için rüşvet verdi, ama tabii ki ona böyle bir para ödemeyi kabul etmediler. Bir ailesi vardı ve işini, evini, biliyorsun işte bu tür şeyleri bırakması olanaksızdı. Sonunda kendini öldürdü. Ya böyle olacaktı ya da sözleşme iptal edilecekti."

"Bu hatırlanması gereken bir nokta, Norvell. Mühendislik'le ilgili herhangi bir sorunda, her vektörün en az iki bileşkesi vardır mutlaka."

Norvell bir saniye için dudağını büzüştürdü. "Ah, ne demek istediğini anlıyorum," dedi pek inandırıcı olmayan bir sesle. "Çıkış yolu yok."

Dworcas başıyla hayır anlamında bir işaret yaptı. "Hayır, Norvell, sana az önce de söyledim. *Her zaman için* iki çıkar yol vardır."

Norvell bir şeyler söylemeye çalıştı: " Yani..."

Arnie arkasına yaslanarak konuşmaya başladı: "Bizim işimizde tabii ki bu tür sorunlar çıkmaz. Sizin gibi duygusal dengesi bozuk sanatçılarda olduğu gibi değildir işler. Ama elbette ben olsaydım, ne yapmam gerektiğini bilirdim."

"Ne?"

"İşine karışmak istemem..."

Norvell içini çekti. "Sanırım haklısın."

"Ben senin yaşamına karışmak *istemem* ama ben olsaydım kontratımı iptal etmeye karar verirdim."

Norvell'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Birden ayılıvermişti.

"Doğru söylüyorum, Norvell. Ben olsaydım iptal ederdim."

Norvell inanamaz gözlerle arkadaşına bakıyordu, ama Dworcas'in bakışları cidi ve kararlıydı; bu bakışlarda Norvell'in böyle afallamasıyla eğlenen zayıf bir ışıltı da vardı. Norvell öylece kalakalmıştı. Dworcas konuşmaya devam ederken bizimki birasından kocaman bir yudum aldı.

"Evet Norvell, bu oldukça sert bir karar. Tanrı biliyor ya yarım saat filan adamakıllı düşünmeden böyle bir karar vermek çok güç olurdu. Peki söyler misin senin alternatif önerin nedir?"

Norvell huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. Birasını masaya bıraktı; bir süre ikisi de tek kelime söylemeden öylece durdular: Norvell'in aklı bu arada Candella'dan Dworcas'e, oradan avukat Mundin'e, Virginia'dan Stimmens'a, "Bokkent" denen o cehennemlik bilinmeze, gösterinin başlaması için beklerken bağıra bağıra ağlayan yaşlı adama gidip geldi; telden aşağı kaymış ve bütün mayınlardan kurtulmuştu, ama yanındaki adam bu kadar şanslı değildi ve yaşlı adam patlamayı duyduğunda neredeyse ölüyordu.

Sonunda Norvell derin bir iç çekip tüyler ürperten konu üzerinde konuşmaya başladı.

"Ben bunu yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum," dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Dworcas başını eğdi. " Karar senin kararın, Norvell," dedi nazikçe.

"Bunu nasıl yapabilirim bilmiyorum, Arnie. Evimizi kaybederim, Virginia da..."

Arnie konuşmasına izin vermedi. Omuz silkerek, " Belki de haklısındır. Kim bilir? Bu dünyada iş sözleşmesi olmayan biri için zerre kadar güvenlik olamaz. Doğru, eğer böyle bir şey yaparsan evini bırakmak ve kenar mahallelere gitmek zorunda kalırsın," dedi. Norvell gözlerini kırpıştırdı. "En azından geçici olarak. Ve orada yaşamak çok zor. İşler çok ağır, eğlence yok gibi bir şey. Kendini kanıtlamak sürgit bir çaba gerektiriyor, ne olursa olsun ilerlemek zorundasın." Gözlerinde soru işaretleriyle Norvell'e baktı ve bu konuda konuşmaktan vazgeçti. "Şey, bak, ben yalnızca bu konuda neler düşündüğümü söylemek istemiştim. Sen neyin doğru olduğuna inanıyorsan öyle yap. Sanırım artık evine gitmek istersin."

"Tabii," diye karşılık verdi Norvell. Sonra birden hatırladı: "Ah, Arnie, bu arada o avukata gitmemi sağladığın için teşekkür ederim. Doğrusu ne yapacağımı hiç..."

"Teşekküre değmez. Biliyorsun, senin için bir şeyler yapa-

bilmek beni her zaman için çok mutlu ediyor. Biletleri unutmayacaksın değil mi?"

"Ne bileti?" diye sordu Norvell sertçe.

"Büyük Gün Gösterisi biletleri. Açık tribün istemem, bilirsin. Şeref tribününe ne kadar yakın olursa o kadar iyi olur."

Norvell'in gözleri dehşetle açıldı. Duyulmaz bir sesle, "Arnie, sen patronuna biletler altı hafta öncesinden tükenmiş olmasına rağmen yine de bilet bulabileceğini söyleyerek hava attın, öyle mi?" diye sordu. İkisi de dosdoğru birbirlerine baktılar; sonunda gözlerini kaçıran Norvell oldu. "Şaka yapıyordum," diye mırıldandı, başı önünde. "Bulmaya çalışacağım."

Eve gittiğinde her nasılsa Virginia daha yatmamıştı, ve Alexandra'nın kapalı kapısının ardından gelen müzik yüzünden küçük bir kavga çıktı o kadar. Norvell vaktin gece yarısını geçtiğini ve on yaşındaki bir çocuğun da bu saatte yatağında olması gerektiğini düşünmek gibi bir hata yaptı ve...

Karısı boğuk bir sesle bağırıyordu: "Şöyle olmalı, böyle olmalı ve her şey Bay Bligh'ın dediği gibi olmalıdır. Elbette canım! Norvie, şimdiye dek bir kere bile bu kızın da bir *insan* olduğunu düşündün mü? Bu ev yalnızca senin isteklerine göre dönmüyor, bunu biliyor muydun? Burası *bizim* de evimiz ve..."

Norvell yeterince sabretmişti. Bağırmaya başladı: " Burası şimdilik *bizim* evimiz, ama aynı zamanda da *şirketin* evi ve ağzından bir tek kelime daha çıkarsa bu evi onlara geri vereceğim. Ve bana Bokkent'ten birer ödül paketi gibi gelen siz ikiniz de ait olduğunuz yere geri döneceksiniz."

"Bokkent" sözü bir tehdidin yapabileceğinden daha fazlasını başarmıştı. Virginia'nın yüzü şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti. Norvell aşağıya indi ve kendine bir içki koydu.

Elinde bardakla uzun bir süre tek kelime etmeden sinir içinde oturdu. Bokkent... Lanet olasıca yer *bu kadar* kötü olamazdı! Birden ani bir merakla etrafına bakındı.

Bir G.M.L. balon eviyle Bokkent arasında bu kadar büyük ne fark olabilirdi ki? Neden bunu böylesine büyütüyorlardı?

Bir yolunu bulup Bokkent'i ziyaret etmesi gerektiğini düşündü. İğrenç bir şey yapmak için değil, yalnızca görmek için. Neyse ki bu tür ihtiyaçları yoktu. Sadece bir bakmak istiyordu. Nasıl bir farklılık olduğunu anlamalıydı. Ev evdir işte, diye düşündü. Esnek, sıcak döşemeleri, duvarları, içinde eşyaları olan bir yer. Eğer sıcak döşeme istemiyorsan soğuğa ayarlarsın olur biter. Duvarların rengini ya da desenini beğenmezsen seçici çarkı başka bir tarafa çevirirsin. Odanın planını beğenmezsen duvarı oradan alır istediğin yere geçirirsin. Lanet olsun, ev dediğin *budur* işte.

Norvell tuşlara basarak bir yatak istedi ve evi tam otomatiğe çevirdi. Uzanınca yastığı ahenk dolu bir ses çıkardı, ama bu gece uyumak için müzik istemiyordu. Lanetler okuyarak elini başının üzerinden geçirdi ve müziği kapattı. Evin çekirdeğindeki bakır şebekede transistörler çalışmaya başladı; sarmal bobinler kapıları kapadılar; mikro düğmeler davetsiz misafirler için gerekli yerlere tuzakları kurdular; sıcaklık pilleri dışarıdan gelen havayı değerlendirip dört derece daha ekleyerek uygun hale getirdiler. Komütatör noktaları gizli tuşları ayarlayarak merkezi saatin kahve için suyu kaynatacağı, yumurtalar için tavayı ısıtacağı ve kahvaltılıkları hazırlayacağı duruma gelmesini sağladı. Bütün bunlar olana kadar Norvell derin uykusuna dalmıştı bile.

5

Teleskopunuzu ters çevirin şimdi. Ne bu anda ne de burada varolan, II. Dünya Savaşı'nın sonundan bu yana geçen yıllar kadar eskilere, uzayda çok uzak bir yere yöneltin.

Gördüğünüz tabela bir düzine renge boyanmış. Taştan bir bacadan savrulup gelen isle kaplanmış, sarmaşıklardan görünmeyen bir kulübeyi ve kapıda durup size el sallayan, inanılmaz uzunlukta bacakları olan kızı göreceksiniz. Dev harflerle şunlar yazıyor olacak:

AKKENT MÜLKLERİ
Amerikan Kahramanları İçin Mutlu Bir Yaşam
EMEKLİ ASKERLER! SİZİN DE BİR EVİNİZ OLSUN!
350 Dolar Peşin, Ayda 40.25 Dolar Taksitle
Üç Hızlı Bulaşık Makinesi, Dondurucusu
B E D A V A!
4.5 METRELİK MANZARA PENCERESİ

Daha işaretin üzerindeki boya kurumadan üç araba evin önünde çamurlu tekerlek izleri bırakarak park ettiler. Arabalardan inen üç çifte Akkent model evlerini tanıtan emlakçılar rehberlik ediyordu; kendilerine "mülk yöneticileri" demeyi tercih ediyordu bu emlakçılar.

Teknik açıdan her şey birbirinin aynıydı. Eğer içlerinden biri sesini kaybeder ya da öfkeli bir Tanrı tarafından kömüre çevrilirse, diğerleri onun yerini hiç sorun çıkarmadan alabilirdi. Ayrıca hareketleri neredeyse bir bale grubununki kadar birbirinin tıpatıp aynısıydı ve uyum içindeydiler; A satıcısı müşterilerini bir odaya getirdiğinde B satıcısı oradan henüz çıkmış oluyordu. Odalar son derece şık yapılmış ve şirin bir havada döşenmişti, ama satıcıların şefi bir odada aynı anda çok fazla kişi olmasına taraftar değildi – bu durum odaların *küçük* sanılmasına neden olabilirdi.

Emlakçılar işlerini bitirdiklerinde bir müşteri kapalı masanın nerede olduğunu anlamak için parıldayan mutfağa şöyle bir göz attı, ve nasıl olduysa başını döndüren bir önseziyle buraya yarın taşınabileceğini, dekorasyonu olduğu gibi bırakacağını, yalnızca imzasını atarak ve yirmi bin küsür doları vererek burayı alacağını düşündü. Yüzme havuzu da onlar gibi sevimli bir çift tarafından paylaşılmak üzere bir gün sonra bahçelerinde olacaktı; çocuklar şehir trafiğinin bozamadığı, çimenlerle kaplı alanda oyunlar oynayacaklardı, ve şehirdeki evlerinin kapıcısına o kalabalık, iğrenç kokulu, paraları yiyip yutan, kâğıt duvarlı, yapışkan pencereli, havasız, ışıksız, özel hayatın yokedildiği yerden çıktıklarını söyledikten sonra, rahatlıkla adamın yüzüne tükürebileceklerdi. Akkent'teki eve taşınıyorlardı. Sözleşmeyi imzaladılar ve parasını ödediler.

Ve günler geçti.

Akkent, önlerinde tıpkı bir serap gibi kayboluverdi. Dört renkli broşürler ve ödeme senetleri evlerine gelmeye devam etti. Ve tapu harcı. Ve hizmet ücreti. Ve mülk vergisi. Ve yol vergisi. Hepsini ödediler.

Ve günler geçti.

Evleri inşa edildi; akıl alır gibi değildi. Çocuklar eve şöyle bir baktılar ve, "Evimiz *bu mu*?" diyerek yaygarayı kopardılar. Artık eşlerden hangisi daha duygusalsa, omuzları çökmüş halde çamur deryasının içinde, gülmekten kendini alamayan Tanrı'nın denetlemesi için oraya dizilmiş gibi duran sandıklara bakakaldı. Güçlü olan eş ise öbürünün omuzlarını tuttu ve yüksek sesle şöyle dedi: "Şimdilik çok bir şeye benzemiyor ama, göreceksin birkaç hafta sonra sergi gibi bir yer olacak. Üstelik kendimiz için çalışıyor olacağız, mülk sahipleri için değil. Burası bir masraf değil, artı bir değer."

Ve günler geçti.

Çimen çamurun içinde kalmıştı. Yağmur yağdığında küçük tepelerin altında görünmez oluyordu. İyice köklenmesi biraz zaman alacak, tatlım. Çamurun üzerine moloz döküldü, en üste de toprak. Çimenler yazın yanıp ölmek üzere en üstteki toprak tabakaya ekildiler. Tatlım, bu yılki su fiyatları yüzünden çimeni sulayamayız. Başka bir yıl olsaydı tabii yapardık, ama biliyorsun bu yıl birkaç tane bir kereye mahsus ödememiz var, onları bir aradan çıkaralım... Kanalizasyon vergisi. Yol vergisi. Okul vergisi. Sanırım şu temele de bir şeyler yapmak zorundayız. Şu ufak çatlaklara zamanında müdahale edersek sorun çıkmaz. Her evin temelleri üzerine yerleşmesi biraz zaman alır hayatım..

Ve günler geçti.

Bu ev harcama kapısı değil tatlım, bizim *artı değerimiz* Düşünebiliyor musun, bu ev karşılığında trink *sekiz bin dolarımız* var. Hem eğer gidecek başka bir yer bulursak ve bu evi satabilecek durumda olursak bu kadar para cebimizde olacak. İnsanın cebinde sekiz bin doları olduğunu bilmesi kendini oldukça iyi hissetmesine neden oluyor. Biliyorum tahmin ettiğimizden biraz daha pahalıya mal oluyor, ama her şey artık

ateş pahası oldu. Sigorta, kanalizasyon vergisi, yol vergisi, yakıt, faizler, hissedarlarla ilgili vergiler ve diğerleri – hepsi toplam ayda yüz yirmi beşten fazla etmiyor. Eğer yeterli artışı alır ve arabanın üzerindeki o ipoteği kaldırtabilirsem Kasım yağmurlarından önce çatıyı tamir ettirir ve mazot ısıtıcısıyla ilgilenebiliriz – lütfen ağlama, birtanem. Ayrıca. Buradan. Başka. Gidecek. Yerimiz. Yok.

Ve günler geçti.

Onunla konuşmak zorundasın, sevgilim. Geceyarısından sonra geldi hem de Allah bilir kiminleydi bana evde de iyi vakit geçirebileceğini ifade etmemin bir yararı olmadığını söyledi çünkü her an onun tepesindeymişiz çünkü ev o kadar küçükmüş ki burada aksırsan bile öbür uçtaki birinin şapkasına tükürükler saçılabilirmiş bence onunla konuşmalısın hem ben hem de giderek pek çok anne bu konuda endişelenmeye başladık biliyorum burası çok cazip bir yer değil ve evin çok küçük olduğu da doğru evet biliyorum duş gene bozuldu ve artık bütün yaşamım boyunca su taşıyabilecek kadar genç de değilim pencereyi yerine oturttuğumuzda ortasındaki kocaman çatlakla felaket görünüyordu tabii canım Elliston denen ufaklığı suçlamıyorum Akkent gibi bir yerde fareler gibi kapana kısılıp kalmış çocukların oynayacak hiç yerleri yok doğrusu bizler de tavuk kümesindeymişçesine kendi çevremizde dönenip duruyoruz ama biz bu yerleri yamamaya devam ettikçe asla bozulmayacaklar yamadıkça yamadıkça yamadıkça paraları bayıldıkça bayıldıkça bayıldıkça...

Ve günler geçti.

Arka çitin ötesinde (defalarca yama yapılmış defalarca aşınmıştı, bir o tarafa bir bu tarafa eğiliyordu, çocukları bahçe içinde tutmak ya da sinsi sinsi dolanan kocaman sıçanları engellemek için yeterli olmuyordu): Evet onlarla ilgili bir şeyler duydum, ilanları da okudum. Bu aralar çok fazla bir şey okuyamıyorum, gözlerim pek iyi durumda değil ama kocam geçen gün gazeteyle geldi, ilk defa olarak canı sıkkın ya da yorgun değildi. G.M.L. Evleri'nden bahsetti. Olağanüstü G.M.L. balon evleri – büyük bir yenilikmiş. Bir gün böyle bir şeyin olması gerektiğini bildiğini söyledi, bütün eski geleneğin tam

anlamıyla değişmesi demekmiş, ilanda öyle yazıyordu. Sözleşmelerle ilgili bir şey. Makineleri şirketlere kiralıyorlarmış galiba, ya da onun gibi bir şey ve şirketler de onlar için çalışan insanlara ev yapıyorlarmış. Vergiler de düzene giriyormuş ya da öyle bir şeyler işte. Şirketin makineleri kiralayacağından ve bizim de bir G.M.L. Evi alabileceğimizden çok emindi ama hiçbir şey olmadı çünkü sözleşmesi yoktu, zaten yalnızca sözleşmeli çalışanlar için ev yapılıyormuş. Ama neyse ki gene de şanslı çünkü bir işi var; bilemiyorum eğer yan ödemeler olmasaydı nasıl...

Ve günler geçti.

Haydi babalık, sakin ol bakalım. Yemin ederim, bundan fazlasını verirsen başına bela olmam. İşe mi gireyim? Haydi çık paraları, yaşlı dinozor! Elimdeki bu şey daha fazlasını hak etmiyor mu? Bana bir daha "şirkette elli yıl" mavalı okursan iki seksen uzanırsın. Benim için yan ödemeleri alıyorsun, değil mi? Eğer kafanda bu kadar boktan şey dönüp durmasaydı şimdi balonlardan birinde sözleşmeli bir işçi olurdun, ben de Bokkent'e mahkûm bir sefil gibi sürünmezdim. Seninle şehre gelip kendime bir iş mi bakayım? Ha ha! Dinozor boku sen de! Sana ne yapacağımı söyleyim mi? Kendime güzel bir kahvaltı çekeceğim, sonra da Stadyum'a gideceğim, otostopla. Bugün orada iyi bir şov var. Rocky Granatino, Rocky Bolderoni, Rocky Schistman ve Kid Louis, bütün boksörler orada, gözleri bağlı, çivili eldivenlerle grup dövüşü. Sonra da kendime güzel bir delik bulurum, kendimize Bokkent'te boş bir bina ayarladık mı biraz aşk itişiriz. Wexley'in yerine gideriz, o zaman kaybolacağım diye endişelenmezsin. Yaşlı Wexley bir gece okulunda on beş yılını harcadıktan sonra bir sözleşme ayarladı ve kıçından ateşler çıkarak Monmouth G.M.L. Şehri'ne koştu. Eminim daha yatakları bozulmamıştır. Başka soru var mı?

Hayır; başka soru yoktu. Genç çocuk kabadayı yürüyüşüyle gıcırdayan döşemelerden geçti, yürürken ev titriyordu. Yaşlı adam "Şirkette elli yıl geçirdikten sonra," dedi ve ağlamaya başladı. Geçen Cuma günü asla hata yapmayan, hiç yorulmayan, hiç kahve molası ihtiyacı olmayan siyah bir kutuy-

la değiştirilmişti. Artık yan ödeme çeki üçe katlanacaktı; o aile reisiydi, bunu hak etmişti. Hem, evin de sahibiydi, yani neredeyse. Yalnızca birkaç yıl içinde ev onun olacaktı, şu kalan kanalizasyon vergilerini temizler temizlemez iş tamamdı. Ağlamayı unutarak, satarım, dedi kurnazca. Piyasada değeri en üst seviyeye çıkınca, şimdi değil. Bu aralar piyasa çok durgun. Cadde üstündeki bazı yerler boş duruyor, sahipleri sözleşmeli çalışanlardan ve bir G.M.L. Evi almayı hak ettiler. Bu durumda ilginç bir şey var; yeni taşınanlar pek fazla konuşulabilecek tipler değil. Çocuklar için de pek iyi örnek oldukları söylenemez. Samuels'lerin evinin önünden geçerken alkolün o kekremsi tadını almıştı ve ön pencereden baktığında parlayan bakır kaplar gözüne ilişmişti. Arada bir polis arabaları ve helikopterleri Bokkent'e gelir ve içleri insanla dolu olarak burayı terk ederlerdi – ama onlar daha çok varoşlara gider ve oradan adam toplarlar, dedi yaşlı adam kendi kendine. Sonra da piyasa iyi duruma gelince evini satacağını düşündü.

Ve günler geçti.

Bir yüzyıldan fazla.

6

Tam dört taksi şoförü Mundin'i Bokkent'e götürmeyi reddetti. Beşincisi şeytana pabucunu ters giydirecek tipte bir delikanlıydı. "Ben bu işe yeni başladım," dedi Mundin'e bir sır verir gibi. "İşimi nasıl kaybedebilirim ki? Bu belalı Bokkent denen yerde bir şeyler yolunda gitmiyor, ama boş ver hadi bin, nasılsa askere gönderilecek bir suç işlemiyorum." Güldü. "Ama bir şey diyeyim mi, söyledikleri kadar kötü olabileceğini düşünemiyorum."

Mundin onunla tartışmaya girmedi ve arabasına bindi; Bokkent'e doğru yol aldılar.

Bokkent'e eşdeğer daha büyük bir şehir yoktu. Long Island'ın irinli, köhne mahalleleri başka bir New York sorunuydu; Boston'un Springfield'ı, Chicago'nun Evanston'ı, Los An-

geles'ın Greenville'i vardı. Ama hiçbiri Akkent Mülkleri'nden daha kötü olamazdı. Mundin, Bokkent'teki sokak lambalarının harap halde olduğunu ve hiçbirinin yanmadığını fark etti; içini yabani otlar bürümüş birkaç bahçeyi ve tahta kaplı evleri geçerken geri tarafta duran harap haldeki yapılara gözü takıldı. Çok sık olmamakla birlikte arada bir yanmış bölgelerden de geçiyorlardı. Evler arasındaki arsalar normal bir yangının bir diğer eve geçmesini engelleyecek kadar genişti. Maalesef.

Evet, Bokkent'te yaşam vardı: Denetim altında tutulması imkânsız, balta girmemiş orman hissini veren uzun yabani otlar, üzerinde hiçbir ev numarası ya da sokak işareti bulunmayan, kilometrelerce uzayıp giden, harabeye dönmüş, çökmüş bir anacadde ile tanımlanabilecek gizli, alacakaranlığa ait bir yaşamdı bu. Taksi yolda yalnız sayılmazdı. Küçük arabalar harabeye dönmüş asfaltta sinsi sinsi geziniyorlar ve genellikle elinde fosforlu bir çanta taşıyan soluk bir görüntü yakaladıkları yerde frene basıyorlardı. Işık ve gürültü cehennemi gibi görünen bir blok ev geçtiler. Kapıdaki adam taksinin yanına koşturarak sordu: "İstediğiniz bir şey var mı baylar? Geceyi beş papele burada geçirebilirsiniz, hem de içki ve sigara dahil. Neden vergi ödeyesiniz ki baylar?"

Arada bir de İçki & Esrar Vergi Birimleri'nin adamları bu tür yerleri basıyorlardı. Ama çok sık değil.

Şoför arabayı durdurup adama sordu: "37598 Willowdale Crescent'e yakın bir yerlerde miyiz, ahbap?"

"Anlaşıldı, sizin bir rehbere ihtiyacınız var," dedi adam çabucak. "Jimmy!" diye seslendi. Karanlıktan birisi çıkageldi. Mundin taksinin kapısının beceriksizce zorlandığını fark etti.

"Haydi gazla!" diye bağırdı, bir yandan da kapıyı kilitleyip pencereyi kapatıyordu. Şoför gaza bastı.

Neyse ki pusuyu geride bırakmayı becermişlerdi; eğlenen çiftlere yolu sormak için yaklaşırken bu sefer hep temkinli davrandılar. Yarım saat içinde Willowdale Crescent'in 37000'li bloklarına gelmişlerdi. "Burası olmalı," dedi şoför, artık şeytana pabucunu ters giydirebilirmiş gibi bir hali yoktu.

"Evet galiba burası. Beni burada bekler misin?" diye sordu Mundin.

"Hayır beyim. Arka kapıdan çıkıp beni gebertmeyeceğini nereden bileyim. Göstergede ne yazıyorsa öde. Ben gene de seni beklemeye çalışırım."

Göstergede kazıklar cinsten bir sekiz dolar yazıyordu. Mundin bir onluk verdi ve çökmüş yolda yürümeye başladı.

Vınn! Daha beş adım atmadan araba yola koyulmuştu bile. Mundin bitkin şekilde yürümesine devam etti ve kapıyı çaldı. Beklerken de tahtayla kaplanmış pencereyi inceliyordu. Pencerelerin hepsi kırılmış ve tahtayla kapatılmıştı. Camların takılıp macunlandıkları günden bu yana yıllar geçmişti belli ki; taşlar atılmış, kapı defalarca çarpılmıştı; sarhoş sallanarak salona dalmıştı.

Kapıyı açan adam yaşlı ve hastaydı.

"Lavinler'in evi mi?" diye sordu Mundin, içerde yanan odun ateşinin dumanıyla gözleri sulanmıştı. "Ben Charles Mundin. Bayan Lavin hukuki bir konuyla ilgili olarak beni aramıştı. Ben avukatım."

Yaşlı adam konuşmaya başladı: "İçeri buyrun sayın avukat." Ses tonunda bir resmiyet havası vardı. "Ben de baroya bağlı bir avukatım."

Konuşması derinden gelen bir öksürükle kesildi, kapının pervazına yaslanmak zorunda kalmıştı.

Mundin neredeyse adamı da taşıyarak oturma odasına doğru ilerledi ve onu bel vermiş, haddinden fazla kabartılmış bir koltuğa oturttu. Tavanda kötü bir ışık yayan bir ampul vardı, etrafa metalik mavi-yeşil bir ışık veriyordu. Şöminede içten içe yanan ateş, kapalı bir havalandırma cihazına doğru dumanlarını üflüyordu. Cılız sesli bir radyo cızırdıyordu: "...dört evi kapsayan kundakçılık hareketi tamamen bastırılmış olup yayılması engellenmiştir. Bokkent'in başka bölgelerinde Tavşanlar'la Lanetler arasında yeni çatışmalar başlamıştır. Genç gangster çetelerinden sekiz yaşındaki bir çocuk ölü bulunmuş olup..."

Mundin radyoyu kapatıp havalandırma cihazını açtı. Etrafı saran duman yavaş yavaş kaybolmaya ve ateş harlanmaya başladı. Yaşlı adam hâlâ koltukta iki büklüm duruyordu, alevin sıcaklığı parşömen beyazlığındaki suratını yalıyordu.

Mundin amaçsızca valf ile oynamaya başladı ve bilmeden yaptığı bir hareketle gürültünün kesilmesini sağladı. Ortalıkta yeşil bir bardağın gölgesi fark ediliyordu. Mundin bardağı bir köşeye koydu ve oda bir anda sürrealist bir cehennem görünümünden kurtulup yalnızca pasaklı bir yer halini aldı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı yaşlı adam. "Avukat bey, rica etsem, banyo dolabında küçük, yuvarlak bir teneke kutu olacak, onu bana getirebilir misiniz lütfen?"

Banyo küvetinin içi bir sürü kırık şişe benzeri şeyle doluydu, dolabın raflarında da mutfakta kullanılabilecek tuz, baharat gibi bilumum yiyecek maddeleri vardı. Mundin üzerinde hiçbir şey yazmayan teneke kutuyu buldu, açmaya çalıştı. Küçük yapışkan görünümlü haplardı bunlar ve insanı yanıltmayan bir kokuları vardı: afyon. Mundin içini çekti ve kapağı açılmış olan kutuyu adama uzattı.

Yaşlı adam hiçbir yorumda bulunmadan kutuyu aldı ve içinden beş tane afyon hapı çıkarıp yuttu. Konuşurken sesi oldukça muntazam çıkıyordu: "Teşekkürler, Avukat Bey. Ve bu da size bir ders olsun. Asla böyle Bokkent'e yakışan, oburca bir alışkanlığınız olmasın. İnsanı güçten düşüren, rezil eden bir alışkanlık bu. Norma ile bir randevunuz olduğunu mu söylemiştiniz? Saatler önce burada olması gerekiyordu. Doğal olarak –etrafı düşünürsek yani– meraklanmamak elde değil. Ben Harry Ryan. S.E.C. Barosu üyesiyim ve diğer başka yerlerle de bağlantım var. Ama tabii," gözleri teneke kutuya kaydı, "artık emekli oldum."

Mundin öksürdü. "Sanırım Bayan Lavin size bahsetmiştir. Anladığım kadarıyla sizin imzanızı kullanarak bir çeşit hissedar davasıyla ilgili yapmam gereken bir şeyler var, tabii becerebilirsek." Bir an için durakladıysa da sonunda genç çocuğun tutuklanmasını anlatmaya başladı.

"Evet," dedi Ryan heyecansız bir ses tonuyla. "Bay Dworcas'e gitmenin yanlış olduğunu Norma'ya söylemiştim. Green, Charlesworth'ün bu olayı duymaması imkânsız."

"Green, Charlesworth?" Willie Choate bir kere bu addan bahsetmişti, ama Mundin neyle ilgili olduğunu hatırlamıyordu. "Bu, yatırım şirketi değil mi?"

"Evet öyle. *Tek ve esas* yatırım şirketi; aynen dediğiniz gibi."

"Ama, Lavin sorunun G.M.L. Evleri ile ilgili olduğunu söylemişti. Bu işle Green, Charlesworth'ün ne ilgisi olabilir ki?"

Ryan bir afyon hapı daha çiğnedi ve yuttu. "Bay Mundin," diye söze başladı, "Green, Charlesworth hiçbir işle ilgilenmez. Onlar zaten her işin ta göbeğindeler. Hammadde, taşımacılık patentleri, emlakçılık, sigorta, işyeri finansmanı – aklınıza daha ne gelirse."

"27. Bölge politikasıyla da mı ilgililer?"

"Evet, onunla bile. Ama buna kafanızı takmayın, Mundin. Büyük bir ihtimalle Green, Charlesworth, Lavinler'le bu aralar sadece fazla bir şey bilmeden ilgileniyorlar. Don ve Norma'nın ne yapmaya çalıştıklarını açığa çıkarmaya niyetleri olduğuna hiç şüphem yok, ama işe karışacaklarını pek sanmıyorum."

"Demek böyle düşünüyorsunuz."

Ryan ağır ağır açıklamaya girişti: "Böyle düşünmek zorundayım." Kapı kilidi tıkırdadı ve yaşlı adam Mundin'i kenara iterek büyük bir güçle kendini kabarık koltuktan attı. "Ben bakarım," dedi. "Ah, bu arada, demin olanlar yalnızca geçici bir rahatsızlıktandı. Bu konudan bahsetmene gerek yok." Sonra kapıya doğru gözden kayboldu.

Geri döndüğünde yanında Norma ve Don Lavin vardı.

"Merhaba Mundin," dedi Norma düz, vurgusuz bir sesle, ama gene de can sıkıntısı belli oluyordu. "Bakıyorum bizi bulmuşsun. Yemek yedin mi?"

"Evet, teşekkürler."

"Öyleyse biz bir şeyler yersek kusura bakmazsın değil mi? Teneke kutumuz en az beş kez yolda bıraktı bizi. Oldukça yorgunum."

İki kardeş birer tane kendinden ısıtmalı gulaş konservesi açtılar. Sessizce yemeklerini kaşıklamaya başladılar.

"Şimdi," diye söze başladı Norma, Mundin'e dönerek "konuyla ilgili bilgilere gelelim. Kısa keseceğim." Sesi alaylı ve nefret doluydu.

"Don ve ben Coshocton, Ohio'da zengin fakat dürüst bir

ailenin çocukları olarak dünyaya geldik. Babam Don Lavin, biz dünyaya geldiğimizde oldukça yaşlanmıştı; ilk elli yılını çalışarak geçirmiş de. Önceleri küçük bir fabrikada kaçak işçi olarak çalışmaya başlamış; otobüs kasaları, itfaiye araçları, bu tür şeyler yapıyorlarmış. Bir zamanlar Bernie Gorman adında elektronik ve elektrik işlerinde uzmanlaşmış bir adamla okul arkadaşıymışlar. İkisi birlikte çalışıyorlarmış ve zaman bulabildiklerinde hayaller kuruyor ve yeni şeyler icat ediyorlarmış. İkisi de kendilerini işlerine adamış kişilerdi. G.M.L. Evleri'ni, yani balon ev denen şeyleri icat ettiler, tasarımını yaptılar ve pilot yapıları inşa ettiler."

Mundin'in kanı donmuştu: "G.M.L. Evleri hakkında az bir şey biliyorum, Bayan Lavin. Bu işte Moffatt diye birinin adı geçmiyor muydu?"

"Evet geçiyordu, ama o zamana dek değil. Çok daha sonra. Neredeyse otuz yıl boyunca babam ve Bay Gorman köpekler gibi çalışarak, açlıktan nefesleri kokarak bütün yaşamlarını bu rüyaya adadılar. Annem, babamı ay sonundan ay sonuna gördüğünü söylerdi. Bay Gorman ise bekâr bir erkekti. Balon evlerin tasarımını yaptıktan sonra bir de model inşa ettiler ama bunu pazara sunabilecek kadar sermayeleri yoktu."

"Hadi canım," diye itiraz etti Mundin. "Hakları kiralayabilirlerdi..."

"Onları anında sustursunlardı, değil mi? Sana onların kendilerini adamış insanlar olduklarını söylemedim mi? Onlar en ucuzundan da ucuz ve en iyisinden de iyi bir ev tasarladılar. İnşaat sektöründe büyük bir hamleydi, daha önceden böylesine bir şey beklenmiyordu; belki tekstil alanında bir sentetik devrimi, ya da Ford'un T Modeli yaratılabilirdi ama bu bambaşka bir icattı. Bir milyonerin bile bir G.M.L. Evi'nden daha iyi bir eve sahip olamayacağını görmüyor musun? Babam ve Bay Gorman'ın tek isteği makul bir kâr karşılığı bu buluşu insanlara sunmaktı; hiçbir üretici, piyasada en üst fiyatı yakalayamadıkça böyle bir şeyi aklından geçirmez. Onlar büyük işadamları değillerdi, Mundin. Onlar yalnızca hayal kurmuşlardı. Alanlarının dışında bir iş yapmışlardı. Sonra Moffatt elinde planıyla çıkageldi.

Ryan kıpırdandı. "Şimdiye kadar yapılan en zekice planla hem de," dedi. "Bu plan her şeyiyle vergi sorunlarını çözüyordu. Üretim haklarının büyük kuruluşlara kiralanması yöntemiyle, G.M.L. sermaye giderlerinden kurtuldu; kuruluşlar da işçilerine başka hiçbir yerde bulamayacakları şeyi verdiler ve sonuçta emekle ilgili bütün sorunlar halledilmiş oldu. Başlangıçta, G.M.L. para bulmak için haklarını kiralama sistemine açtı. Sonra işler büyüdükçe evlerin bedeli inanılmayacak kadar çok hisse senedine ve firmalardaki haklara dönüştü."

Genç kadın yumuşak bir sesle devam etti: "On yıl içinde G.M.L. kırk şirketin hatırı sayılır miktardaki hissesinin sahibi oldu; babam ve Bay Gorman G.M.L.'in yarısını aldılar. Sonra babam neler döndüğünün farkına vardı. Bay Gorman'a durumu anlattı, ve bence bu onun sonu oldu: o zamanlar artık yaşlı bir adamdı, anlıyorsun işte. Sözleşme statüsü. Karşılık niyetine bir tek sözcük ağzından çıkıyor ve kendini G.M.L. Evi'nden atılmış buluyorsun. G.M.L. Evi'nden atıldığında da kendini..." bir an için durakladı, gözleri sefil odada dolaştı, "...burada buluyorsun."

Mundin merakla konuştu: "Ama eğer babanız sahiplerden biri idiyse..."

"Yalnızca yüzde yirmi beşi, Mundin. Bay Gorman'ın yüzde yirmi beşi de geçirdiği felçten sonra uzak akrabalarına devroldu. Babam artık altmış beş yaşındaydı. Hayali gerçekleşmişti; onun balon evleri yüz milyon insanın başını sokacak bir yeri olmasını sağlamıştı. Ama aynı zamanda bir silah haline de gelmişti, böyle olunca da şirketten soğuyuverdi."

Don Lavin rüyadaymışçasına konuştu: "Şirketin fedailerine babamın resmini verdiler. Hissedarlar toplantısına gitmeye çalışırken sarhoş ve uygunsuz durumda yakalandı. Hücrede kendini astı." Daha sonra da boş boş Mundin'in ayakkabılarına bakmaya başladı.

Mundin boğazını temizleme gereği duydu: "Ben... ben çok üzüldüm. Peki hiçbir şey yapılmadı mı?"

Ryan araya girdi, sesinde hafif bir hayranlık tonlaması hissediliyordu: "Çok az, Bay Mundin. Ah, aslında hâlâ hisseleri var. Onları sakladılar. Uyduruk bir alacaklılar komitesi

Lavin öldüğünde hisselerin çarçur edilmesini engellemek için bunları bir banka kasasına yerleştirmek üzere bir emir aldılar. Hisseleri on iki yıl boyunca saklı tuttular. Sonra birileri dikkatsizce davrandı, ya da birileri istifa etti veya atıldı ve yeni gelen kişi neyin saklandığını bilmiyordu... Neyse, G.M.L. bir an boş bulundu ve emir bozuldu. Şu anda Norma ve Don Lavin G.M.L.'in yüzde yirmi beş hissesine sahipler."

Mundin pejmürde odaya baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Yalnız, küçük bir sorun var," dedi Norma acıyla. "Don hisse senetlerini banka kasasından aldı ve başka bir yere koydu. Bize nereye koyduğunu söyle, Don."

Kardeşin bulanık gözleri kırpıştı ve büyüdü. Yüz kasları sertçe çalışmaya başladı. "K-k-k-k-k-k" diye kekelerken katılıyordu. Bu kekeleme uzun süre devam etti, ta ki Don Lavin çatlak bir sesle ağlamaya başlayana dek. Norma bembeyaz bir suratla elini kardeşinin omzuna koydu.

Sonra dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle duran Mundin'e döndü: "Onların deyimiyle başlarına bela olmaya başladığımızda Don'u kaçırdılar. Üç gün boyunca ortadan kayboldu ve şimdi o üç günü hatırlamıyor. Onu bir doktora götürdük; doktor durumun en az elli saatlik bir beyin yıkama sürecinden kaynaklandığını söyledi."

Mundin şaşkın ve öfkeliydi: "Bu yasadışı! Kamu yararına çalışmayan bireyler böyle bir teknik uygulayamaz!"

Norma parladı: "Elbette uygulayamaz! Şu anda bizim avukatımızsın, Mundin. Bizim için bu işin içyüzünü ortaya çıkaracak mısın söyle. G.M.L.'e karşı bir karar alınmasını sağlayacak mısın?"

Mundin arkasına yaslandı. Geçen gün davasıyla ilgilendiği o adam gibi adi suçlular bile bir haftadan fazla bir sürede yirmi beş saatlik bir beyin yıkama işlemine maruz kalıyorlardı. Üç gün içinde elli saat hayal bile edilemeyecek bir şeydi!

"Peki neden bu adamlar hisseleri kapmadılar?" diye sordu Mundin.

"Bu yasadışı olurdu," diye açıkladı Ryan. Aceleyle bir elini kaldırdı. "Gerçekten de yapılamazdı. Böyle zorlama bir satış mahkemede tartışmaya açılırdı, hatta belki de Don'un

kendisi, mirasçıları ya da vasileri satışı geri çevirirlerdi. Bu şekilde hisseler nötrleştirildi ve hiçbir şeyin G.M.L.'e zarar veremez hale gelmesi sağlanmış oldu. Onların hisseye ihtiyacı yok; zaten sürüsüyle hisseleri var. Onlar yalnızca Don ve Norma'nın bu hisseleri ele geçirmelerini istemiyorlar o kadar."

Mundin kendini kötü hissediyordu. "Anlıyorum. Afedersiniz, sorum çok aptalcaydı. Yani şimdi Don hisseleri nereye koyduğunu bilmiyor ve siz onları bulmak istiyorsunuz?"

Ryan avukata tiksintiyle baktı. "Hayır avukat bey, durum o kadar basit değil. Belki bir süredir Büyük Baro'da çalışmıyor olabilirim ama ben bile yeni hisse senedi kâğıtları almayı becerebilirdim. Maalesef durumumuz sizin anladığınızdan çok daha kötü. Erkek mirasçı olan Donald tek yetkili... " Norma öfkesini belirten bir ses çıkardı: "Dava açabilecek statüye sahip tek yetkili kişi, çünkü Norma onun adına geri alınamaz bir vekâlet imzalamış durumda. Ancak şimdi anlıyoruz ki bunun yapılması bir hataydı. Donald bu işi yapabilecek durumda değil. Bir dava açamıyor; hisselerin nerede olduğunu söyleyemiyor; bu konuda konuşamıyor bile."

Mundin bezgin biçimde kafasını iki yana salladı. "Anlıyorum, iki ateş arasında kalmışsınız."

Norma hor gören bir sesle "Bravo Mundin," dedi, "kısaca durumu anladın. Peki, kafanda bir şeyler oluştuğuna göre artık uzanıp ölümü bekleyebiliriz."

Mundin sertçe cevap vermekten geri durmadı: "Ben böyle bir şey demedim, Bayan Lavin. Neler yapabileceğimize bakacağız." Bir an için duraksadı. "Örneğin," diye konuşmaya başladı, "bu yalnızca bir beyin yıkama meselesiyse, kardeşinizi bir yerlerde muhakkak tedavi ettirebiliriz. Daha sonra da..."

Norma tek kaşını kaldırdı. "Kamu yararına çalışmayan bireyler beyin yıkama tekniklerini kullanamaz, bu sözü biraz önce siz söylememiş miydiniz?"

"Şey, evet ama mutlaka birileri de..."

Norma bir an kendini kaybedecekmiş gibi oldu. "Haydi, söyle ona. Karşısında neyin olduğunu söyle."

Ryan konuşmaya başladı "G.M.L. hisselerinin değeri on dört milyar dolardan az değil ve bu miktar bankadaki nakit

parayı, ciro edilebilir tahvilleri, şirketleri, arazilerini, hisse senetlerini ve son beyanlara göre, sekiz yüz dört kuruluşun hisselerini kapsıyor. Size keyiflerince yasayı çiğnerler demiyorum, Avukat Bey. Ama emin olun bizim yasayı çiğnememizi bal gibi engelleyebilirler."

7

On dört milyar dolar. Mundin, Bokkent'in karanlık sokaklarında hem yorgun hem de korku içinde yürürken on dört milyar dolar karşısında nasıl da küçüldüğünü görebiliyordu. Sonuçta gene de davayı üstlenmeyi kabul etmişti.

Gölgeler içinden gelen bir inleme sesiyle adımlarını çabuklaştırdı, ama neyse ki pusuya yatmış bir katil çıkagelmedi. Mundin huzursuzca titredi ve paltosunun yakasını kaldırdı. Yağmur başlamıştı.

Şans Mundin'den yanaydı. Herhangi bir kavşakta pusuya düşürülmeden ve soyulmadan paçayı kurtardı. Diğer sokaklardan gelen ayak seslerini duyabiliyor, silahlı gençlerin yağmurda av aramaya çıkmak yerine kendi kapalı inlerine çekildiklerini fark edebiliyordu. Mundin'in durdurduğu, arkasından koşturduğu ve sonra da bindiği taksi yasalara uygun bir taksiydi. Bokkent'ten sağ salim çıkabildi ama başına aslında neler gelebileceğini asla bilemeyecekti.

Taksiyle yolda giderken düşünmek için aradığı fırsat eline geçmişti. Ama düşünmekle de eninde sonunda aynı yere geliniyordu. Lavinler onu bu davayı alması için ikna etmişlerdi. Bu konu üzerinde çalışacağına söz vermişti; durumun onların gördüğü kadar umutsuz olmadığını ifade etmeye ve güvenlerini yerine getirmeye çalışmıştı. Gene de genç kadının boş sözcüklerle işi olmadığını görmek onu rahatsız etmişti.

Taksi tanıdığı bir bölgeye geldiğinde arabayı durdurdu. Belki bir kahve iyi gelebilirdi. Kahvesinin gelmesini beklerken bir on sentine kıyarak bürosuna telefon etti; kim bilir, belki birileri aramıştır, diye düşünüyordu.

Evet birileri aramıştı. Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter garip sesler çıkardı ve nihayet daha tanıdık, saygıdeğer bir ses duyuldu: "Bay Mundin, ee, ben Norvell Bligh. Mümkünse gelip beni nezaretten çıkarabilir misiniz?"

8

Norvie irkilerek uyandı. Birbirinin tıpkısı, horgören sırıtışlı iki yüz üzerine eğilmiş onu uyandırmaya çalışıyordu. Uyku sersemiyken bile Virginia'nın güzelliğindeki gururu, ve aynı güzel kemikli yüze sahip kızının mutsuzluğunu seçebiliyordu.

"Ne var?" diye bağırdı.

Sesi bir garip çıkınca işitme cihazını takmadığını fark etti. Yatağın yanına doğru eğildi. Ama cihaz yerinde yoktu. Ayağa kalktı.

Alexandra'ya bağırmaya başladı, sesi ince ve kendine yabancı çıkıyordu, çünkü sesi işitme cihazının özel yapılmış zincirli yapısından geleceğine, bedeninin kemiklerinde ve boşluklarında geziniyordu: "Nerede o? Eğer gene sakladıysan boynunu kıracağım!"

Alexandra şaşkın bir biçimde baktı ve ağzını onun anlayabileceği şekilde oynatmaya başladı. "Tanrım, Norvell, gayet iyi bilirsin ki ben böyle bir şey yapmam." Onun bu hareketi alay ettiğinin de göstergesiydi; Norvell de ağzını aynı şekilde abartıyla oynatarak, böyle yaptığı sürece dudaklarına zarar vermekten öteye gidemeyeceğini belirtti.

Virginia eliyle sırtına hafif hafif vurarak bir şeyler söyledi, bu sefer dudaklar gergin duruyordu. Norvell'in yakalayabildiği tek şey "armını" ve "tığına" oldu.

Yumruklarını sıktı ve sordu: "Ne dedin?"

Bu sefer gene dudaklar anlaşılır şekilde oynatılmaya başlandı: "Saatin alarmını kurmadan yattığına göre eve sarhoş dönmüş olmalısın dedim. Kalk bakalım. İşe bir saat geç kalmış durumdasın."

Yataktan fırladı, kalbine bir zıpkın saplanmış gibiydi. İşe bir saat geç kalmak! Hem de en önemli günde!

İşitme cihazını buldu – girişte yerde duruyordu, burasının böyle bir aleti bırakmak için uygun bir yer olmadığı düşünülürse alarmı ayarlamamış olması normal karşılanmalıydı. Ama bu önemsiz şeyler için kaybedecek vakti yoktu. On saniyede traş oldu, beş saniyede yıkandı, on beş saniyede giyindi ve evden çıktı.

Neyse ki Candella gelmemişti.

Norvie Bayan Dali'yi elemanlarını çağırmaya ve toplayıcı klavye için aletleri hazırlamaya yolladı; bu arada prodüksiyondaki işçiler, devreler ve matrislerle haşır neşirdiler – böylece iş başlamış oldu. İşin bu tarafı Norvie'nin kendisini neredeyse Tanrı gibi hissetmesine neden oluyordu – bunu gizlice kendine de itiraf etmişti. Stimmens'a gerekli talimatları verdi. Stimmens beceriksizce delikli kartları düzenlemeye başladı, mühendisler kartları kesici devrelere ve faz alanlarına çevirdiler... Ve sonunda Norvie'nin Yarattığı Dünya, minyatür haliyle ortaya çıkmış oldu.

Bir keresinde bu duygularını Arnie'ye anlatmaya çalışmıştı. Arnie ise bütün işi düğmelere basmak olan birinin anlamsız böbürlenmeleri üzerine bir şeyler homurdanmakla yetinmişti. Bardak bardak birayı yuvarlarken söylediklerine göre, Norvie'nin bütün yaptığı ne tür biçimler ve görüntüler görmek istediğine karar vermekti. Boş görüntüleri, zayıf savaşçıların, güreşçilerin ve mızrak taşıyanların hareket ve modellerini alan ışık ve renk demeti haline getirmek ancak Engin Bilgelikleri içinde Mühendisler'in yapabileceği bir işti. Arnie'nin ciddiyetle anlattığı o özgün düşünce aslında hiçbir şeydi. Düşüncenin, gerçekte önemli olan bir sonraki gösterinin parçalarında görsel gerçekliğe dönüşmesini sağlayan muazzam teknik beceri her şeyden önce geliyordu.

Sonunda Norvie alçakgönüllülükle bu söylenenlere katılmıştı. Şimdi bile üretimi gerçekleştirenlere büyük saygı duyuyordu, bu dahi insanlar A Devresi'ni IV Terminali'ne bağlama sanatında inanılmaz beceri sahibiydiler, çünkü onlar birer

Mühendis'ti. Gene de saygısı yalnızca teknik ekibe kadar uzanabiliyordu. "Stimmens, seni beceriksiz!" diye kendi kendine söylendi. "Haydi çabuk ol! Bay Candella her an burada olabilir."

"Emredersiniz efendim," dedi Stimmens umutsuzca, Norvell'in elindeki kâğıt yığınlarını almaya çalışırken.

Stimmens fena gitmiyor, diye düşündü Norvie. Biraz fırça nasıl da harikalar yaratıyor.

Norvell'in Büyük Gün ile ilgili bütün tasarılarının delikli kartlara geçirilmesi yirmi dakikadan biraz daha fazla zaman aldı. Stimmens son kartlarını düzeltirken üretimdeki işçiler de kontrollerini hızlandırmaya başlamışlardı. Küçük delikli kartlar tarayıcılardan geçirildi; kapalı yerlerdeki devreler voltajları ölçtüler ve elektronları serpiştirdiler; ve minyatür Stadyum'da ışıklı küçük figürler belirdi, birbirlerini kesip biçtiler ve stadyumu terk ettiler.

Bunların hepsi Norvell'in özelliksiz ve parlak, küçük ve gerçek olmayan figürleriydi. Norvell'in senaryosunda kırk tane etten kemikten cirit atıcı vardı; canlandırma cihazları sayesinde kırk adet ışıktan yapılma görüntü, ateşten mızrakla birbirlerini vuruyordu. Hiç kan akmıyor, hiçbir vücut Stadyum'un zeminini lekelemiyordu; yalnızca akım kesildiğinde küçük, şekilsiz, ateşten figürler tıpkı diğer iyonlar gibi kayboluyorlardı.

Her nasılsa, Norvell için gerçek Büyük Gün Gösterisi büyük arenada değil burada olacakmış gibiydi. Yaralananların inlemelerini duymuş, hendeklerde umutsuzca bekleyen akrabaların gözyaşlarını görmüştü, ama onlar gerçek değildi; onları her zaman birer manken olarak düşünmüştü Norvell.

Prodüksiyondakilerden biri şöyle bir baktı ve onaylar bir edayla Norvell'e döndü: "İyi bir gösteri oldu, Bay Bligh."

"Teşekkürler," dedi Norvell minnettarlıkla. Bu her zaman için iyi bir işarettir; teknik ekipler ne olup bittiğini hep görürler. Şimdi esas sorun Candella'nın ne diyeceğiydi.

Cevabını almakta gecikmedi.

Candella önce kibar kibar konuşmaya başladı:

"Bligh, yaklaşmakta olan Büyük Gün gösterisi oldukça önemli. En azından ben böyle düşünüyorum. Ayrıca yaptığımız her şeyin de çok önemli olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Şey, tabii..."

"Bana katılmana sevindim. İşimiz önemli, Bligh. Bu büyük ve işlevsel bir sanat şekli. Bu gösteri, herkesin ihtiyaçlarını sanatsal bir anlatım şekliyle gidererek sağlıklı bir eğlence olanağı sağlıyor. Bu gösteri bir kaçış – yoğun çalışmanın hüküm sürdüğü balon evler sınıfı insanları için bir kaçış, Bokkent yığınları için bir kaçış. Onlar için bizim yaptığımız aslında zorunlu bir iş. Bizim yaptıklarımız sayesinde saldırganlıklarını farklı bir şekilde dışarı atıyorlar ve zamanlarını görece daha zararsız faaliyetler için harcayabiliyorlar. Yan ödemeler ve Büyük Gün Gösterileri! Bizim toplumumuz bunlar üzerine kurulmuş durumda. Hatta duruma bu şekilde bakarsan bizim işimizi toplumun en temelindeki iş olarak da tanımlayabilirsin. Sence de öyle değil mi?"

Norvell'in suratı onu pek doğrular gibi durmuyordu. Neredeyse fısıltıyla:

"Evet efendim," dedi.

Candella gayet nazik bir ifadeyle baktı. "Efendim, anlayamadım?"

"*Evet efendim!*" Norvell neredeyse kükrer gibi konuştuğunu fark etti, ama çok geçti.

Candella üzgün görünüyordu. "Konuşurken bağırmana gerek yok," dedi kibarca ve gülümseyerek. "*Benim* kulaklarımda bir sorun yok." Norvell bildik bir korkuyla ürperdi. Seni pislik herif, diye düşündü. Candella konuşmaya devam ediyordu: "Evet, dediğim gibi toplumun en temelinde yatan aynı zamanda bir sanat şekli olan bu gösteriler. Kültürlü sınıflar sanatsal düzlemdeki çabalarımızı takdir ediyorlar. Sevgili karının kökenlerine saygısızlık etmiş gibi olmayayım ama Norvell, Bokkent'teki halk yığınları da hormonal düzeyde buna *gereksinim* duyuyorlar. Aslında hazırladığımız *her gösteri* önemli. Ama iş Büyük Gün Gösterileri'ne gelince..."

Bir an için tereddüt etti, görüntüsü ve tavırları değişmeye başlamıştı. Kalın kaşları dehşet verici, fırtına yüklü bulutlara döndü; şakakları hızla atmaya başladı. Sesi bas çıkan bir kükremeye dönüştü. Patlamak üzere gibiydi: "Büyük Gün yılın en önemli günüdür, anladın mı aptal, sağır herif! Yalnızca en fazla seyircinin geldiği gösteri olduğu için *değil, benim* hakkımda kararlar o gün verilir de ondan! Yönetim Kurulu gösteriye gelir, Belediye Başkanı gelir, G.M.L.'in yöneticileri gelir. Eğer gösterileri beğenirse ne âlâ. Ama eğer beğenmezlerse kafası gidecek olan benim, Bligh! Senin gibi kıt zekâlı bir salağın aptalca falsoları yüzünden *benim* kafamın yuvarlandığını görmek istemiyorum!"

Norvell konuşmak için ağzını açtı, ağzı tek kelime çıkaramadan öylece açık kaldı. Candella kükremeye devam ediyordu: "Bir tek kelime bile istemiyorum! Özür de istemiyorum. Sana bir görev verildi ve sen bunu beceremedin. Bir Büyük Gün Gösterisi nelerden oluşur sorusuna verdiğin cevap kesinlikle ilham denen şeyden yoksundu. Ama ben gene de biraz ekleme biraz da doğaçlamayla bir yerlere varabileceğimizi düşünmüştüm. Artık böyle düşünmüyorum – ama bu sabah saat dokuzda elime tutuşturulan o görkemli sunuştan sonra daha farklı düşündüğümü de eklemeliyim tabii." Masanın üzerindeki delikli kartlara eliyle vurdu. "Bu sunuşu bana veren kendi personelinden birisi, Bligh! Şimdiye dek bile bile gizli tuttuğun o zeki çocuktan bahsediyorum. Tanrıya şükür cesaretli ve sadık birisiymiş! Cesareti ve sağduyusu sayesinde eserini senin mahvetmene izin vermeden *bana* geldiği için de Tanrıya şükrediyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Norvell'in ağzından bir tek kelime olsun çıkabildi: "Kim?"

Candella bir zafer edasıyla cevapladı: "Stimmens."

Norvell öylece kalakalmıştı. Bu imkânsızdı. *Stimmens mi?* Hiçbir yaratıcılığı olmayan, beceriksiz, en basit araştırmada bile yaya kalan Stimmens mı? Stimmens şirkette bile kalmak istemiyordu ki, sözleşmesinin iptalini isteyebilecek kadar küstah olan Stimmens'dan mı bahsediliyordu sahiden? Kartlara bakmak için elini uzattı ama sonra birden durakladı, izin iste-

meyi unutmuştu. "Hadi al," dedi Candella buz gibi bir sesle.

Norvell kartlara büyük bir merakla baktı. Ama bu imkânsız diye düşünüyordu... şu bölüm, ama biz...

"Bunları ekranda görmeme izin verir misiniz, Bay Candella?" Candella'dan anlamlı bir evet işareti aldı, kartları Candella'nın göstericisine yükledi. Devreler delikli kartlardaki boşlukları taramaya başladılar ve elektronik katliamdan bir sahne ortaya çıktı. Giderek daha iyi anlayarak küçük, ateşten figürleri seyretmeye başladı.

Başını kaldırdığında kafası öylesine karışmıştı ki sesinin korku dolu olması gerektiğini unutarak konuştu: "Evet, iyi."

"Tabii ki iyi!"

"Yo, *gerçekten* iyi, Bay Candella." Başını meraklı bir ifadeyle salladı. "Stimmens ha? Doğrusu buna inanmam çok zor. Bir kere çok sert tarzlı – duygusal değerlerin de öne çıkartılması lazım. Ellerinde sülfirik asit tabancalarıyla dolanan komedi grubu, Ateş Saçan Seksenlikler gibi bir güldürü numarası yerine Akreplere Karşı Savaşan Adam gibi bir gerilim numarasının arkasından gelmeliydi bence. Ama bunu da o hale dönüştürmek o kadar zor değil. İnsan Yapımı Işıklandırmaya Karşı Yarış da mümkün değil; Stimmens bana Schenectady'den gerekli teçhizatı alamayacağımızı kendisi söylemişti. Sanırım dediklerini unutmuş."

Candella Norvell'e kesinlikle anlatılamaz bir yüz ifadesiyle bakıyordu, ama Norvell hızlı ve sinirli şekilde yarışır gibi konuşmaya devam etti: "Gerçek özgünlük, Bay Candella. Ben... ben ona hayran kaldığımı söylemeliyim. Sualtı karşılaşmasında piranhalar! Muhteşem bir düşünce. Ama dediğim gibi şu seksenlikler çok zırva bir değişiklik olmuş. Bu kadar numaradan sonra bunu hiç duymamıştım! Doğrusu takdir etmek gerekiyor, Bay Candella. Bu çocukta gerçek bir yetenek var."

Candella sinirlenmişti: "Sen neden bahsettiğini sanıyorsun?"

Norvell kekelemeye başlamıştı, "Ah, *özgünlük*, Bay Candella. Ve *yenilik*."

Candella onu duymakta zorluk çekiyordu; artık bir yan-

dan kâğıtları birbirine karıştırıyor, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. Kâğıtların üzerine yumruğuyla bastırdı ve Norvell'e baktı.

"Özgünlük mü, Bligh! Sen beni deli mi sanıyorsun? Böyle bir gösteriye hiç denenmemiş yenilikleri mi koyacağımı sanıyorsun, sen? Bu gösterideki *her bir hareket* son doksan günde ülkenin bir yerlerinde tam başarıyla uygulanmış."

"Oh, *hayır* Bay Candella. Lütfen dürüst olalım. Her türlü rapor bana geliyor biliyorsunuz, ama şimdiye dek elime hiç böyle bir şey geçmedi – vallahi Bay Candella! Daha geçen gün Stimmens'a yeni personelin ne kadar az fikir ürettiğini ve bunun çok garip olduğunu söylemiştim. Tanrım, araştırmayı Stimmens yapıyordu, bunu bilmesi gerekirdi!"

Candella artık dayanamadı, "*Şunlara bir bak aptal herif!*" Norvell'in suratına bir yığın rapor fırlattı.

İşte bütün bilgiler buradaydı. Adlar, tarihler, yerler. Norvell raporlara dehşet içinde bakıyordu. "Bay Can-del-la," diye fısıldadı, "bu gerçek bir aldatmaca!" Sesi yeniden güç kazanmıştı. "Stimmens On Beşinci Derece'ye terfi istiyor. Daha dün beni sözleşmesini iptal etmem için ikna etmeye çalışıyordu. Ben böyle bir şey yapamazdım, bu onun hayatına mal olsa bile; benden bu yolla intikam almaya çalışıyor."

"Bligh, bu çok ciddi bir suçlama!"

"Ah, kanıtlayabilirim, Bay Candella. Benim masamda kilitli duran çekmeceden onun raporlarını almalıyım. Lütfen Bay Candella – birlikte büroma gidelim. Size onları göstermek istiyorum."

Candella ayağa kalktı ve emretti: "Göster bakalım."

On dakika sonra zalimce soruyordu: "Blöfünü göremeyeceğimi sanmıştın, öyle mi?"

Norvell ise yüzü bembeyaz, inanamaz bir halde raporlara bakıyordu. Nasıl olabilirdi, hepsi çekmecesinde kilitliydi...

Elinde tuttukları önceden gördüğü raporlar değildi, değiştirilmişti. Yeniliklerle dolu kâğıtlar vardı önünde, Stimmens'ın taslakları; her biri birbirinden etkileyici yeni düşünceler, ve bir sürü başka şey.

Kâğıtlar Norvell'in titreyen elleri arasında kalmıştı. *Nasıl olur*? Çekmecesini açık bırakmış olamazdı. Bayan Dali ve kendisi dışında başka kimsede anahtar yoktu – Bayan Dali de böyle bir şey yapmazdı. Bir el çabukluğu olmasına da olanak yoktu, ya da gözlerinin onu aldatmış olmasına. Yoksa delirmiş miydi? Gördüğü raporlar, şu kaybolan mürekkeple yazılmış olup onun yerine hazırlanan yazıların ışıkla birlikte ortaya çıkmasını sağlayan kimyasal bir maddeyle mi hazırlanmıştı yoksa? Ama nasıl olmuştu?

Candella Norvell'in masasındaki cihazdan Stimmens'ı içeri çağırdı. Genç adam korku ve saygı dolu bir ifadeyle içeri girdi.

Bay Candella kısa cümleler kurarak konuşmaya başladı: "Tebrikler, Stimmens. Şu andan itibaren bölüm şefi oldun. İstediğin zaman yeni bürona taşınabilirsin – *burası* senin büron artık. Ve bu asalak herifi de kov buradan." Sonra Norvell'e döndü: "Sözleşmen *haklı nedenlerden dolayı* iptal edildi. Bir daha bu alanda iş arama, zamanını boşa tüketmiş olursun." Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Norvell tamamen uyuşmuştu.

Stimmens ıkına sıkına bir şeyler söyledi: "Bunu önleyebilirdin. Böyle yaptığım için zevk aldığımı sanma. Altı aydır bunu planlıyordum ama uygulayacak cesareti hiç toplayamadım. Sana bir şans tanıdım, ama sen hemen reddettin."

Norvell baktı, yalnızca baktı. Stimmens kendini savunur ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Ben bu işe yeni bulaşmadım. İnan bana. Şefliği hak ettim ben. Büyük Gün Gösterileri hakkında ne biliyorum ki? Çalış, çalış, çalış; bir dakikacık rahat edeceğim vakit bulamadım."

Bayan Dali içeri girdi ve Stimmens'ı öptü, fıkır fıkırdı. "Sevgilim, az önce duydum! Artık muhteşem bir On Beşinci Derece'sin."

Norvell çökmüştü. Ağzından ancak bir "Ah!" sesi çıkabildi.

Kendi aralarında bir şeyler daha konuştular ama o artık duyamıyordu; sanki birisi işitme cihazını kapatmış gibiydi, ama bu sefer cihazın düğmesi her zamanki gibi cebinde değil,

beynindeydi. Daha ne yaptığını anlayamadan –ve Norvell Bligh'ın sözleşmeli kariyerine ne olduğunu anlayamadan– dışarı çıkmıştı bile...

Sorun Virginia'ydı.

Norvell bu noktaya binlerce kez olduğu gibi gelip dayandığında, gene binlerce kez yaptığı gibi gerilere bir yerlere itmeyi tercih etti. Bir içki daha söyledi.

Sözleşmeli statü yok, balon evler yok. Bu Bokkent demekti. Norvell içkisinden kocaman bir yudum aldı. Gene de kendini bu soruyu sormaktan alamıyordu: Bokkent bu kadar kötü müydü? En azından açık havada olma özgürlüğü vardı. Herhalde *açlıktan da ölünmezdi* – pek çok kişinin de bildiği gibi kimse açlıktan ölmemiştir. Yapacak bir şeyler bulabilirdi herhalde. Dağıtılan işsizlik yardımı yiyecek işini hallederdi; yapacağı ekstra iş de –her ne olacaksa bu– ona biraz para biriktirmesi ve sonra yeni bir başlangıç yaparak şehrin eski kesiminde bir yer bulabilmesi için olanak tanırdı. Tabii balon evler gibi olmazdı ama Bokkent standardından daha iyi bir şeyler pekâlâ bulunabilirdi.

Keşke Bokkent hakkında daha fazla bir şeyler biliyor olsaydım, diye düşündü. Ne garip, Virginia orada doğmuş olmasına karşın Bokkent ile ilgili hiçbir şey anlatmak istememişti.

Ve bir anda konu tekrar Virginia'ya dönüverdi.

Bütün bu olanları Virginia'nın nasıl karşılayacağı ayrı bir meseleydi. Norvell tahmin etmekte gerçekten zorlanıyordu. Bokkent konu olduğunda son derece azimli ve güvenilir şekilde sessiz kalmayı tercih ediyordu. Çocukluğundan, ailesinden, hatta bir Büyük Gün Gösterisi'ne kurban gitmiş bir motosiklet cambazı olan ve genç Norvell Bligh'a gözyaşı dökmeyen bir dul bırakan kocasından bile bahsetmezdi. Norvell onunla evlenince Candella affedilmez bir şaka yapmıştı... Hayır. Gerçekle yüzyüze gelmek gerekiyordu. Gerçek, Norvell'in Virginia ile değil Virginia'nın Norvell ile, hatta yalnızca onunla değil aynı zamanda sözleşmeli bir iş ve bir G.M.L. Evi'yle de evlendiğiydi.

Bir içki daha istedi.

Bara bir göz gezdirdi; daha önce hiç buraya gelmemişti. Aslında nerede olduğunu da pek bilmiyordu; öyle amaçsızca yürürken kendini şehrin Arap bölgesinde buluvermişti. Şöyle bir arkasını dönmüş ve bu barı görmüştü, çekici bir yere benziyordu, parlak ışıkları vardı. Yeni bir yer gibi görünüyordu. Belki birgün Arnie'yi de buraya getirirdi, tabii Arnie hâlâ...

Bu düşüncesini daha kafasında tamamlanmadan bastırdı. Tabii ki Arnie'yi buraya getirecekti! Arnie öyle insanın şansı bir parça tersine döndüğünde kafasını çevirip iyi gün dostluğu yapacak biri değildi. Belki küçük bir mesleki anlaşmazlık ve kazık yemiş olmaktan dolayı zor günleri olurdu, ama o kadar. Sevgili dost Arnie, diye düşündü Norvell büyük bir şefkatle.

Birden gözü saate ilişti.

En iyisi başına geleceklere razı olmaktı. Belki bu konuyu Virginia ile konuştuktan sonra Arnie ile biraz vakit geçirirdi. Bu düşünce onu keyiflendirdi.

İçkisini bitirdi ve cüzdanını çıkardı. Virginia ile sorunu tartışmak o kadar da felaket olmayabilirdi. Hem bir bakıma Bokkent'te doğmuş olması bir avantaj, diye düşündü, tabii onu konuya bu şekilde bakmaya ikna edebilirse. Bu işi iyi biliyordu. Orada arkadaşları da vardır; iyi ve para kazandıracak bir iş bulması ve tekrar ayaklarının üzerine basana dek dağıtılan işsizlik yardımlarıyla idare edebilmesi konusunda yararlı fikirleri olabilirdi. Ayrıca, sözleşme yaparken de ona çok yardımı dokunabilirdi...

Bir şey omzuna çarptı ve onu fırıldak gibi döndürdü. "Burda ne halt ettiğini sanıyon, aşağılık pezevenk?" dedi polis kalın bir ses tonuyla. Norvell'in cüzdanını burnuna doğru yaklaştırıp salladı. Burada başkasına ait kredi kartı kullanmanın cezasını biliyor musun? Siz Bokkent sürüngenleri, hepiniz aynısınız; elinize süresi geçmiş bir kart geçirir ve yolunuzu bulmaya bakarsınız. Hadi bakalım ahbap. Komiser seninle konuşmak istiyor."

Her şey tam anlamıyla bir kâbustu artık.

Tabii ki Candella bir an önce kartını iptal ettirmişti –

ama bu son derece basit bir dikkatsizlikti. Norvell karakoldakileri ikna etmeye çalışarak bir sürü zaman harcadı, neden sonra aslında kendisine inandıklarını ama ciddiye almadıklarını fark etti.

Artık akşam yemeği vakti yaklaşıyordu, o yüzden ilgili kişi yemekten dönene dek onu "Tank" dedikleri bir şeyin içine tıktılar. Norvell ne bu Tank'tan hoşlandı, ne de ona gözkulak olmakla yükümlü yarım düzine insanın bakışlarından. Gene de kendine her şeyin daha da kötü olabileceğini hatırlatmaktan geri durmadı. Sorun sadece zamanı dolmuş kredi kartı olsa bile, suçuna sarhoş ve uygunsuz durumda yakalanmayı da ekleyebilirlerdi. İşte bu da Norvell'in hiçbir yardım alamaması, yani ya hemen bir iş bulması ya da bir süre için hapse tıkılması demekti. Ve polisle başı belaya giren birinin yapabileceği bir tek şey vardı: bir telefon etmek. Genellikle telefon etmek zorunda kalınmaz. Polisler sizi Stadyum'un hizmet girişine kendileri götürürler. Norvell neler olacağını biliyordu, zaten bu iş için de yeterince "gönüllü" var görünüyordu.

"Hey, Bligh."

"Buyrun efendim?"

Polis kapıyı açtı. "Bu taraftan." Onu soluk renkli duvarları olan bir odaya aldılar. Kendi elleriniz havadayken birilerinin ellerini sizin üzerinizde gezdirmesinin verdiği utanç burada da söz konusuydu; sizi böyle aradıkları için onları suçlayamıyordunuz. Norvell kendi kendine burada defalarca iflah olmaz suçluları da aradıklarını hatırlattı. Parmaklarının mürekkebe batırılıp bir kâğıda bastırılması da bu işlemlerin bir parçasıydı. Çift vizörlü bir mikroskopa benzeyen şey de oldukça can yakıcıydı; gözlerinin retinasının fotoğrafını çekmek amacıyla patlayan flaşlardan sonra Norvell bir süre için görme zorluğu çekti.

Norvell görme duyusunu yeniden kazanmak için gözlerini kırpıştırıp dururken polis ona bir şeyler söyledi. Tabii ki duymamıştı. "Efendim?"

"Sana avukatını çağırmayacak mısın diyorum."

Norvell önce otomatik olarak başını iki yana salladı. Sonra birden hatırladı: Tabii ya, onun bir avukatı *vardı.* Biraz

zorlanarak da olsa Mundin'in numarasını telefon defterinde buldu. Bu sefer şanslıydı. Mundin yerinde olmasa bile onun yerine cevap veren biri vardı. Norvell bu kişinin, her kimse, sarhoş ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündü. Gene de bir mesaj bıraktı, artık yapacağı tek şeyin beklemek olduğunu biliyordu.

Böyle merak içinde beklemek pek sevimli bir duygu değildi. Virginia'nın bu konuda ne söyleyeceği veya ne yapacağını düşünmek değildi korkunç olan, bundan daha kötüsü zaten olamazdı. Beklemeye devam etti. Saat önce altı buçuk, sonra yedi oldu, meraklanmaya başlaması için birkaç saat daha geçecekti.

Saat ona yaklaşırken eğer kısa süre içinde dışarı çıkamazsa sevgili dostu Arnie'yi görmek için çok geç olacağını düşünüyordu.

9

"Çok teşekkür ederim Bay Mundin," dedi Norvell. Arkasında kalan nezarete baktı ve titredi.

"Bana teşekkür etme. Ben sadece Del Dworcas ile konuştum. O da buradakilerle. Sanırım ona teşekkür etmen gerekiyor."

Norvell birden hareketlendi: "Oh, ben de bunu istiyordum. Uzun süredir Bay Dworcas ile görüşmeyi arzuluyordum. Arnie –biliyorsunuz onun kardeşi Arnie çok yakın arkadaşımdır benim– onun hakkında çok şey anlattı."

Mundin omuz silkti. "Öyleyse gelin, ben de Baro Binası'na gidiyorum."

Gidecekleri yer yürüme mesafesindeydi, yağmur konuşmalarını engelliyordu. Mundin, aklında G.M.L. Evleri, müvekkilinin biraz önünde yürüyordu. İçinde iyi şeyler hissetmesini sağlayan bir umut vardı: *Belki de* bu işi becerebilirdi, belki...

Norvell ise kendi içinde tartışarak onu takip ediyordu. Her şey önceden planlanmıştı, önce işinden olmuş, sonra

hapse girmiş, Virginia'ya hiçbir açıklama yapmaksızın saatlerce geç kalmıştı – ama bunların hiçbiri onun kendi kararı değildi ki!

Kararlar sonra gelecekti ve bu da işin daha zor olan tarafıydı.

Norvell binanın içinde etrafına bakındı. Beklendiği kadar etkileyici bir yer değildi; gene de Cumhuriyetçiler'i halka yakın bu davranışlarından dolayı takdir etmek gerekir, diye düşündü. Cumhuriyetçiler'in Merkezi'nde gösteriş namına hiçbir şey yoktu.

Norvell, işitme menzilinin dışında kalan Mundin'in esmer, keskin yüz hatlarına sahip, önlük giymiş bir adamla konuştuğunu görünce kibarca durup bekledi. Galiba temizlik işçilerinden biri, diye düşündü ve Mundin onu yanlarına çağırıp konuştuğu adamı Del Dworcas diye tanıştırınca hayretler içinde kaldı.

Norvell'in koltukları kabarmıştı: "Sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum, Bay Dworcas. Kardeşiniz Arnie sizinle gurur duyuyor; bizler çok eski arkadaşız da."

Dworcas düşünceli bir ifadeyle inceledi Norvell'i. Sonra ilgisiz bir soruyla konuşmaya katıldı: "Buralarda mı oturuyorsunuz?"

"Oh, hayır. Pek yakın sayılmaz, ama... "

Dworcas ilgisini kaybetmiş görünüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek Mundin'e dönerken, "Arnie'yi görmek istiyorsanız caddenin karşısında Hüseyin'in Yeri'nde," diye ekledi. "Söyle bakalım Charles, beni neden görmek istemiştin?"

Norvell eli havada öylece kalakaldı. Bir süre gözlerini kırpıştırdı – ama sonuçta kendine Bay Dworcas'in meşgul biri olduğunu hatırlattı. Hem Arnie caddenin karşısında Hüseyin'in Yeri'ndeydi; ne kadar şanslı bir günümdeyim, diye düşünmekten kendini alamadı.

Merdivenlerden aşağı inerken saatine baktı. Saat on biri geçmişti bile!

Paltosunun yakalarını kaldırdı ve kendini yağmurun ortasında buldu. Baro'nun kapısının önünde zayıflıktan kemikle-

ri çıkmış genç bir kıza eşlik eden polislerle çarpışıyordu ki toparlandı. Kalbi küt küt atmaya başladı, bereket polislerin hiçbiri ona dikkat etmediler; karşıya geçti ve kafeden içeri girdi.

Arnie tek başına bir masada oturmuş bir şeyler okuyordu. Norvell iyice yaklaşınca başını kaldırdı ve çabucak okuduğu dergiyi ortadan kaldırdı. Hiçbir şey söylemeden inanamaz gözlerle bakıyordu.

Norvell boş olan koltuğa yerleşti, yüzünde Arnie'yi şaşırtmış olmanın neşesi vardı. "Beni görünce çok mu şaşırdın?"

Arnie kaşlarını çattı: "Ne arıyorsun burada?"

Norvell'in gülümseyişi kayboluverdi. "Bir... bir kahve alabilir miyim, Arnie? Para almadan dışarı çıkmışım da..."

Arnie'nin bakışlarında hiçbir sevecenlik ifadesi yoktu, gene de sırıtarak bekleyen garsona işaret etti.

Sonra Norvell ona içeri alınmasını, Mundin'i ve Del Dworcas'i anlattı. Arnie hiçbir tepki göstermeden dinledi – ta ki Norvell bir soluk almak için ara verinceye dek. Arnie de nihayet gülümsemişti.

"Senin için oldukça yoğun bir günmüş, ha," dedi şakayla karışık. "Del ile tanışabildiğine sevindim. O içlerinde en iyisidir. Bu arada, onun yardımcılarından birkaçını Büyük Gün Gösterileri'ne götürme iznini koparmayı başardım. Bu durumda sen biletleri aldığında..."

Norvell'in dudakları aralandı: "Arnie..."

"Biletleri aldığında üç tane de fazladan getirir misin?"

Norvell başını hayır anlamında salladı. "Arnie, beni dinle. Ben biletleri alamam."

"*Ne dedin* sen?" Arnie şaşırmıştı.

"Ben bugün işten atıldım. Zaten bu yüzden cebimde hiç param yok."

Bir sessizlik oldu. Dworcas ceplerinde sigarasını aramaya başladı. Paketi buldu fakat içinden sigara almadan öylece masanın üzerine bıraktı. Hiç konuşmuyordu.

Norvell özür diler bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Bu benim hatam değildi, Arnie. Şu Stimmens denen sıçanın yüzünden..." Sonra her şeyi baştan sona Arnie'ye anlattı. "Ama işler düzelecek, Arnie. Benim için endişelenmene gerek yok.

Senin de geçen gün söylediğin gibi. Belki de uzun süre önce bu sözleşmeyi iptal etmem gerekirdi. Şimdi Bokkent'te yeni bir başlangıç yapacağım. Virginia bana yardım edebilir; işlerin orada nasıl yürüdüğünü biliyor çünkü. *O kadar da* kötü olmayan bir yer bulabiliriz, ve orayı zamanla adam ederiz. Oradaki eski evlerden bazıları oldukça ilginçmiş. Bizim orayı toparlamamız da sadece zaman..."

Dworcas başıyla onayladı. "Anlıyorum. Oldukça önemli bir adım atmışsın, Norvell. Tabii ki sana bol şans diliyorum."

"Teşekkürler, Arnie," dedi Norvell ve hevesle devam etti: "Çok kötü olacağını sanmıyorum, bence... "

"Elbette canım, " diyerek sözünü kesti Arnie. "Bu şartlar altında beni de çok zor durumda bıraktığının farkındasındır tabii."

Norvell kulaklarına inanamıyordu. "Sen ne diyorsun, Arnie?"

Dworcas omuz silkti. "Sorun değil, yani umarım değildir. Yalnızca, şirketteki arkadaşlar beni uyarmışlardı. Biletler konusunda beni hayal kırıklığına uğratacağını söylemişlerdi. Şimdi onların gözünde oldukça kötü bir duruma düşmeni engellemek için ne diyeceğimi bilemiyorum, Norvell."

Norvell kendi kendini kırbaçlıyormuş gibi duyduğu acıyla gözlerini kısmıştı. Sadık dost, Arnie! Nasıl da Norvell'in diğer mühendislerin gözünde küçük düşeceğini düşünüyordu, "Ne düşünürlerse düşünsünler!" demek varken!

"Görüyorsun, işler böyle dönüyor Norvell," diye devam etti Arnie. "Seni suçlamıyorum. Unut gitsin. Kendi sorunlarını öncelikle düşündüğün için seni suçlayamam." Gösterişli bir hareketle saatine baktı. "Ben seni tutmayayım, zaten Merkez'e geri dönmem gerekiyor. Kardeşimin bana danışmak istediği bir şeyler vardı. Çok özel şeyler değil tabii ki, her yurttaş elinden ne geliyorsa yapmalı bence." Hesabı masaya bıraktı ve Norvell'e kapıya doğru yolu gösterdi.

Kirli tabelanın altında Norvell'in sırtını sıvazladı. "Bir ara iki satır bir şeyler yaz olur mu? Evet, hayatta doğru dürüst mektup yazamam ama her zaman için nasıl olduğunu öğrenmek isterim."

Norvell olduğu yerde donakalmıştı. Yağmur tepelerine inmeye devam ediyordu. "Mektup yazmak mı? Arnie, seni görebileceğim, öyle değil mi?"

"*Elbette ki* göreceksin." Dworcas kaşlarını kaldırarak yağmura baktı. Sonra sabırlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Yalnızca Bokkent'ten buralara o kadar sık gelip gidemeyeceğini bildiğim için böyle diyorum. Lanet olsun, seni bunun için suçlayamam! Bu yüzden de kardeşimle şu işimi halledene dek akşamlarım dolu olacak... Bak Norvell, artık burada durmanın hiçbir anlamı yok. Bir fırsatını bulursan bana yaz tamam mı? Sana *bol bol* şans diliyorum, dostum!" Sonra da çıkıp gitti.

Norvell yağmurla yıkanan caddelerde suları etrafa sıçratarak yürüdü. Kredi kartı iptal edilmişti, cebinde metelik yoktu ve iliklerine kadar ıslanmıştı. İkinci bloka geldiğinde geri dönüp Arnie'den bir taksi parası istemeyi düşündü; ama Arnie biletler konusunda bu kadar kibar davranmışken...

Virginia'ya neler söyleyeceğini düşünmek için bir sürü zamanı olacaktı işte.

Olanları anlattı.

Sözleri bittiğinde karısına ne karşılık vereceğini merak etmekten çok yardım ister gibi bakıyordu. Bu bardaktan boşanan yağmurdaki yürüyüş, her şeyi bir felaket gibi görmesine neden oluyordu... Virginia ona bağırıp çağırabilirdi. Her şeyi sağa sola fırlatabilirdi. Ona inanılmaz çirkin küfürler savurabilirdi.

Ama yapmadı.

Neyse ki küçük kız uyumuştu; çevrelerinde bir de o dolanıyor olsaydı her şey çok daha güçleşecekti. Karısına tek kelime etmeden üstünü değiştirip aşağı inmiş, Virginia'nın gözlerinin içine bakmış ve her şeyi hiç kesintisiz, dolambaçsız ve olabildiğince vahşi şekliyle anlatmıştı.

Sonra da beklemeye başlamıştı. Beklediği patlama gerçekleşmiyordu. Virginia neredeyse onu hiç duymuyormuş gibi davranıyordu. Orada öylece boş bir yüzle ve parmakları koltuğun yumuşak kollarını okşayarak oturdu durdu. Tek keli-

me söylemeden ayağa kalktı ve duvar resmi ayarlayıcısına doğru yürüdü. Düzensiz ev işi yapma alışkanlığının bir sonucu olarak, sabahki duvar resmi hâlâ aynen duruyordu. Zarif parmaklarıyla duvar resmini açan bir gül motifi resmine çevirdi, ışıkları romantik bir hava yaratacak şekilde azalttı, derinden gelen bir amber kokusu etrafı sardı. Başka bir duvara doğru ilerleyip onu ayna haline getirdi ve uzun süre kendine baktı. Norvell de baktı. Loş ışıkların altında teni altın renginde ve kusursuz görünüyordu, onu sert hatlı gösteren kaşları bir anda değişmişti.

Sıcak, üstü halı kaplı yere oturdu ve ağlamaya başladı.

Norvell bir anda kendini onun yanıbaşına beceriksizce çömelmiş olarak buldu.

"Lütfen ağlama, tatlım. Lütfen ağlama."

Virginia durmadı. Ama onu da itmedi. Norvell karısının omuzlarını acemice kollarıyla sardı, başını göğsüne koymasını sağladı. Daha önce hiç beceremediği biçimde konuşuyordu. Evet çok zor olacaktı, ama gerçekti işte. Bu insanların dayanabileceği bir yaşam tarzıydı – hem binlerce insan buna karşı direnmiyor muydu? Belki de her şey onlar için aşırı kolaylaşmıştı, belki de iki ayrı kişiliği kaynaştırmak için zorluklara göğüs germek gerekirdi, belki bundan sonra evlilikleri paylaşılan bir çabaya, paylaşılabilen bir mutluluğa dönüşecekti hem sonra...

Alexandra'nın merdivenlerin başında kıkırdadığını duydu.

Norvell olduğu yerde doğruldu. Küçük kız uykulu bir sesle, "Özür dilerim," dedi, "ama bu kadar *özel* bir şeyler olduğunu aklıma bile getirmemiştim."

Virginia Norvell'i iterek çabucak ayağa kalktı. Norvell toparlandığında kızarmış olduğunu fark etti.

Yutkundu ve konuşmak için bir çaba gösterdi. "Sandy," dedi. Bu, Norvell'in kızları daha çok küçükken ve onu sarıp sarmalayabilirken, daha bu kadar şey olmamışken –hop, *ileri gitme*!– kullandığı bir takma addı, çoktan unutup gitmişti. "Sandy, lütfen aşağıya gel. Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Virginia hâlâ yüzünde boş bir ifadeyle duruyordu. Norvell onun bir çaba gösterdiğinin farkındaydı, ve zaten onu bu yüzden seviyordu.

Çocuk huzursuzca merdivenlerden indi, fazlasıyla karmaşık ve şatafatlı geceliği bir iğneyle dikkatsizce tutturulmuştu. Norvell net bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Bak Sandy..."

Kızın yüzü kibirle kasıldı. "*Lütfen,*" diyerek Norvell'in sözünü kesti. "Şu *aşağılayıcı* takma adla ilgili olarak ne hissettiğimi *biliyorsun.*"

Norvell kendini kontrol etmeye çalışarak, "Aşağılamak istemedim... " dedi; dişlerini sıkmıştı.

"*Elbette* istemiyorsun. Zaten beni de bu sarhoş *halinle* uyandırmak *istememiştin* değil mi? Virginia'yı ve beni bu kadar geç kaldığın için üzüp *korkutmak* istemedin değil mi?" Onaylandığını görmek için annesine kaçamak bir bakış attı. Virginia'nın elleri birbirine kenetlenmişti.

Norvell umutsuzca, "Sadece sana bir şeyler anlatmak istiyorum," dedi.

"*Şu anda* söyleyebileceğin *hiçbir şey* önemli değil!"

"Öyle mi?" Norvell artık bağırmaya başlamıştı: "İyi dinle öyleyse. Bokkent'e taşınıyoruz. Hepimiz, hem de yarından itibaren! Bu senin için önemli değil mi?"

Sonunda Virginia tehdit etme sınırına gelmiş bir sesle karşılık verdi: "Çocuğa bağırmak zorunda değilsin."

Artık iş çığırından çıkmıştı. Aslında Virginia'nın o anlamda bir şey söylemediğini gayet iyi biliyordu ama sözcükler ağzından dökülüyordu: "Evet, ona bağırmak zorunda değilim, çünkü benim gibi sağır değil, öyle değil mi? Benim canım karım! Benim sevgili ailem!"

"Bunu kastetmemiştim," diye bağırdı Virginia.

"Evet, asla bunu kastetmezsin sen!" Norvell kavgaya katılan Alexandra'nın tiz sesini bastırarak bağırdı. Virginia da bağırıyordu:

"Sen de biliyorsun ki bunu kastetmemiştim, ama keşke etseydim! Bir de kendine koca mı diyorsun sen? Bir aileye bile bakmaktan acizsin!"

Kavga şafak sökene dek sürdü.

10

"Bligh'ı çıkardığın için teşekkürler, Del," dedi Charles Mundin.

Dworcas nezaketle yanıt verdi: "Ne zaman istersen yardıma hazırım. Teşekküre değmez biliyorsun. Ayrıca kardeşimin de arkadaşıymış. Evet, şimdi ne diyorsun?"

"G.M.L. Evleri meselesi, Del; galiba beni garip işlerin ortasına attın. Eğer planım gerçekleşirse... bunu unutmayacağım."

"Elbette Charles. Bak, artık geç oldu, daha yapmam gereken şeyler var."

"Tamam, kısa keseceğim. Şu seçim işi Del, beni bu işten affedebilir misin? Yani, zaten fazla sandık müşahidine ihtiyacın olmayacak. Ücret fena değil ama şimdi buna vakit ayıramam."

Dworcas neler döndüğünü tahmin etmeye çalışarak bakıyordu, sonunda kararını verdi. Yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. "Hay Allah, Charles, neden sana engel olayım ki? Eğer iyi görünüyorsa bu teklifin üstüne atla. Bak bunun beni az yardımcıyla ortada bırakmayacağını söylemiyorum – kardeşimi bile bu işte çalıştırıyorum. Allah bilir pek iyi bir şey kıvıramayacak, ama en azından bir el ilanı dağıtmayı öğrenmeli. Yani sen şimdi bu G.M.L. işinin önemli olduğunu söylüyorsun öyle mi?"

Charles tam yanıt vermeye başlamıştı ki Dworcas'in tamircilerinden biri kafasını kapıdan uzattı. Del'e bir şeyler fısıldadı.

Dworcas özür diledi: "Kusura bakma Charles, ama Jimmy Lyons gelmiş; bana bir dakika izin verir misin?"

Gerçekten de bir dakikadan fazla sürmedi, üstüne üstlük Dworcas yavaş yavaş yürüyordu. İçeri girince Mundin'e bakmadı.

Mundin bıraktığı yerden konuşmaya devam etti: "Evet,

bence iş önemli. Sonuç ne olursa olsun şansımı bir deneyeceğim."

Dworcas duvara bakarak, "Yaptığının doğru olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

Mundin şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Dworcas omuz silkmekle yetindi. "Aslında uzmanı olmadığın bir davayı üstlenmek oldukça ciddi bir sorumluluk. Bu senin sorunun Mundin. Sadece başının belaya girdiğini görmek istemiyorum."

"Dur bir dakika Del! Bu da ne demek oluyor şimdi? Bu senin fikrin değil miydi?"

Dworcas soğuk bir ses tonuyla yanıt verdi: "Endişelendin mi, Mundin? Sorumluluğu benim üstüme mi atmaya çalışıyorsun?" İzin istermişçesine telefonu eline aldı. "Sanırım gitmen gerekiyor, yapacak işlerim var."

Bütün bu olanlar Mundin'i eve gidene dek düşündürdü. Sabah kalktığında hâlâ kendini rahatsız hissediyordu.

Mahkemeye gittiğinde daha da fazla rahatsız olduğunu fark etti.

Görevli polisin olduğu yere doğru öylesine yürüdü, polis onu görmemiş gibi bakıyordu. Girişteki yardımcı memura dönüp, "N'aber Abe, çocuklar nasıl?" diye sordu. Memur bir şeyler homurdanıp sonra da gürültüyle penceresini kapattı.

İşte bundan sonra Mundin neler olduğunu anlamaya başladı. Birilerinin sinirine dokunmuştu ve fişlenmişti. Yandaki pencerede sırada bekleyip ihtiyacı olan dosyaları istedi. Kendisine verilmiş olan yanlış dosyaları geri yolladı ve doğru dosya gelince de yarısının eksik olduğunu belirtti. İki saat boyunca bölge kâtibinin bekleme odasında oturdu, sonra sekreter gelip incitici boyutta bir düşmanlıkla Bay Cochrane'in yemeğe çıktığını söyledi. Bugün geri dönmeyecekti. Sekreterin istemeye istemeye verdiği şikâyet dilekçesini doldurdu; kanuna aykırı olarak ve uygunsuz biçimde G.M.L. Evleri Şirketi'ne ait kamu kayıtlarının incelemesinin engellendiğini anlatan bir şikâyetti bu. O dışarı çıkar çıkmaz kâğıdın akıbetinin ne olacağını bile bile dilekçeyi sekretere verdi. Ama daha kapıdan bile

çıkmadan çöp kutusuna atıldığını görünce bir şeyler söylemek için durdu.

Kapıdaki polis bir anda tam arkasında bitivermişti. Mundin her şeyi baştan düşünmek için ofisine geri döndü.

On dört milyar dolar...

Ama nasıl olmuştu da bu kadar çabuk öğrenmişlerdi? Dworcas'den olamaz, dedi kendi kendine; Dworcas'in Jimmy Lyons onu çağırana dek durumdan bir şey anlamadığına yemin edebilirdi. Ayrıca onu bu işe sokan Dworcas'in kendisiydi zaten. Çünkü –öfkelenmesine rağmen işin gerçeğinin bu olduğunu fark etti Mundin– çünkü Dworcas onun gibi fasulyeden birinin nasıl olsa bir şey beceremeyeceğinden emindi. Peki durum buyduysa fikrini ne değiştirmişti?

Mundin Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter'ine bir tekme savurdu. Değişik zil sesleriyle Telesekreter ona Bayan Mundin'in Cuma gününe kadar bütün bakiyeyi havale edeceğini bildirdi.

Mundin masasına oturdu. Peki, demek ki işler zor olacaktı. Daha ne bekliyordu ki? Ve daha da kötüsü, G.M.L. Evleri işleri ne kadar zorlaştırırsa, o kadar korkmakta oldukları ortaya çıkıyordu. Ve onlar ne kadar korkarsa, kazanma şanslarının olduğu, Hukuk Doktoru Charles Mundin'in şirket hukukunun eşiğine gelmiş olduğu da ortaya çıkıyordu.

Bir kâğıt alıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Sertleşebilirlerdi ama onu durdurmayı başaramazlardı. Kayıtları almak için bir mahkeme emri alabilirdi, bu tabii ki başlama noktası olmalıydı, bir de Lavinler'in bu işi mahkemeye götürme konusundaki kararlılıklarından emin olması gerekiyordu. Norma Lavin onu avukatı olarak görevlendirdiği sürece onu durduramazlardı. Doğal olarak mahkemede bir yavaşlama olurdu ama birkaç günden fazla sürmezdi bu. Bu arada da olaya diğer açılardan yaklaşmaya çalışırdı. Don'un bu şekilde beyninin yıkanmış olmasının suç sayılabileceği bir durum olmalıydı, eğer bazı isim, tarih ve yerleri bulursa...

Örnek şablonlar kitabını buldu ve Norma Lavin'in imzalayacağı bir vekâletnamenin taslağını oluşturmaya başladı.

Tabii ki genç bayan bunu imzalayacaktı; gerçekten de bağımsız ve zor bir insandı Norma, ama sonuçta başka şansı olmadığı da bir gerçekti. Ayrıca bu kadar erkeksi tavrın hiç şüphesiz koruyucu bir duvar oluşturduğunu da düşünmek gerekiyordu. Kendini onun yerine koyduğunda zaten başka türlü davranmasını beklemek anlamsızlaşıyordu.

Telefon çaldı. Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter'ini hattan çıkardı ve aceleyle ahizeyi kaldırdı: "Mundin."

Telefondaki ses yaşlı ve cılızdı. "Ben Harry Ryan." Sözcükler titrek çıkıyordu. "Norma burada değil. Gelseniz iyi olur, Mundin. Sanırım onu götürdüler."

11

Norvell bir buz kalıbının üzerinde yatıyordu. Dev boyutlarda birine çok üzgün olduğunu, artık son derece iyi, sorumluluklarını yerine getiren bir oğul, koca veya arkadaş ya da her neyse o olacağını ama bu kocaman birinin onu artık rahat bırakması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ama Norvell'in babası olamayacak –çünkü Norvell için babasını hatırlamak oldukça zordu– bu kocaman kişi eliyle ağzını kapatıyor ve kıkır kıkır gülüyordu, sonra da merdivenlerin tepesinden uçarak geliyor, yanına yaklaşıyor ve kulağına yassı bir şeyle vuruyordu. Norvell bir anda o kocaman buz kalıbından aşağı kayıyor ve Alexandra'nın kıkırdayan yüzünün üzerine düşüyordu, Alexandra ise onu Virginia'nın dev dişlerine doğru...

Norvell uyandı.

Buz gibiydi ve kaskatı kesilmişti. Yarı bilinçsiz bir halde etrafına bakındı. Burası oturma odalarıydı. Ama...

Evet. Oturma odalarındaydı. Hiçbiri şu anda görünmeyen duvar resmi modelleri ve doğan güneşin sızdırdığı ışık dışında hiçbir ışığın olmadığı oturma odası. Bütün duvarlar tamamen şeffaflaşmıştı ve kendisi yerde yatıyordu. Uyumaya ayarladığı yatağı bir küp şeklini almış ve onu yere fırlatmıştı. Yer ise buz gibiydi.

Ne ısı. Ne enerji. Evin şalterini indirmişlerdi.

Ürkerek ayağa kalktı, yan yan pencere kontrol paneline doğru gitti. Hiçbir hareket yoktu, pencereler tamamen şeffaf durumlarını korumaya devam ediyordu.

Artık ne olduğunu biliyordu. Dişlerinin arasından küfürler savurdu. Kokarcalar. Sabahın köründe tek bir uyarı bile yapmadan evi kapatıyorlar, ona bir şans bile...

Bitkin bir tavırla yerden eşyalarını toplamaya başladı; raf, katlanarak elbiselerin yerleştirildiği bir yer olmaktan çıkmıştı. Dışarısını gösteren pencerelerden bakıldığında öbür balon evler seçiliyordu, yalnızca gece lambaları ve giriş kapısındaki ışıkları yanıyordu, yukarıdaki pencerelerde ise yumuşak bir aydınlık vardı. Giyinirken yukarıdan bazı gürültüler gelmeye başladı. Karısı ve kızı sabahlıklarıyla aşağıya inip bu durum karşısında bir şeyler yapmasını bekler halde durdular.

"Haydi, giyinin," dedi ve anlamlı bir biçimde işitme cihazını kapattı. Onlar giyinirken evi enine boyuna dolaştı. Boş bulunup kahve makinesini programlamaya çalıştı, ama su akmayınca durumu hatırlayıp kendi kendine güldü. Hem yukarıdaki hem aşağıdaki dolaplar, çekmeceler ve elbise bölümleri hiçbir şekilde çalışmıyordu. Gerekli kişiler kibarca onu dışarı atmışlardı ve kapılar sonsuza dek suratına kapanmış ve kilitlenmişti. Elbiselerini ve mutfak gereçlerini düzensiz bir yığın halinde topladı ve hepsini bir bavula tıkmaya başladı.

Tam bu işlerle uğraşırken iki sıkıntılı tavırlı polis gelip etrafta dolanmaya başladılar; tabii ki artık dış kapı da kilitli değildi. İşitme cihazını çalışır hale getirdi, bunu yapması epey vaktini almıştı. "Evet, buyrun?"

Ona zamanı olduğunu, kendilerinin de bir aceleleri olmadığını söylediler. "İhtiyacın varsa sana bir saat verebiliriz, ahbap." Ailesini ve eşyalarını Bokkent'e taşımaya ve iyi bir yer bulmasına yardımcı olacaklardı. Ah, bu işin hiç de kolay olmadığını biliyorlardı. Ama dert etmemeliydi. Bazen sözleşmeli durumları sona eren kişiler çok telaşlanıyorlardı ve şey, işte kendilerini öldürebiliyorlardı.

Taşınma sırasında tek güzel an Alexandra ile ilgili olandı. Polislerden biri tıkabasa dolu bir valizi kaldırmaya çalıştı.

Alexandra ise o iğrenç ellerini valizin üzerinden çekmesini söyledi.

Polis kıza bir tokat attı ve Bokkent veletlerinin şımarıklıklarına asla katlanamayacaklarını açıkladı.

Polis arabasını görmek Norvell'i sarsmıştı. "Bokkent'te başınız çok belaya giriyor mu?" diye sordu.

Daha arkadaşça davranan polis, "Yok canım," dedi. "Arada bir. Altı aydır polis devriyesine saldıran olmadı, tabii silahlı olarak. Bir sorununuz olmaz." Sonunda Monmouth G.M.L. W-97-AR biriminden çıkmış oldular. Ayrılırken kimse duygusallık göstermedi. Norvell endişe içindeydi, Alexandra çok sinirliydi ama fark ettirmiyordu. Virginia ise sabahtan beri tek bir kelime etmemişti zaten.

Araba balon şehri dolanan geniş anayolda durakladı, motor boşa çalışıyordu ve şoför sabırsızca telsizine bir şeyler söyleyip duruyordu. Sonunda iki polis arabası daha geldi ve bir konvoy oluşturarak şehrin düzgün yollarından Bokkent'in harap olmuş caddelerine doğru ilerlemeye başladılar. Gittikleri yol bir zamanlar üzerinde sabah akşam evlerine gidip gelen yüz binlerce arabanın yolculuk yaptığı altı şeritlik bir süper otobandı. Şimdi ise otoban çarpık çurpuk bir cangıla dönüşmüştü; kavşaklardaki para verilen kulübeler, taş ve toz yığını halindeydi.

Birkaç mil böyle devam ettiler, sonra bir yan yola saptıklarında durum daha da içler acısı bir hal aldı. Norvell'i dehşete düşüren ilk şey duyduğu koku oldu.

İkinci şey çok daha kötüydü: Bokkent'e baktığında hissettiği o korkunç aldatılma duygusu. Bir insan kendini her şeye alıştırabilir. Eğer yaşam bağırsak kanserinin neden olduğu o korkunç acıyla özdeşleşmişse, ya da sakat ve arkadaşsız kalmanın onarılamaz yoksulluğunun getirdiği bir ağrı varsa, ayakta kalmaya ve elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırsınız. Ama kişinin tüm dünyası bir felaketle çevrilmişse... Ve gerçek, en korkunç kâbustan bin kez daha kötüyse... İnsanın içindeki güç kapsülleri tükenir ve geriye korkunç bir düşüşten başka hiçbir şey kalmaz.

Buram buram kokan çürümüşlüğünün içindeki Bokkent,

Norvell'in hayal edebileceğinin çok ötesinde kötüydü.

Polis arabaları bir köşeyi döndüler, sirenler deli gibi ötüyordu; kavisli bir binanın önünde durdular. Konvoydaki diğer arabalar önde ve arkada sıralandılar; her bir arabadan bir polis indi; tepeden tırnağa özel kıyafetler içindeydiler ve silahlıydılar.

Norvell'in şoförü, "Bizden bu kadar. Haydi gidiyoruz," dedi.

Yağmur altında eşyalarını eve taşımaları bir grup Bokkent sakini tarafından boş gözlerle izlendi. Norvell'in aklı bulanmıştı. Bir kaç dakika önce, polis arabasının içinde inanamaz gözlerle ona verilen perişan haldeki köpek kulübesine bakıyordu; şimdi polis arabaları gitmişti, yan dönmüş bir bavulun üzerinde oturakalmıştı, ve bu arada Alexandra'nın bir şeyler söylediğini duyuyordu: "Norvell, *ölmeden* evvel bir şeyler yesem *iyi olur*, yoksa..."

Virginia içini çekti ve ayağa kalktı. "Kapa çeneni," dedi fazla sert olmayan bir sesle. "Norvell, yardım et, şu büyük bavulu yukarı çıkarmamız gerekiyor."

Önündeki boş konserve kutularına bir tekme savurdu ve kızına bakmadan merdivenleri çıkmaya başladı.

Norvell dar merdivenlerden karısını takip etti; döşemeler çok eskiydi ve tahta ile sac karışımından yapılmışlardı, her adım atıldığında adeta inliyorlardı. Üst kat (Büyüyen Aileniz için Tavanarası Boyutunda Genişlik) yağmur suyuyla yıkanmaktaydı, ama Virginia su değmemiş bir noktacık bulmayı becerdi. Valizi oraya bıraktı. "Git ve diğer eşyalara bak," diye emretti. "Üstümü değiştireceğim."

Daha aşağı inmeden bir misafirleri gelmişti bile.

İlk gelenler pejmürde rüzgârlıkları içinde üç adamdı. İçlerinden biri Norvell'in yüzüne doğru parlayan metalden bir şey gösterip, "Polis," dedi. "Yalnızca rutin kontrol yapıyoruz. Kaydedilmesi gereken değerli eşyanız, alkollü içkiniz, uyuşturucunuz ya da silahınız var mı?"

Norvell itiraz etti: "Polis yeni gitti."

"Onlar balon şehrin polisleri, salak. Onların burada hiç-

bir yetkisi yoktur. Eğer aklın varsa bizimle tartışmaya girmezsin. Haydi sersem herif, kaydedilecek neyin varsa getir."

Norvell hafifçe omuz silkti. "Kaydedilecek hiçbir şey yok sanıyorum. Tabii giysilerimizi saymazsanız."

Adamlar çantaların yanına doğru ilerlediler. "Yalnızca giysiler öyle mi?" diye sordu biri omzunun üzerinden bakarak. "Ne silah, ne içki var yani?"

Yukarıdan Virginia'nın sert ve net sesi duyuldu: "Evet lanet olası herifler haklısınız, silahımız var. Ve şimdi başınız belaya girmeden arkanızı dönüyor ve buradan yok oluyorsunuz!"

Norvell'in gözleri yuvalarından fırlamıştı: Virginia'nın elinde eski tip bir revolver vardı.

"Polis" olduğunu iddia edenlerden biri itiraz edecek oldu: "Bir saniye bayan..."

"Defol!" diye bağırdı, Virginia. "Beşe kadar sayıyorum: bir, iki, üç..."

Küfürler savurarak savuştular.

Virginia merdivenlerden aşağı indi ve silahı Norvell'e uzattı. "Tut şunu," dedi buz gibi bir sesle. "Sen kullansan daha iyi olur herhalde. Merak edersin diye söylüyorum, Bokkent'te hiç polis yoktur."

Norvell yutkundu. Tedbirli davranarak silahı kaldırdı. İnanılmaz derecede ağırdı, o kıt hayalgücüyle tahmin edebileceğinden bile ağırdı. İçine patlaması için nasıl bir şey konduğunu bilmek ise Norvell'i aşıyordu. "Bu şeyi nereden buldun?"

Virginia sıkkın bir sesle cevap verdi: "Hep vardı. Ölmeden önce Tony'nindi. İlk dersini böylece almış oluyorsun: Burada silahın olmadan yaşayamazsın."

Alexandra gözleri pırıl pırıl öne atıldı. "Bir *harikaydın,* kim bilir sen değil de sadece *Norvell* olsa bu iğrenç *hayvanlar* bana *neler* yaparlardı."

Tam annesinin yanağına ıslak bir öpücük kondurmak üzereyken Virginia kızını itti ve soğuk bir ifadeyle onu baştan aşağı süzdü.

Sonunda kuru ve her zamankinden farklı bir sesle konuş-

tu: "Artık bu havalarınız sona erdi, Küçük Bayan. Şu andan itibaren ne dersem onu yapacaksın, Norvell'i de dinleyeceksin tabii. Beni duyuyor musun? Yalanı, hileyi, aldatmacayı ya da huysuzluğu da bırakacaksın. Bunu öğrensen, hem de bir an önce öğrensen iyi edersin. Bu kurala ilk uymadığın an seni hemen satarım."

Alexandra'nın suratı bir dehşet tablosuydu.

Annesi duygusuz bir ifadeyle konuşmaya devam etti, "Ya batarsın ya çıkarsın. Artık Bokkent'tesin. Hatırlamıyorsun ama öğreneceksin. Şimdi defol. Eğer yiyecek bir şeyler aşıramazsan, aç kalırsın. Ama sakın güneş batmadan buraya döneyim deme."

Çocuk bomboş bakışlarla kalakalmıştı. Virginia onu omuzlarından tuttu, kapıya doğru iteledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Norvell dışarıyı görmesi gereken çatlamış penceredeki bir yarıktan baktı ve Alexandra'yı umutsuzca ayaklarını sürüye sürüye harabeye dönmüş yolda yürürken gördü: Ağlıyordu.

Ne yanıt alacağını bilemeden Virginia'ya –yani *yeni* Virginia'ya– sordu: "Onu satmaktan bahsederken ne demek istiyordun?"

"Ne diyorsam onu. Onu satarım. Çok kolay, her zaman için bir dilenci değnekçisi ya da küçük çocuk arayan bir madam bulabilirsin. Fiyatların ne durumda olduğunu bilmiyorum; ben on üç yaşındayken elli dolar etmiştim."

Norvell tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "*Sen mi?*"

"Evet, ben. Wilhelmina Snodgrass ya da Zenobia Beaverbottom değil. Ben. Karın. Sanırım şanslıydım, bir geneleve gitmedim, Tony ile de böylece tanıştım zaten. Şimdi, eğer başka gereksiz sorun yoksa yardım et de eşyaları çıkaralım."

Norvell karısına yardım etmeye başladı; başı dönüyordu. Hiçbir şekilde utanç duymadan ya da özür dilemeden yaşam öyküsünü gözler önüne sermişti – Norvell'in yıllar yılı onun "yanlışlıkla" ağzından kaçan sözlerinden ve gizli bazı şeylerin ortaya çıkmasından yararlanarak büyük zahmetlerle öğrenmeye çalıştığı yaşam öyküsüydü bu. Bunlardan "hiç bahset-

mek istememişti", ama Norvell bir şekilde *biliyordu.* Soylu, çalışkan bir aile. Tutumlu olunması gereken, çetin bir yaşam. Ortak ihtiyaçlarla birlikte bitkin düşmüş insanlar, bir aile olmanın insana verdiği huzur. Virginia'nın hiçbir zaman tam olarak anlatamayacağı ama onurlu ve yalın yaşanan direnme yılları. Tony Elliston ile tanışma: Büyük Gün kalabalığının içinde çekici bir serseri. Fena bir arkadaş değil. Ama bizimki aşk değildi Norvell...

Kendini uyanık sanmıştı bir de. Öyküyü parçalarını birleştirerek anlaşılır hale getirmeyi başarmıştı ve Virginia onun neler bildiğini bilmiyordu.

Meğerse bir uyuşturucu çetesinde yankesiciymiş Virginia; ailesi tarafından satılmış...

Kapı çalındı.

Virginia dişlerinin arasından tısladı: "Eğer bu velet dediğim saatten önce geri döndüyse..." Kapıyı açmasıyla bir çığlık atması bir oldu.

Norvell kendi de bu işin nasıl olduğuna şaşırsa da birden tabancayı elinde buldu. Silahın namlusunu kapıda beliren uzun dişli, iriyarı, ucube şeklin tam alnına doğru tutuyordu. Adam seri bir hareketle kocaman ellerini küçük, iğrenç kokan saçlı başına doğru kaldırdı. Sırıta sırıta konuşuyordu: "Ateş etmeyin bayım. Ben zararsızım. Biliyorum pek bir şeye benzemiyorum ama zararsızım. Buraya size yardım etmek için geldim. Nereye kaydolacağınızı ve gereken başka şeyleri göstermek için yani. Adım Shep. Size bir kıyak çekeceğim. Yakacak odunun en iyisini gösterebilirim, ve de nerelerden silah alınabileceğini. Küçük bir kızınız olduğunu duydum. Eğer satmayı düşünürseniz, size fiyat öğrenebilirim. Bir işe girmeyi düşünür müsünüz? Hint keneviri tohumu işi ile ilgilenen biriyle sizi tanıştırabilirim. Gerçek paranız varsa bir şeker simsarı tanıyorum, bir de içki fabrikasını kiralamaya niyetli biri var. Ben yalnızca Shep'im bayım. Yaşamaya çalışmaktan başka bir derdim yok."

Virginia seslendi: "Silahı üzerinden ayırma, Norvell. Evet Shep, içeri gel ve otur. Ne istiyorsun bakalım?"

"Fazla tayınlarınızı," dedi dev adam yüzündeki çocuk gülümsemesiyle. "Eğer varsa nakit para. Ben her zaman çaresizimdir ama artık aklım başımda değil." Koluyla dışarıyı gösterecek şekilde bir yarım daire çizdi. "Yağmuru görüyor musunuz? Onu yakalamam gerekiyor; gökkuşağının başını yani. Görüyor musunuz? Ben daha önce hiç görmemiştim. Ve onu yakalamam için kırmızı göle gitmem gerekiyor. Tabii başka şeyler de yapmam lazım ama kırmızı göl öncelikli. İçinde kırmızı görmüyorsunuz değil mi? Yağlıboya tuvalde kırmızı göremezsiniz ama boya katlarının altında kırmızı olacak; o yüzden de bir gözyaşı çanağını olacak, iki yüz bin çaresizliğin üzerine yağarken yakalanmış, allahın cezası bir yağmur."

Norvell silahı indirirken aptalca sordu: "Siz resim mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Ve elli papele ihtiyacım olan her şeyi alabilirim, sorun yalnızca elli papeli bulmakta."

Virginia araya girdi: "Bu vücutla pek zor olmamalı."

Shep özür diler gibi omuzlarını kaldırdı. "Kastettiğiniz gibi değil, kaba kuvvetle değil. Resim yapmaya başladığımdan beri farklı. Öyle yarım bakire olunmaz. Bu yüzden de çalışmaya başladım."

Neandertal kafatasından onlara doğru bakarak ellerini indirdi. "Yapılacak iş var mı? Şu yağmur dinmeden elli papeli bulmuş olmalıyım."

Virginia bir sonuca varmış gibiydi: "Norvell, Shep'e elli dolar ver." Norvell dehşetle karısına baktı; bu geriye seksen dolar altmış beş sent kalması demek oluyordu. Virginia horgörür bir bakışla, "Merak etme. Bir yere gitmeyecek. Bokkent'te uzun süre saklanabileceği bir yer yok," dedi.

Sonra Shep'e döndü: "Bu papelleri hak etmek için bir hafta boyunca çalışacaksın, hem de çok sıkı. Büyük bir ihtimalle evin dışı pek parlak değil. Baca tıkanmış gibi duruyor. Yakacak oduna ihtiyacımız var. Burası iyi bir tamirat gerektiriyor. Ayrıca kocam buradaki tuzakları ve çevreyi pek bilmiyor, başı belaya girebilir, ona gözkulak olacaksın, tamam mı?"

"Elli papele emrinizdeyim!" diye cevap verdi Shep, gayretli bir sesle. "Çocuğa da gözkulak olmamı ister misiniz?"

Virginia kısaca, "Hayır," dedi.

Dev ucube başını salladı, gözleri koyulaşmıştı. "Ne yaptığınızı iyi biliyorsunuz, bayan. Bu onun için zor olacak. Elli papelimi şimdi alabilir miyim? Gerekli şeyleri getirmek iki üç gün alır. Bana gerekli eşyaları toplayacak çocuk için de on papel. *Yağmuru kaçırmamalıyım.*"

Norvell elli doları saydı ve uzattı. "Tamamdır!" Shep top gibi gürledi, sesi oldukça mutlu çıkıyordu. "Önce kırmızı gölüme gidelim, sonra da kayıt işlerini hallederiz."

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında yürüyerek on iki fare suratlı çocuğun bekçilik ettiği yıkılmak üzere olan bir binaya geldiler. Shep dönüp anlamını söylemeden bir şeyler söyledi: "Monmouth'a bir mesajım var."

Çocuklardan biri kafasını kaldırdı ve yaslı bir sesle uludu: "Ta-ta-ta-tavşanlar!"

Norvell gözlerini kırpıştırdı. Çocuklar! Her yerdeydiler. Nereden geldikleri belli değildi. Fare yüzlü, matkap gözlüydüler; yağmurun içinden çıkarak, sessizce ve hızla ona doğru yaklaştılar, sanki yağmurlu havadan yoğunlaşarak oluşuyorlardı.

Shep, "Geçen seferki gibi, ama *kırmızı göl* de var. Anlaşıldı mı?" diye sordu.

Ancak on üçünde olabilecek, yabani görünüşlü bir kız duygusuz bir sesle konuşmaya başladı: "Geçen seferki gibiyi unut. Lanetler Göring Taburu'yla birleşmişler. Batı Yakası'na geçmek artık kırık şişelerle mümkün ancak."

Shep, "Acelem var, Lana. Bu işi yapacak mısın, yapmayacak mısın?" diye sordu.

Kız alttan alarak cevap verdi: "Yapamayacağımı kim söyledi, sen mi, ben mi? Sana bunun zor bir iş olduğunu söyledim."

On iki yaşlarındaki fare yüzlü oğlan araya girdi: "Ben yapmam. Onlar Kokarayak'ın kardeşini benim hakladığımı biliyorlar. Ayrıca... "

"Sen kapa çeneni!" diye parladı Lana. "Sen burada kalıyorsun; seninle döndüğümde konuşacağız." Çocuk korkuyla ortadan kayboldu. Lana çocuklara seslendi: "Çocuklar, *silahlarınızı* gösterin!"

Sivri uçlu, cam kenarlı silahlar parladı. Norvell ellerinde neler olduğunu görünce yutkundu.

"Aferin çocuklar," diye bağırdı Shep ve Lana'ya elli doları verdi.

"Ta-ta-ta-tavşanlar!" Ulur gibi hüzünle bağırdı Lana; çocuklar yağmurun görünmez örtüsü altında nasıl ortaya çıktılarsa öyle kayboldular.

Norvell Shep'in ardından selin içinde koştururken sorularını yutmakla yetindi. En azından gerektiği kadarını öğrenmişti.

İkamet Amiri Norvell'i şaşırtmakla birlikte sıradan bir evde oturuyordu. Norvell'in beklediği, bir G.M.L. Evi'nde yaşayan, binlerce insanın oturduğu ve barındığı yerden sorumlu biriydi; elbette görevi gereği böyle bir yerde yaşama hakkı olmalıydı. Bokkent'te toplam yalnızca yirmi amir vardı.

Sonunda Norvell İkamet Amiri'ni gördü. Sıkıcı, yaşlı, adi bir adamdı. Amir ona bir şeyler anlatmaya başladı: "Kartlarını her zaman yanında taşı. Bunu karına ve kızına da mutlaka söyle. Kartların sahtesini yapmanın binbir çeşit yolu vardır ve eğer bunlardan birini kaybedersen seninkiler gelene dek bir hafta boyunca aç kalabilirsin. Bir aile reisi olarak üçlü bir tayının olmalı, ve karın için de ayrıca bir tane ayarlamalısın. Küçük kız çok yer mi?"

Norvell öyle olduğunu sanıyordu. Başıyla olumlar gibi bir hareket yaptı.

"Peki, ona da bir yetişkin hisse ayarlarız o zaman. Tanrı biliyor ya yiyecek kesintisi uygulanmıyor. Senin teslim alma gününü Çarşamba üçle beş arası yaparız. Zamanında orada olman çok önemli, yoksa bazen büyük kargaşa ve telaş oluyor ve hiç kimse yararlanamıyor. Bu konu yeterince açık, değil mi? Tahsisatın için geldiğinde gruplar halinde dolaşmanın çok daha iyi olduğunu göreceksin. Shep sana bu konuda bilgi verir. Böylece, eee, belayı önlemiş oluruz. Burada bela istemeyiz." Sert biri gibi görünmeye çalışıyordu. Sonra da dokunaklı bir sesle ekledi: "*Lütfen* benim bölgemde sorun yaratmayın. Buradan başka on dokuz tane daha bölge var, öyle değil mi?"

Kendi kendine konuşarak bir listeye baktı. "Ah, sizin ta-

yın kartınız size ve ailenize bütün Büyük Gün Gösterileri ve müsabakalar için açık tribünlerde yer sağlıyor." Bu sözler Norvell'in yüreğini sızlatmıştı. Gerisi onun için çok bulanıktı. "Tabii ki ulaşım bedava – umarım yararlanırsınız. Evde oturup kasvet yapmanın bir anlamı yok zaten – ne de olsa kapı daima açık..."

Dışarıda Norvell Shep'e sordu: "Bütün işi *bu mu*?"

Shep suratına baktı, "Yapılacak başka bir şey mi var?" Yürümeye başladı. "Hadi gidip odun alalım."

12

Bir kaybolma vakası olarak mükemmel bir örnek oluşturduğu söylenebilirdi bunun.

Mundin her şeyi denedi. Norma Lavin yoktu. Uçmuştu. Ryan'ın telefon konuşmasından sonra bütün izler silinmişti. Mundin tabii ki önce polise gitti, ve onlara Norma Lavin'in bir Bokkentli olduğunu söyleyince polisler gülmemek için kendilerini zor tuttular.

"Bakın, bayım," diyerek açıklamaya girişti kayıp kişiler bölümü şefi olarak adlandırılabilecek kişi. "İnsanlar bir tarafa, Bokkentliler başka tarafa. Bu insanlar vergi veriyorlar mı? Delikli kart kodları var mı? İstihdam sözleşmesinin sağladığı kimlik dövmeleri var mı? Hayır. Hayır, bunların hiçbiri yok. Bu durumda biz ne yapabiliriz? Elbette kayıp insanları buluyoruz. Ama sözünü ettiğiniz şey bir insan değil. O bir Bokkentli."

Şef bir düşünür edasıyla omuz silkti: "Belki de canı şöyle bir dolanmak istemiştir. Belki ayakları onu bir seyahate çıkarmıştır ve hemen dönmeyi düşünmüyordur. Belki de dönecektir. Neden bekleyip görmüyoruz?"

Ama gene de gerekirse diye kibarca Charles Mundin'in adını kaydetti.

Sonunda Mundin bir silah satın aldı ve Bokkent'te kendi araştırmasını yapmaya başladı. Pek çok kişi kaybolmadan ön-

ce Norma'yı ve eski Cadillac'ını görmüştü. Ama sonrası hakkında kimsenin bilgisi yoktu.

İşte hepsi bu kadardı.

Mundin bir hafta boyunca sebzelerle dolup taşan Lavin ve Ryan'ın evini düzenli olarak ziyaret etti. Ryan'ın alışkanlığını sürdürebilmesi için ondan nakit para sızdırması da bu ziyaretlerde oluyordu.

Don Lavin ablası olmadan bir anlamda dış dünyayla bütün ilgisini keserek, şizofrenik bir yaşama gömülmüştü. Ryan bazen bir kutu dolusu hapla taş gibi güvenli duruyor, diğer zamanlarda ise hıçkırıklarla ağlayarak Mundin'e bir şeyler yapması için yalvarıyordu. Mundin bir doktor getirdi.

Doktor yalnızca bir kere geldi – bu ziyarette de Don Lavin geçici bir görkemle harekete geçti, son derece toparlanmış bir şekilde davrandı ve doktorla gayet neşeli bir konuşma yaptı. Doktor çıkarken Mundin'e kızgın bir bakış fırlattı ve Don doktor gider gitmez eski alacakaranlık kasvetine geri döndü. "Peki, Ryan," dedi Mundin sertçe, "şimdi n'olacak?"

Ryan kutusundan son hapı da aldı, yuttu ve Mundin'e bundan sonra ne olacağını anlattı.

Mundin de kendini William Choate IV'ü ararken buldu.

Zavallı Willie'nin bürosu bir havaalanından biraz daha küçüktü. Sevgili dost Charles'ı kucaklayabilmek için büyük bir hızla koşarak mesafeyi katetmesi gerekti.

"Olamaz!" diye mırıldandı. "Buraya gelip beni görmek istediğine çok çok sevindim! Sterling öldükten sonra beni buraya yerleştirdiler. Eskiden onun bürosuydu, anlıyor musun? Sonra o ölünce..."

"Evet, anlıyorum. Seni buraya yerleştirdiler."

"Hı-hı. Birlikte bir öğle yemeğine ne dersin, Charles?"

"Olabilir. Willie, yardıma ihtiyacım var."

Willie sitem etti: "Haydi Charles, bu işle ilgili olamaz, öyle değil mi? Tanrım, bu beni feci zor bir durumda bırakır."

Mundin bu adamın kafasına yalnızca bir tek şey sokabilmeyi başarmış olduklarını düşündü, iki değil. "Hayır, yalnızca küçük bir tavsiyeye ihtiyacım var. G.M.L. Evleri'nin hisse

sahipleri yıllık toplantısının ne zaman ve nerede olacağını öğrenmek istiyorum."

Willie neşeyle, "Bilmiyorum. Bunu bir yerlerde bildirmiyorlar mı? Bir gazetede falan?" dedi.

"Evet, bu toplantıyı bir gazetede yayımlatmaları lazım, Willie. Zaten sorun da bunun hangi gazete olduğunu bulmak. Ülkede belki de elli bin gazete var ve kanuna göre yalnızca bir tanesinde basılabilir. Üstelik İngilizce olmak zorunda da değil."

Willie acı içinde Mundin'e baktı. "Biliyorsun, ben yalnızca kendi dilimi konuşabiliyorum."

"Evet, Willie. Neden Süreli Yayınlar Araştırma Bölümü'ne sormuyorsun?"

"Ah, elbette, Charles. Bunu yapabilirim. Nasıl istersen!" Willie emin olamasa da şikâyet kutusuna Süreli Yayınlar Araştırma Bölümü gibi bir şeyleri olup olmadığını sordu, ve kutu, "Evet efendim," diyerek onu ilgili bölüme bağladı. Yarım saat sonra, Grup E Hisse Senetleri Sahiplerini Koruma Komisyonu'nun şaşırtıcı derecede karışık ön duyumlarına dalmışken, G.M.L. Evleri toplantısının Lompoc, Kaliforniya, *Picayune-Intelligencer* gazetesinde duyurulduğunu öğrendiler. Yarından sonraki gün, Oda 2003, Yönetim Binası, Morristown, Long Island.

"Vay canına!" dedi Willie şaşkınlıkla. "*Bu toplantıya* pek fazla insan katılmayacaktır herhalde, değil mi?"

Ertesi sabah Mundin elinde iki dolarlık bir biletle New York Borsası gişelerinden birinde başlama gongunun çalmasını bekliyordu.

Elindeki buruş buruş olmuş bir kâğıtta Ryan'dan aldığı bilgiler vardı. İnsanlar büyük bir hırsla ama bambaşka nedenlerle etrafında dolaşır ve onu iterken, o da bu bilgileri inceliyordu.

Ryan'ın verdiği talimat net ve açıktı – bir tek şey dışında: iki bin doların nasıl işleme konacağı konusunda hiçbir bilgi yoktu. Mundin sessiz bir küfür savurdu, omuzlarını silkti ve 145 Numara'ya oynadı. Anaconda Bakır İşletmeleri. Jetonu-

nu içeri itti, kolu kaldırdı ve biletini yırttı. Bu devasa salonda 19 999 gişede 19 999 yatırımcı daha aynı şeyi yapıyorlardı. Ve dışarıda, rengârenk caddede geç kalan on bin kişi sabırsızca mırıldanıyor ve içeriye girme sıralarının gelmesini bekliyorlardı.

Borsa hareketlendi.

Salonun ortasındaki köşeli Büyük Ekran yanıp sönmeye başladı – önce hızlı, sonra yavaş yavaş, daha sonra da çok daha yavaş. Kapandı. Işıklar söndü. Müşterek bahis bilgisayarları arı gibi çalışmaya başladılar.

Mundin dürbünüyle 145'e bakmaya çalışıyordu ama bu konuda zorluk çektiği söylenebilirdi. Elleri titriyordu.

Gong çaldı ve onun baktığı satır yandı: 145, 3 puan yükselmişti.

Büyük salon, Mundin'in yalnızca yirmi binde birine sahip olduğu tek bir hecenin sesiyle çalkalandı. İşe yaramaz, altı sentlik bir kâr bu diye homurdandı. Kasiyerin gişesine gitmeye bile değmez.

Klapasında "Üye" ibaresi olan suratsız bir simsar gizli bir şey söyler gibi, "Hey, ahbap, metallere dikkat et!" dedi.

"Yok ol, yoksa ben seni yok ederim!" dedi Mundin sert bir sesle. Bu gibi insanlarla harcayacak vakti yoktu. Dürbününü Büyük Ekran'a çevirdi ve günün ilk hareketlerini görmek için bütün dikkatini oraya verdi.

Ona yardımcı olabilecek bir özet geçiliyordu: Sanayi hisseleri dörtlük bir ortalamayla düşüş gösterdiler. "Rails" dedikleri daha çok fabrika türü arsa yatırımlarını gösteren senetler üç puan artmışlardı. Kimya hisseleri ise sekiz puan artmıştı.

Mundin şöyle bir düşündü. Bu durumda yatırımcılar, yükseldiği için herkes kimya hisselerine oynayacak diye bu hisselere oynamayacaktı, bu arada da herkes kimya hisselerine oynayacak diye kimya hisselerine oynamayan kişileri düşünerek bazı yatırımcılar da kimya hisselerine oynayacaktı. Çünkü kimya hisseleri yükselmişti.

Otuz saniyelik uyarı gongu çaldı.

Ama o simsar ona, "Metallere dikkat et!" dememiş miydi?

Charles, "Canı cehenneme," diye küfretti, parmakları

düğmelerin üzerinde gidip geliyordu. Tekrar Anaconda'ya oynadı, beş bilet aldı, kendine lanetler okuyarak ve gözlerini kapatarak beklemeye başladı.

Sonunda büyük haykırışı duyduğunda gözlerini açtı ve dürbünüyle ekrana baktı.

145, 15 puan daha artmıştı.

"Bunu sana kimin söylediğini hatırladın mı?" dedi, simsar.

Mundin ona bir dolar verdi. Sonuçta onun ihtiyacı olan da buydu. "Teşekkürler, ahbap," dedi simsar. "Akıllıca bir şey yapıyorsun. Bak, şimdi değiştirme. Daha zamanı gelmedi. Sana ne zaman olduğunu söylerim. Bu sabah kalabalığıdır – Salı sabahı kalabalığı. Pazartesi sabahları olduğu gibi çılgın, isterik bir kalabalık değil bu, hızla içeri dalan ve aynı hızla meteliksiz kalanların kalabalığı değil yani. Etrafına bir bak ve kendin gör. Küçük dostlarımız bir gün izin almışlar. Aile reisleri oynuyor, akıllıca ve düşünerek. Akıllıca ve küçük oynuyorlar. Ben bu adamları yirmi yıldır izlerim. Bence değiştirme."

Charles değiştirmedi.

Bugün ya şansı yaver giden ya da aslında çok akıllı olan simsara da dolarları vermeye devam etti. Öğlen olmadan Charles dörtyüz elli dolar değerinde metal portföyüne sahip olmuştu bile.

"Şimdi," diye tiyosunu verdi simsar. Kalabalığı daha iyi tarayabilmek için Charles'ın dürbününü aldı. "Görüyor musun? Bazıları gidiyor. Bazılarının sinirleri bozuluyor. Artık bazı şeyler ellerinde değil. Gerektiği kadar akıllıca oynayamayacaklar, gerektiği kadar küçük de oynayamayacaklar. Ben onları yirmi yıldır izlerim. Artık aptalca açıklar vermeye başlayacaklar, çünkü acıkıyorlar ve acıkan biri akıllıca davranamaz. Bunu hissedebiliyorum, bayım, hem de daha önce hiç hissetmediğim şekilde. Yirmi hisseni sat. Hay Allahım, keşke otuz diyebilseydim."

İki dakika sonra arkada Charles'a bağırıyordu. "Başardık, ahbap! Becerdik işte!"

Metaller otuz sekiz puan düşmüştü. Charles inanılmaz sa-

kindi, simsara beş dolar daha verdi. Ryan'ın verdiği talimatlardaki birinci adım kotarılmıştı; bir bahis oynanmış ve kazanılmıştı.

Önündeki kadranı beş yüz dolara çevirdi. "Bana bir ipucu daha ver," dedi simsara.

Simsar şaşkınlıktan kekelemeye başladı.

"Mecburum, " dedi Charles. "Bu çok zaman alacak ve benim acelem var."

Simsarın dili dolanıyordu: "Katı yakıtların şimdi yükselmeye başlaması lazım... ama... lütfen ahbap, iki yüz elliye düşür şunu. Sadece katı yakıtlar üzerine bir bahis... bir de... bir de..." Dürbünüyle ekranı taradı. "Konserve bütün gün uyuyordu," diye mırıldandı. "Salı kalabalığı Konserve'ye hiç bakmadı, ama metaller düştüğüne göre..."

Yavaşça tiyosunu verdi: "Katı yakıtlardan ve Konserve' den al."

Saat iki olduğunda Charles 2,300 dolarlık hisseye, simsar da tonla bozuk paraya sahipti. Kendi kendine konuşuyordu.

Charles birdenbire, "Tamam," dedi, "şimdi de bir G.M.L. hissesi istiyorum."

Simsar gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Şu 333'ü mü yani? Hayır, bunu yapamazsın."

"Evet, yaparım. O hisseyi istiyorum."

Simsar kafasını salladı. Sonra da makul bir sesle konuşmaya başladı: "Ahbap, anlamıyorsun. Sen burada yenisin; bense yirmi yıldır buralardayım. Onların bir yatırımcısı var, anlıyor musun. Bütün gün boyunca yalnızca 333'e oynar. Onu çok iyi tanıyorum. Bak, üçüncü bölüm, ikinci koridorda. Tıpkı Çelik ve A & P gibi – başkalarının tek bir hisse almasına bile izin vermezler."

"Bu hisseyi istiyorum," dedi Mundin.

Simsar Mundin'in bu tutumundan ürkmüştü. "Haydi, ahbap. Bugün için yeterince iş tuttuk. Gel bir şeyler içelim, ben ısmarlayacağım. Bu büyük çocuklara dayılanırsan, seni *cezalandırırlar.* Yani G.M.L. gibi. Bir hisse kapmaya çalışırsın ve canın yanar. Sınırsız kaynakları var. Anlıyor musun, sı-nır-

sız. Hepsi onların. Bütün gün boyunca, her an açık artırmada mal sahibi hesabına fiyat yükseltir adamları. Gerçek değerinin üstünde on bin papele kadar çıkarabilir. Eğer kafayı bozmuşsan *on bin papelden* de fazla ödeyerek alabilirsin tabii. Peki, bir sonraki seansta ne olur sanıyorsun? Belki hepsini satar. Belki bekler. Ama er geç bunu yapar ve seni yere çarpar. Ne diyorlar biliyor musun, ahbap? 'Kendisinin olmayanı satan ya onu geri alır ya da hapsi boylar.' Çoğu hapsi boyladı bu yolla."

Mundin tek bir şey sordu: " G.M.L.'in hisse değeri nedir?"

"İki bin. Ama bunu isteyemezsin, az önce sana anlatmadım mı? Her dakika fiyatı yükseltiyor. Şimdi anladın mı?"

Charles, Ryan'ın planını uygulayabilmek için simsarı ikna etmeye çalıştı. Aynı anda hem yalvardı, hem tehdit etti hem de rüşvet teklif etti.

Sonunda simsar başını sallaya sallaya üçüncü bölüm, ikinci koridora doğru ilerledi; Mundin de dürbünüyle onu takip ediyordu.

İşler yolunda gidiyordu. Mundin ter içinde kalarak, dürbünüyle minyatür bir biçimde gördüğü kadarıyla sessiz itişmeyi, sözcüklere dökülmeyen cevabı ve giderek gerginleşen tartışmayı izliyordu. G.M.L. yatırımcısı ufak tefek, yaşlıca ve şişmandı. Simsar da çok uzun boylu değildi ama en azından zayıf ve sırım gibiydi.

Kavga son otuz saniye gongu çalmasıyla birlikte başladı. Charles dikkatini savaşçılardan yatırımcı gişelere çevirdi ve iki bin beş yüz dolarını 333'e yatırdı.

Bir bahis ve hiç arz olmaması New York Borsası bahis bilgisayarlarındaki elektronik tanımlarda herhangi bir işlem yaratmadı. Her zamanki gibi Büyük Ekran gerekli bilgiyi verdi:

333, değişiklik yok.

Bir bahis ve hiç arz yok. Yeni bir bahis süresinde bu hızlı kâr demekti – bahis ve hisse değeri arasındaki farktan kaynaklanan kârdı bu. Charles'ın yanındaki yatırımcı hayranlıkla Charles'a bakıyordu. "Kimya hisselerinde neyi istiyorsun, ahbap?"

Mundin onu duymazdan geldi. İşlem yaptığı bilgisayarın yanından neredeyse pişmanlık duyarak ayrıldı ve kasiyerin gi-

şesine giden bir asansöre bindi. Gişenin camında "Sanayi Hisseleri – 1000 Dolar ve Yükseliyor" yazıyordu.

İçerideki memur bir yandan masasının üzerinde duran ve Büyük Ekran'ın bir minyatürü olan ekrana bakıp, "Değişiklik Yok" ibaresini gördü ve biletleri inceleyerek, "İki bin dolar," dedi. Yüzlükleri saymaya başladı.

Sıkı sıkıya kapanmış dudaklarının arasından, "Hissemi alacağım," dedi Mundin.

"Peki efendim – ah!" Memur durumu ancak anlayabilmişti. "Amanın, 333 ha! Bunu nasıl becerdiniz?"

"Hisse senedimi istiyorum," dedi Mundin inatla. "Hisse başına iki bin dolardan. Haydi!"

Memur umursamazca omuz silkti ve klavyedeki tuşlara basarak gerekli emri verdi. Bir kaç dakika sonra bir adet G.M.L. Evleri hisse senedi masanın üzerindeki dar ve uzun bölmeden önüne geldi. Memur Charles'ın adını ve ev adresini kaydetti.

"Bu durum şirketin Yönetim Kurulu'na hemen ulaşıyor mu?" diye sordu avukat.

"Her şey otomatiktir, şu anda bir hisse sahibi olduğunuz onların dosyalarında kayıtlı. Bayım, eğer sizin için bir sakıncası yoksa bu hisseyi almayı nasıl başardığınızı söyler misiniz?"

Doğrusu adam fazlasıyla yumuşak ve sokulgan davranıyordu – ve Charles adamın kulağındaki küçük alıcıyı fark etmekte gecikmemişti. Büyük bir ihtimalle onların adamıydı ve onu oyalıyordu.

Charles kalabalığa karışıp birkaç saniye içinde kaybolmayı tercih etti.

Mundin caddeye ve Bokkent'e doğru ilerlerken, iki kez kumar oynanıp kazandığını düşünüyordu. Zarları sallamış ve ortaya konan parayı almıştı; ikinci kez zarları salladığında ise G.M.L. Evleri'nden bir hisse koparmayı başarmıştı. Bu hisse ona yıllık hissedarlar toplantısına giden yolun kapılarını açıyordu.

İşte asıl kumar şimdi başlıyordu.

Mundin bir taksiye ıslık çaldı. Tam o sırada bir karışıklık oldu ama o tarafa doğru ancak şöyle bir göz atabildiği sırada taksi gelip önünde durdu. Mundin bu kısacık sürede üç goril tarafından pestile çevrilen kişinin, içeride birlikte iş yaptıkları ve yakasında "Üye" ibaresini taşıyan zayıf, ufak tefek adam olduğunu fark edememişti.

Bu büyük çocuklara dayılanırsan, seni *cezalandırırlar*.

13

"Öğlen oluyor," dedi Shep. "Haydi bir lokanta bulalım."

"Lokanta mı?" diye kıkırdadı Norvie Bligh. Shep etrafına bakına bakına perişan haldeki kırık dökük caddede ilerlerken o da arkasından geliyordu. Norvie bir haftada Bokkent hakkında Shep'in verdiği eğitimle epey bir şeyler öğrendiğini düşünüyordu. Ama şu neon lambalı vitrinle çevrelenmiş sığınağı bir türlü görememişti.

Shep'in onu götürdüğü yer herhangi bir Bokkent evinden başka bir şey değildi. Ortada hırıltılar çıkararak ağır ağır dolaşan bir kocakarı vardı. Şöminede ateş yanıyor ve kararmış bir çaydanlığın içinde su kaynıyordu. Kastettiği lokanta bu muydu?

Shep cebinden iki tayın çıkardı. En az bir düzine tayın bulunurdu cebinde daima. Bunları İkamet Amiri'nden almak kolaydı; gidip bakmakla yükümlü olduğunuz on iki kişi olduğunu iddia ettiğiniz zaman, haftada sizin için ayrılmış 273 pay sizin olurdu. Eğer bunları kaldırabilecek güçteyseniz hepsini alırdınız. Yiyecek gerçekten de boldu.

Bol olan diğer şey de sirklerdi.

Shep başparmağının tırnağıyla iki-üç-altı boyutlarındaki plastik kutuyu açtı ve Norvell de beceriksizce aynı hareketi yaptı. İşte yiyecekleri hazırdı. Shep daha çok plastiğe sarılmış tahta gibi duran iştah kapayıcı bir parçayı kocakarıya fırlattı.

Kadın hemen o şeyi havada yakaladı ve büyük bir iştahla midesine indirdi.

"İşler fena değil ha?" diye sordu Shep. Sesinde bir çeşit küçük görme ifadesi vardı.

Kadın hiçbir şey demeden ona baktı. Paslanmış bir tenekeyi çaydanlığın içine daldırarak kaynayan sudan aldı ve plastik azık kutusunu içine boca etti. Shep küçük bir zarf açtı ve suyun içine kara bir toz serpti.

Kahve! Bu büyülü koku bir anda Norvell'in iştahını açmıştı. Kocakarıya kendi azığından da bir parça verdi, suyu aldı ve kendi kahvesini yaptı, sonra da kutusunda ne var ne yoksa açgözlülükle silip süpürdü.

Bisküviler. Bir konserve kurutulmuş et. Bir lokmalık sıkıştırılmış sebze. Şeker. Sigara. Bu kombinasyon daha önce rastlamadığı tarzdaydı; kurutulmuş et fazlasıyla tuzluydu ama tadı hiç de fena değildi.

Norvell böyle çabuk çabuk tıkınırken Shep de onu seyrediyordu. İçini çekti ve sonunda dayanamayıp konuştu: "Aynı menüyü on bin kez yedikten sonra – şey, aslında canını sıkmak istemiyorum."

Dışarı çıktıklarında Norvell utanarak da olsa yaşlı kadının yaşamak için ne yaptığını sormaktan kendini alamadı.

"Çok basit," dedi Shep. "Azıklarını alıp yakacak odun karşılığı satıyor. Suyu ısıtmak için odunu kullanıyor, ve kahve, et suyu, çay, ya da her neyse bunun için su hazırlamış oluyor. Suyu da yiyecek karşılığında satıyor. Bu pazarlıktan birgün kazançlı çıkacağını umut ediyor. Ama şimdiye dek hiç böyle bir şey olmadı."

"Peki ama *neden*?"

Shep uzunca bir süre öğle güneşi altında avare avare dolaşarak sesini çıkarmadı. Sonunda konuştu: "Lütfen gücenme. Ama buraya yeni geldiğini anlamak çok kolay, Bligh. Neden böyle yapıyor? Çünkü böylece kendini bir insan gibi hissediyor."

"Ama... "

"Ama kahretsin. Böylece sanki kaderinin, ruhunun efendisi gibi hissediyor kendini. Bokkent'te kimse açlıktan ölmez, ama kötü geçen bir haftada buna çok yaklaşabilir o. Minyatür bir Rockefeller ya da Weeks gibi hissedebilir kendini. Kazan-

ma umuduyla sermayesini riske atabilir. Evet, işte yaptığı bu. Ama eğer kaybederse? Başka bir şeyler yapar – yalnızca tayınını alacağı saati beklemez. Sen hiç cehennemin ne olduğuna dair bir şey duydun mu?"

Norvell başını salladı. Günlük yaşamında herkesin olduğu gibi o da Yeni Reformist Rasyonalist Kilise'nin bir üyesiydi, ama şimdiye dek cehennemden yalnızca vaazlar sırasında bahsedilmişti.

"Eğer birisi cehennemin müebbet bir tatil olduğunu söylüyorsa doğrudur. Burası da Bokkent'tir bayım, Bokkent."

Norvell tekrar başını salladı. Her menüyü on beininci kez yemek zorunda kalınca bunun nasıl dayanılmaz ve tartışılmaz bir his olduğunu anlamaya başlıyordu. O yaşlı kadın her şeyi deneyecekti. O, hiçbir becerisi ve umudu olmayan bir yaşlı kadındı. İşte bu yüzden de yapabileceği ne varsa, ama ne varsa hepsini deneyecekti. Hepsini.

Bu durum, Shep adlı bilmece konusunda da bir ipucu oluşturuyordu. Bir şeylerin farkına varmışçasına konuşmaya başladı: "Yani onun lokantası, senin de bu işin var ve..."

O dev adam ona doğru döndü, yakalarından tutup havaya kaldırdı ve Norvell'i bir yavru kedi gibi silkeledi.

"Seni küçük salak!" diye gürledi kırık dişlerinin arasından. "Seni sersem herif! *Sen* bizim hakkımızda ne bilebilirsin, ha? Beni dinle küçük budala! Eğer bir daha sadece zaman öldürmek için boş boş uğraştığımı söylersen, ya da ima edersen, ya da *düşünürsen* seni bir anda ikiye ayırırım!"

Norvell'i kaldırıma öyle bir bıraktı ki ayak kemikleri inanılmaz bir biçimde acıdı. Sonra kolları iki yana açık, Norvell'e pis pis bakarak durup bekledi.

Garip bir biçimde korkmadığını fark etmişti Norvell. Ama çok kısa bir süre içinde, söylenmemesi gerekeni söylemiş olduğunu ve gerçekten özür dilemesi gerektiğini anladı.

Elinden geldiğince içten bir ses tonuyla, "Özür dilerim, Shep," dedi.

Dizleri titriyor, kalbi deli gibi çarpıyordu, ama bu sadece adrenalinden ileri gelen bir durumdu. Zihni son derece berraktı ve ne tür bir eziyetin bu uysal devi çileden çıkardığını

biliyordu: Ardı arkası kesilmeyen, amansız, sürekli dırdır eden bir iç şüpheydi bu. Boş vaktin zorunlu olduğu bir yerde, içinizde yanan yaratma isteğini, onun kısır ikizi olan "ufak tefek işlerle meşgul olmak" denen şeyden nasıl ayırabilirdiniz ki? Hiçbir şekilde. Gelecek nesiller belki bir şeyler yapabilirdi, ama ancak gelecekte. Ve bunu onlar asla bilemeyecekti. Ve içlerini kemiren bu şüphe sonsuza dek çözülmemiş bir halde tekrar tekrar canlanarak orada olacaktı.

Ve hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkıverdiğinde, asit gibi yakacaktı.

Norvell bu koca adama bir şeyler söylemeliydi: "Bunu bir daha söylemeyeceğim. Düşünmeyeceğim bile. Beni korkuttuğun için değil, söylediklerimin doğru olmadığını anladığım için." Bir an için durakladı. "Ben... ben bir sanatçı olduğumu düşünürdüm. Senin ne yaptığını artık biliyorum."

Shep homurdandı: "Bligh, ne yaptığını öğrenmeye yeni yeni başlıyorsun – ama özür dilerim, çizmeyi aştım galiba.

"Unutalım gitsin." Yürümeye devam ettiler.

Shep en sonunda konuştu: "İşte, daha fazla bir şeyler bulabileceğimiz yer burası." Burası da taştan, geniş pencereli, bacası yıkılmış, diğerlerine benzeyen bir yerdi, ama diğerlerinden farklı olarak bahçesi parmaklıklarla çevriliydi. Bahçe kapısı kilitliydi. Shep kapıya tekmeyi savurunca menteşeler ve kilidin üzerindeki tel raptiyeler söküldü.

Norvell, "Hey!" diye bağırdı.

"Bu işi benim yöntemimle yapacağız. Hey Stearns!"

Stearns sırıtkan, yaşlı bir adamdı. Plastik parçalar yığınının arasından yolunu açmaya çabalayarak kapıya yöneldi. Umursamaz bir sesle sordu: "Selam, Shep. Ne istiyorsunuz?"

Shep, "Yanıma defterimi almamışım, ama sanırım hatırlayabilirim. Bazı arkadaşlarımın yasal karaborsa yoluyla aldıkları tamir malzemelerini zorla alıkoyuyormuşsun. Onları geri istiyorum, tabii faiziyle," dedi.

"Hâlâ koruma dümenindesin ha, Shep?" diye sordu adam. Sesi rahatsız ediciydi. "Eğer aklın olsa benim için çalışırdın."

"Ben kimse için çalışmıyorum, Stearns. Bana iyilik yapan arkadaşlarıma ben de bazı iyilikler yapıyorum. Takımını göster bakalım Endüstrinin Büyük Kuvveti."

Shep büyük bir hızla insanı küçük düşürecek sözleri biraraya getirmesini biliyordu; bu da diğer insanlar üzerinde yeterince etkili oluyordu.

Stearns'in yüzü hırstan kıpkırmızı olmuştu ve Norvell bir sonraki adımın ne olacağını anlamıştı, tabii diğeri daha hızla hareket etmedikçe. "Stearns!" diye haykırdı, ve Virginia'nın yanında taşıması için ona verdiği tabancayı ona doğrulttu. Stearns'in eli cebinde kalakaldı ve yavaşça, isteksizce yana doğru indirdi.

Shep Norvell'e kısacık, ama onaylayan bir bakış fırlattı. "Takımını çıkart bakalım, Stearns," diye emretti.

Stearns Norvell'in elindeki silahtan gözlerini ayıramıyordu. "Chris! Willie!" diye bağırdı. "Yük arabasını getirin."

Yük arabası denilen şey biri delikanlı yaşlarda açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünen bir çocuğun ittiği, diğerininse yelken bezinden bir koşumla çektiği iki tekerlekli bir araçtı. Stearns'i önüne katmış dolanan Shep bu ne idüğü belirsiz birtakım yapı parçalarının da yük arabasına konulmasını emretti. Araba dolduruldu, üstüne de Shep'in aletlerin bulunduğu sundurmadan aldığı bir kürek ve paslı bir kazma kondu. Daha sonra Shep, Chris ve Willie'ye dönerek, "Haydi çocuklar sürün," dedi, "çok uzak değil."

Norvell Stearns'in haince bakışı ile aralarına üç blok girene dek silahını indirmedi.

Norvell'in evine gelmeden önce iki yerde durdular. İki durakta da malzemelerin bir kısmı indiriliyor ve mallarının tamamen gittiğini ve böylece aylarca didinerek biriktirdiklerinin bir anda yittiğini düşünen gözü yaşlı, sevinçle teşekkür eden vatandaşlara geri veriliyordu.

Norvell arabayı bütün güçleriyle iten ve nefes nefese kalan iki çocuğa bakıp bir şeyler söylemek durumunda kaldı: "Onlara yardım etsek mi?"

Ama Shep hayır anlamında başını salladı: "Saldırıya uğrayabiliriz. Bizim işimiz konvoyu kollamak."

Bir sorun çıkmadan Norvell'in evine kadar geldiler ve yakacak odunla inşaat malzemelerini indirdiler; her şeyi sular altında kalmış oturma odasının yerini kaplayan lime lime olmuş halının üzerine düzgünce yerleştirdiler.

Virginia dizili duran yığınlara bakıp bir yandan ölçüp biçiyor bir yandan planlar yapıyordu. "Eee, katran kâğıdı, linolyum ve döşemelik muşamba yok mu?" diye sordu.

Shep kaba bir kahkaha attı: "Evet, mücevherler de yok zaten. Bir tek senin damının aktığını mı sanıyorsun sen? Gene de şanslısın – iki tane tamamlanmış döşemen var. Bırak üst kattaki döşeme ıslansın. Sen aşağıda keyfine bakıyor olacaksın."

"Kes şu gevezeliği," diye tersledi Virginia. Eğer katran kâğıdı bulamadıysan saç levha alabileceğin birini bul. O da idare eder."

"Bir G.M.L. Evi de idare eder aslında," dedi Shep acıyla, ama not almayı da ihmal etmedi. Boşalan arabayı götürecek olan çocuklar bekleşiyorlardı. Shep onlara da biraz yiyecek verdi. "Başka bir şey var mı?" diye sordu Virginia'ya.

Virginia, tekrar misafir ağırlayan bir ev kadınına dönmüştü: "Sanırım yok. Bir şeyler içer misin?"

Norvell, kibarlık olsun diye, karısının ortaya çıkardığı ve "tayın kırması" dediği içkiden bir yudum aldı; Virginia bu içkiyi yan komşuları olan şeytan bakışlı seksenlik ihtiyarla yakacak odun karşılığında takas etmişti. Norvell pek beğenmedi. Tadı azık kutusundaki meyve parçalarına benziyordu; ama içinde alkol vardı. Onun sevdiği şey biraydı. Galiba Bokkent'te bira diye bir şey yoktu.

Shep ve Virginia konuşuyorlardı; Norvell katılmamayı tercih etti. Arkasına yaslandı, yorgunluğunu kemiklerinde hissediyordu. Fiziksel yorgunluk Norvie Bligh için yepyeni bir şeydi. Çocukluğundan beri yorulduğunu, eski şirketinde bu şekilde bir yorgunluk duyduğunu hatırlamıyordu.

Acaba neden hiçbir şey yapmazken fiziksel güç harcanıyordu da, örneğin Büyük Gün Gösterileri'ne hazırlanmak gibi yaratıcı, üretken bir iş için yalnızca beyin gücü kullanılıyordu? Norvell kendi kendine itiraf etti: İşte daha şimdiden

Bokkent'in renklerine bezenmeye başlamıştı. Cesaretleri kırılmış, umutları tükenmiş diğer Bokkent sakinleri gibi yalnızca günü yaşayıp yarını düşünmemeye başlamıştı. Yetecek kadar azık ve uyuyabilecek bir yer. Belki de, diye düşündü kendi kendine, Monmouth Stadyumu'nda sıraya dizilen maymunlardan bir farkımın kalmayacağı günler çok yakın.

Tabii en kısa zamanda yapacak bir şeyler bulamazsa. Ama nerede çalışacaktı ki? Evde mi? Gerekli işler zaten halledilmişti; direkler kaldırılmış, döküntüler yolda sıralanmış duran benzerleri gibi anlamsız bir yığın oluşturacak şekilde sokağa taşınmıştı. Acil yapılması gerekmeyenler de yapılamamıştı. Akan damın gerekli malzeme olmadan aktarılmasına imkân yoktu. Gerekli alet edevat olmadan da merdivenler yapılamıyordu. Yani ortada çaba harcayacak bir şey yoktu.

Birden aklına gelenin harika bir fikir olduğunu düşünürek heyecanla atıldı: "Virginia! Bir bahçe yapabilir miyiz? Birkaç meyve ağacı, portakal olabilir. Bir kaç sıra da..."

Virginia deli gibi gülmeye başladı. Shep bile kıkırdıyordu. Virginia kendini toparlayınca konuşmaya başladı: "Burada portakal ağaçları yetişmez sevgili kocacığım. Başka bir şey de yetişmez. Toprağı kazmaya başlarsın ve altından altmış santimlik çöplük çıkar sonra da yirmi santimlik bir cüruf ve moloz yığınıyla karşılaşırsın. En sonra da gerçek rezaleti görürsün. Kum."

Norvell içini çekti. "Yapılacak bir şeyler olmalı."

Shep bir öneri getirdi: "Meraklıysan evinizi boyayabilirsin. Boyanacak başka evler de biliyorum."

Norvell ayağa kalktı, fikir hoşuna gitmişti. Tayın kırmasından bir yudum daha aldı. "Boya mı? Neden olmasın? Burayı daha güzel göstermemek için bir neden yok öyle değil mi?"

Shep omuz silkti. "Duruma göre. Eğer bir işe başlamak istiyorsan boya iyi bir reklam olur. Yok öylesine bir şeyler yapacaksan reklama gerek yok. Kendini çok fazla ortaya çıkarırsan insanların aklına tuhaf şeyler gelebilir."

Norvell anlamaya başlıyordu. "Hırsızları kastediyorsun."

Virginia bir şişe tayın kırması daha getirdi. "Gevezelik

ediyorsunuz." Şişeden büyük bir yudum aldı. "Ev mev boyamayacağız."

Uzun bir sessizlik oldu. Norvell, G.M.L. balon evindeyken Virginia'nın evde kimin patron olduğu konusunda asla şüpheye yer verdirtmediğini, çok nadir olarak başkalarının yanında kendi gücünü gösterdiğini hatırlattı kendine.

Ama artık balon evde değillerdi.

Arnie'yi istiyorum, diye bağırdı içten içe, kendini kötü hissediyordu. Hiçbir şey onun dediği gibi olmuyordu. Arnie, bu olanların kendini ifade etmesine yarayacağını, evliliği ve kendisi için faydalı olacağını söylemişti. Ve hiçbir şey söylendiği gibi olmuyordu!

İçki şişesini istedi. Artık tadı iyice iğrençleşmişti; o meyve parçalarından bir daha hiç yiyemeyeceğini düşündü; gene de kocaman bir yudum aldı.

Shep konuşmaya devam ediyordu: "...bugün için fena değildi. Stearns biraz zorluk çıkardı ama eğer Norvie o silahı çıkarmasaydı bu kadar malzemeyi zor getirirdim."

Virginia takdir eder bir ifadeyle kocasına baktı. Ama Norvie'ye söylediği tek şey, "O silaha gözkulak olsan iyi edersin, Alexandra bugün mutfak bıçağımla gizlice savuşmaya kalktı," oldu.

"Ne?"

"Evet. Alışıyor," dedi Virginia neredeyse büyük bir mutlulukla. "Göring Taburu'na katılıyor ve galiba onlar da bu aralar bıçak ve silah topluyorlar. Tavşanlar'ı ve onların kullandıkları şişeleri hor görüyorlar."

Norvie tayın kırmasından koca bir yudum daha aldı. Belli belirsiz bir sesle sordu: " *O* da aynı şeyi yapmak zorunda mı?"

Shep gaddar bir ses tonuyla yanıtladı: "Eğer sağ kalmak istiyorsa evet. Bu kadar basit, anlıyor musun Norvie? Burası Bokkent. Ortaokul değil. Bu sürekli bir Büyük Gün Gösterisi, ama kuralları yok."

İşte şimdi bildiği bir konuda konuşuluyordu. Norvell, "Hiç Büyük Gün Gösterisi'ne katıldın mı?" diye sordu heyecanla.

"Hayır. Yalnızca haftalık gösterilere katıldım."

"Katılmalıydın Shep. Gerçek paranın olduğu yer orası. Ve eğer akıllıca oynarsan çok tehlikeli de değil. Örneğin Spillane Cehennemi'ndeki mızrak taşıyıcılarını ele alalım. Sanatsal açıdan bakıldığında nasıl bir deneyim olduğunu anlatayım sana..."

"Kes şunu, Bligh," dedi Shep bıçak gibi sert bir sesle. "Artık o işi yapmıyorum. Telin öbür ucundaki sarışına ulaşamadan düşen o zavallıları sopalıyordum ben. Ben de telin üzerine çıktım bir kere. Ama artık çok geride kaldı." Şişeye uzandı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Karşımdaki sarışın beni sekiz atışta da ıskaladı. İlk atışımla bacak kemiğini kırdım Sonra da silahımı düşürdüm." Ağzının alabildiği kadar içkiyi boca etti. "Beni yuhaladılar, çünkü katil ikramiyesini alamamıştım. Karın ya da göbek ikramiyesini da alamamıştım. Onları istememiştim. Tek istediğim fırça, tuval, karakalem ve boyalardı. Onları aldım, Bligh ve onları kullanamadığımı fark ettim. Lanet olası altı ay boyunca. Sonra da altı ay boyunca daha da saçmalayıp onu bacağından vurup tüneğinden düşürdüğüm andaki yüz ifadesinden başka bir şey çizip boyayamadım."

Norvell kalakalmıştı. Şişeye bakıp duruyordu. Sonunda ağır ağır ayağa kalktı ve, "İzninizle," dedi, "sanırım temiz havaya ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Virginia suratına bakmadan. Norvell dışarı çıkarken o Shep'e sormaya başlamıştı bile: "Şu vurduğun sarışın, iyi parça mıydı?"

14

Mundin Borsa'dan çıktığında takip edilmedi. Öğleden sonra Bokkent'e cebinde büyük bir özenle koruduğu bir G.M.L. hissesiyle geldi. Ryan iyi durumdaydı ve çok sevinçliydi.

"Ah, oy için kullanılabilecek bir hisse ha. Toplantı yarın. Saldırı için suçtan önce suç ortaklığı. İyi bir gündeyiz Avukat Bey."

"Umarım öyledir," dedi Mundin sabahki işlerin yoğunlu-

ğuyla bitkin düşmüş bir halde. "Umarım bu hisse beni oraya sokmaya yeter. Ya olmazsa ya da izin vermezlerse?"

Ryan rahattı. "Böyle bir şey yapamazlar. *Id certum est quid reddi potest,* Sayın Avukat."

"Elbette Sayın Avukat," diye güldü Mundin. "Ama, *affirmantis est probatio.*"

Ryan gözlerini kırpıştırdı ve sırıttı. "Bir sıfır öndesin," dedi beğendiğini ifade eder bir sesle. "Mundin, kahretsin, bütün yapacağın oraya gidip ortalarda mutlu mutlu dolanmak. Hisse senedin oraya girmek için bir bilet. Eğer izin vermezlerse başka bir şey düşünmemiz gerekecek. İşte bu kadar."

Mundin kuşkuyla konuşuyordu: "Sanırım şimdiye dek hep haklı çıktın." Ayağa kalktı ve pejmürde odanın içinde bir tur attı, bu arada da Don Lavin'in ayaklarına takılıp sendeledi. Genç çocuğun o parlak, delici bakışlarına yakalanmamaya çalışarak özür diledi. Don Lavin sinirine dokunuyordu. Bu şekilde şirketin etoburlarının işine burnunu sokmaya devam ederse Don Lavin'e olanların aynısının er ya da geç kendi başına geleceğinin farkındaydı.

Mundin sormaktan kendini alamadı: "Norma ile ilgili yeni bir haber yok, değil mi?"

Ryan kafasını salladı. "Hata yapmayacaklar, Mundin. Yarın Norma'yı onlardan kurtarmalısın. Keşke ben de seninle gelebilseydim..."

"Oh, istersen rahatça gelebilirsin," dedi Mundin. "Birlikte gitmekten büyük zevk alırım. Hem Morristown'u seversin, tıpkı Bokkent gibidir."

"Ben o yolculuğa dayanamam. Bu oyunu kendi başına oynamak zorundasın, Avukat Bey. Sana güveniyorum, oğlum. Yalnızca sağlam dur ve büyük özel bir kuruluşun esas yapısını hiç unutma."

"Tüzel bir kişilik," diye tahmin etti Mundin. "Hayali bir kişi."

"Hayır, oğlum." Bu buruş buruş olmuş yüzdeki yaşlı gözlerde bir ışıltı belirdi. "Bunu unut. Bir şark mahkemesini düşün. Bir savaş alanı; bir hükümet; asla bitmeyen bir poker oyunu. Bir şirketin özünde güçlerin sinsice yer değiştirmesi

vardır; birisi yukarı çıkarken diğeri aşağı iniverir. Güce karşı koyamazsın, ama onu yönlendirebilirsin." İlaç kutusuna doğru uzandı. "Onu yönetebilirsin," diye devam etti. "Şu anda yapman gereken şey, görünmez olmak. Kaybol. Toplantıdan dönene dek hiçbir yerde görünme. Senin yerinde olsam ne büroma ne de evime giderdim." Bunları söylerken Don Lavin'e doğru baktı ve Mundin'in ürktüğünü hissetti.

"Peki," diye sordu Mundin, "burada mı kalmamı söylüyorsun?"

"Herhangi bir yerde. Kimsenin seni bulamayacağı bir yerde."

Mundin saatine baktı. Keşke şimdi uyuyabilse – tam şu anda yatakta olsa ve tam toplantının başlama saatinde uyanabilseydi. Ama bunun için çok erkendi; hem ayrıca yatınca uykuya dalabileceğini hiç sanmıyordu. Yaklaşık yirmi dört saatini bir şekilde geçirmesi gerekiyordu. Düşünüp sinirlerini laçkalaştırabileceği ve karar verme duyusunun keskinliğini kaybedebileceği yirmi dört saat.

"Dışarı çıkıyorum," dedi, "toplantıdan önce seni görmeye gelir miyim bilmiyorum."

Mundin, onu zaten hiç fark etmemiş olan Don Lavin'e de hoşçakal dedi ve Bokkent'in giderek koyulaşan alacakaranlığında dolanmaya başladı. Buraları gece bastırana dek güvenli sayılırdı; bir grup adam ya da çocuğun amaçlı olarak önünden gittiğini fark edince birkaç kez yönünü değiştirdi; ama gene de güneş batmadan önce saldırıya uğrama şansı oldukça azdı.

Bir ara kendini General Recreations işe alma bürosunun yakınlarında buldu ve bu davetkâr, pembe pamuk helva görünümlü yapının korunağında kendini daha güvende hissettiğini fark etti. General Recreations, kendi korumalarını etrafa yerleştirmişti; Monmouth Şehri'ne gidecek bir taksi bulmak için en ideal yerdi burası.

Ama acele etmeye gerek de yoktu. Mundin etraftaki cicili bicili posterleri, yürüyen, dedikodu yapan kadın ve erkekleri seyretti. Gerçekte ilk defa Stadyum gösterilerinin kaynağına

bu kadar yakın oluyordu, kendini davetsiz misafir gibi hissetti. Tabii ki o gösterileri o da görmüştü. Hem de pek çoğunu. Teksas'taki Çocuk Günleri'ne muntazaman gitmişti. Bir yeni yetme olarak bu gösterilerin hevesli bir izleyicisi ve hayranı olmuştu, savaşta birbirlerini öldürenlerin kayıtlarını tutmuş, ölüm yüzdeleriyle ve yaşama şansları ile ilgili veriler toplamıştı. Doğal olarak bu ilgisinin ateşi, burs başvurusu kabul edilip Hukuk'a başladığı zamanlarda sönmüştü ve bir daha da bu işlerle hiç ilgilenmemişti. Baroya üyeyken bunlarla uğraşıyor olmak insana pek bir artı puan getirmezdi – oyunlara karşı olunduğundan değil; ama bir avukattan, eğlencenin akıl yanı daha ağır basan taraflarıyla ilgilenmesi beklenirdi.

Tıpkı alacaklıların düzenbazlıkları gibi, diye söylendi acıyla.

Kalabalığın içinde biri onu çağırdı: "Bay Mundin! Hey, Bay Mundin."

Kaçmaya hazır bir şekilde döndü.

Ama seslenen yalnızca –adı neydi– Norvell Bligh idi. Şu Dworcas'in ona yolladığı müşteri. Ama neden bu kadar pejmürde görünüyordu?

Mundin hatırlamakta gecikmedi: Bligh'ın sözleşmesi feshedilmişti. General Recreations sözleşmesini feshedince – hop işte buradaydı! Kaderin cilvesi işte.

Ufak tefek adam nefes nefese Mundin'e yetişti ve büyük bir özlemle ellerine yapıştı. Gözleri yaşarmıştı. "Bay Mundin, Tanrım, burada tanıdık bir yüz görmek ne kadar güzel! Acaba beni mi arıyordunuz?"

"Hayır, Bay Bligh."

Bligh'ın yüzü bir anda değişti. Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Oh, ben... ben de düşünmüştüm ki... belki avukatım olarak... belki de şirketimden... Ama tabii ki böyle bir şey yapmazlar."

"Hayır, yapmazlar Bay Bligh," dedi Mundin yumuşak bir ifadeyle. Etrafına bakındı; bu adamın felaketine dayanabilecek gibi değildi, ama soğuk bir tavırla onu terk ederek üzmek de istemiyordu. "Buralarda bir şeyler içebileceğimiz bir yer var mı?"

"*Buralarda mı*!" Mundin adamın ağlamak üzere olduğunu düşündü. "Tanrım, Bay Mundin, burada olduğum şu bir haftada gördüklerimi..."

Şöyle bir etrafına bakınıp dikkat çekip çekmediklerini kontrol etti ve yürümeye başladı. Mundin arkasından geliyordu. En yakın yer yarım blok ötedeydi. Bligh aydınlatılmamış bir kapıya vurdu. "Beni Shep gönderdi," dedi. Küçük delikten suratsız bir kadın baktı.

İçeride kesif bir alkol kokusu vardı. Oldukça bakımsız görünen oturma odasındaki tahta masalardan birine oturdular. Mundin bakır boruları ve parlak kazanları görebiliyordu. Bu saatteki tek müşteri onlardı.

Kadın dümdüz bir sesle sordu: "Üzüm kırması? Tayın kırması? Macun? Reefers? Cin? Hangisinden olsun?"

Mundin aceleyle cin istedi.

Masaya dörtte biri dolu bir cin şişesi geldi. Mundin kadının "Elli sent," demesi üzerine dehşete düştü.

"Rekabet ortamı," diye açıkladı Bligh kadın gittikten sonra. "Eğer yalnızca ben olsaydım yirmi beş isteyecekti ama tabii ki senin buralarda yaşamadığını anladı."

"Tam olarak doğru anlamış sayılmaz," dedi Mundin. "Sağlığına!"

İçkilerini içtiler. Mundin önce birileri kafasının arkasına yumuşak bir tokmakla vuruyor sandı, neden sonra bunun yalnızca cinden olduğunu fark etti. Sesi boğuk boğuk çıkmaya başlamıştı: "Buralarda neler yapıyorsun peki?"

Bligh başını salladı, gözyaşları ha aktı ha akacaktı. "N'olur bu soruyu sormayın," dedi acıyla. "Her bir gün bir diğerinden daha korkunç ve bunun bir sonu yok. Neler mi yapıyorum? Daha kötüsü olamaz Bay Mundin. Tanrım, keşke..." Tam ağlamak üzereyken sustu. Oturduğu yerde dikleşti. "Afedersiniz, bütün öğleden sonra içtim de. Alışık olmadığım bir durum bu."

"Önemli değil," dedi Mundin.

"Evet." Bligh, Mundin'i bildik bir merakla süzdü; Mundin bu bakışlara bir anlam vermeye ve Bligh onu birden kolundan yakalayıp hızlı hızlı konuşmaya başladığında söyle-

diklerinden bir şeyler çıkarmaya çalıştı. "Bakın, Bay Mundin," diyordu Bligh, "bana yardım edebilirsiniz. Lütfen! Bir şeyleriniz olmalı. Sizin gibi büyük bir avukat – hem de İlçe Komitesi için çalışıyorsunuz... *Mutlaka* benim için yapabileceğiniz *bir şeyler* vardır! Ben bir sözleşme ya da G.M.L. Evi beklemiyorum, bunlara sahiptim; ama aptal olduğum için hepsini fırlattım attım. Ama gene de bir iş, bir çeşit iş benzeri bir şeyler olmalı, Bokkent'ten çıkmama yetecek bir şeyler, yoksa bu pisliğin tam ortasında..."

Bu diyalog Mundin'e kendisi ve aptal Willie Choate arasındaki diyalogu hatırlatıyordu, ama bu anıyı geriye itti: "Hayır! Bunu yapamam Bligh," dedi sertçe. "Sana verecek bir işim yok."

"Hiçbir şey mi?" diye bağırdı Norvell. "Burada sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok mu, Bay Mundin? Bir şeyler isteyin. Yapabilirim, hadi benden bir şeyler yapmamı isteyin."

Bu yeni bir düşünceydi. Mundin, kendi de ne olacağını bilmeden konuşmaya başladı: "Aslında... aslında şöyle de bakabiliriz. Evet, bir şeyler olmalı. Ben aslında birini arıyorum, bir arkadaşımı, Norma Lavin adında bir kızı. Eğer burada onu bulmama yardım edebilirsen..."

Bligh anlamsız bir suratla ona baktı: "Benden bir kız bulmamı mı istiyorsunuz?"

"O benim müvekkilim, Bligh."

Bligh omuz silkti. "Elbette, Bay Mundin." Sesi istekli çıkıyordu. "İddiaya girerim ki onu bulurum. Benim arkadaşlarım... iyi bağlantılarım var, bu işi bana bırakabilirsiniz. Benimle gelmek ister misiniz? Hemen çalışmaya başlayabilirim. Bir haftada çok şey öğrendim; bu işi nasıl yapacağımı size gösterebilirim."

Mundin bir an için duraladı. Neden olmasın? Onun işi ortalarda görünmemekti. En azından şu hissedarlar toplantısına kadar...

"Peki, haydi bakalım," dedi Bligh'a. "Yola koyulalım."

Mundin başlangıçta bu ufak tefek adamın aklından zoru olduğunu düşündü.

Bligh onu giderek bastıran gecede Bokkent'in sahipsiz, boş, 250 metrekarelik, bir zamanların en lüks evlerinin olduğu arsalara götürdü. Sonra küçük adam ellerini ağzının iki yanına getirip karanlıkta kederli bir sesle ulur gibi bağırmaya başladı: "Ta-ta-ta-tavşanlar!"

Mundin aptallaşmıştı: "Ne?"

Bligh parmağına dudağına götürerek sus işareti yaptı: "Bekle."

Birlikte beklemeye başladılar. İki dakika, beş dakika. Sonra karanlığın içinden ufak tefek bir gölge belirdi. Şüpheli bir sesle sordu: "Kim tavşanları çağırıyor?"

Bligh gururla Mundin'i tanıttı: "Bu adam genç bir bayanı arıyor..."

"Yok ya! Salak herif! Biz Tavşanlar asla..."

"Yo, yo, öyle değil! *Özel* birini arıyor. Kaybolmuş da."

Mundin de açıklamada bulundu: "Adı Norma Lavin. Bir hafta önce kayboldu. 37598 Willowdale Crescent'te yaşıyor. Eski bir Cadillac'ı var."

"Hımm. Burası Ge-Te bölgesi," diye bilgilendirdi onları genç ve tiz sesin sahibi. "Ama bizim de Göring Taburu'ndan bir savaş esirimiz var. Peki Tavşanlar'ın bu işten avantası ne olacak?"

Bligh Mundin'e dönüp fısıldadı: "On dolar de."

Mundin çabucak cevap verdi: "On dolar."

"Başlangıç olarak mı?"

"Tabii."

"Benimle gelin." Tavşan onları Bokkent'ten çıkarıp bir mil boyunca inanılmaz bir hızla yürüttü. Hayvanla insan karışımı bir şey kapının önünde hırıldayarak üzerlerine atıldı. Çocuk bağırdı: "Defol! Tavşanlar'danım!" Adam geri çekildi; Tavşan'ın elinde sivri uçlu bir şişe kırığının parıltısı görülebiliyordu.

Yollarına devam ettiler. Daha sonra, yolun aşağısına doğru, ritmik ve tehdit edici bir tonda çıkan koro halinde bir ses duyulmaya başlandı: "La-net! La-net! La-net..."

"İçeri," dedi Tavşan o tiz sesiyle, karanlıktaki bir evi işaret ederek. Ürkmüş bir yaşlı adam ve kadın buz gibi duran şömi-

nenin önünde oturuyorlardı; bu davetsiz misafirlere şöyle bir bakıp kafalarını çevirdiler, çocuğun elindeki parlayan camı görmüşlerdi. Tavşan Mundin'e dönerek duyulur duyulmaz bir sesle, "Devriye," dedi, "Lanetler'in bölgesi burası."

Pencereleri kapatmış olan çarpık çurpuk tahtaların arasından dışarı baktılar. Lanetler belki de elli kişiydiler, şarkılar söylüyor, ellerindeki Ortaçağ'dan kalma gibi görünen topuzları sallıyorlardı. Bazılarının elinde meşaleler vardı; leylek gibi uzun boylu bir çocuğun elinde ise bir sırık vardı ve sırığın ucunda ise...

Mundin bir çığlık atıp gözlerini kapattı.

Onu kimse dikkate almıyordu. Tavşan kaşlarını çatıp mırıldandı: "Bu bir devriye değil. Bunlar savaşa gidiyorlar. Batı tarafına."

Mundin kasılarak konuştu: "Aman Allahım, o adamın elindekini görmedin mi oğlum..."

Çocuk hızla hareket etti. Sivri uçlu camı Mundin'in boğazına dayayıverdi. "Ses çıkarma, dostum," diye mırıldandı. "Arkadan gelen birileri olabilir."

Vardı da.

Onları seçebilmek çok zordu. Tamamen siyah giyinmişlerdi, yüzleri ve elleri de koyu renkle boyanmıştı.

Sonunda Tavşan, "Bu kadar yeter," dedi; bulundukları yerden savuştular. Yaşlı adam ve kadın onları görmezden gelmeye devam ederek azıklarını tırtıklamaya ve şömineyi yakmak için kimin kalkacağını tartışmaya devam ediyorlardı.

Diğer evlerden pek bir farkı olmayan bir eve daldılar. Tek fark, burada sekiz-on üç yaşları arasında bir sürü yılan gözlü, soluk yüzlü çocuğun olmasıydı.

"Bunlar da kim?" diye sordu bir kız.

"Merhaba, Lana," dedi Norvie Bligh tanıdığını belirten bir ifadeyle. Kız bir bakışıyla Bligh'ı adeta olduğu yerde büzüştürdü ve onlara eşlik eden Tavşan'a dönüp cevap bekledi.

"Müşteriler," dedi tiz sesiyle çocuk. "Kayıp birileri var. On papel verecekler. Bir şey daha var, önemli: Lanetler savaşa gidiyorlar. Livonia Bulvarı'ndalar, 453-yüz blok, saat 7.50.

Elli kişi kadarlar, ellerinde o tuhaf baltalarından vardı. Önde ve arkada korumalar var."

"Güzel," dedi kız sakin bir sesle. "Bizim işimiz değil; bir ev basacaklar herhalde. Kayıp kişi kim?"

Mundin bildiklerini anlattı.

Tavşan korumanın ona söylediklerinden yola çıkarak, "Hım, Göring Taburu bölgesi," dedi. "Tavan arasında onlardan bir tane var. Ona sormak için elli papel ödemeniz lazım, bayım."

Mundin parayı ödedi.

Tavan arasındaki Göring Taburu üyesi, sekiz yaşında, gruba yapılan bir baskında esir alınmış bir çocuktu. Başlangıçta yalnızca küfretmeyi ve üstlerine tükürmeyi tercih etti. Sonra Lana sorgulama işine başladı. Charles hemen odayı terk etti.

Lana onu aşağı indirdiğinde ufaklık hâlâ ağlıyordu. Lana çocuğun konuştuğunu söyledi.

"*Nerede?*"

"Elli papel daha."

Mundin bir küfür savurdu ve ceplerini karıştırmaya başladı. Yanında otuz yedi dolar seksen beş sent vardı. Lana umursamaz bir tavırla omuz silkti ve fiyatı kibarlıkla yirmi beşe indirdi.

"Sanırım Bay Martinson diye biri var. Ge-Te'lere arada bir iş veriyor. Taburun şefi olan Koca Hermann'dan Lavin denen kızın kaçırılıp uyuşturulmasını isteyen de o. Onu Long Island'da bir yerlere götürmeyi düşünüyorlarmış. Çocuk onlarla gitmemiş, adresi hatırlamıyor. Eğer hatırlayabilseydi söyleyeceğini..."

Mundin hızla yukarı fırladı. Ağlayan çocuğa bağırdı: "Oda 2003, Yönetim Binası, Morristown, Long Island mı?"

Çocuk burnunu çekerek, "Evet orası bayım," dedi. "Ona *söyledim*, eğer hatırlayabilseydim..."

Mundin tekrar aşağı indi ve duvara yaslanıp derin derin düşünmeye başladı. Yani Norma hissedarlar toplantısı için hazır olarak tutuluyordu. Peki neden? Onun da mı beynini yıkayacaklardı? Elindeki hisseleri zorla satın mı alacaklardı?

Hayır – *onun* hissesi yoktu ki zaten. Don Lavin'in hisseleri bahis konusuydu. Norma vasiydi; kardeşi de hisse sahibi.

Demek ki önce kardeşinin işini bitirecekler, onun mirasçısını da ellerinde tutacaklardı.

İşte olay bu kadar basitti.

Mundin Lana'ya dönüp, "Dinle. Görüyorsun daha fazla meteliğim yok, yani şu anda. Ama yardıma ihtiyacım var. Bu iş çok büyük; senin tahmin edebileceğinden çok daha büyük hem de. Bu işte... bu işte binlerce dolar var anlıyor musun?" dedi. Gerçeği söyleyip milyarlardan bahsetmesi çok büyük bir aptallık olurdu, biliyordu! "Bu iş hem büyük, hem de çok karışık. Öncelikle 37598 Willowdale Crescent civarına birilerini yollayabilir misin? Sanırım senin Göring Taburu şu anda Don Lavin adında bir genci öldürmek üzere." Hiçbir yanıt beklemeden konuşmaya devam etti: "İkinci olarak, beni Morristown'daki Yönetim Binası'na götürmeni istiyorum. Yemin ederim, eğer işler yolunda giderse büyük bir ödül alacaksınız."

Lana bakışlarıyla Mundin'i ölçüp biçiyordu. Sonunda, "Peki bakalım," dedi. "Şu anda pazarlık etmeye gerek yok."

Etrafına emirler yağdırmaya başladı; bir grup konuşmayan çocuk şöminenin oralara dağılmış olan cam parçalarını topladılar ve ortadan kayboldular.

Lana kesin bir sesle konuşmaya başladı: "Ge-Te'ler arkadaşına bir şey yapamayacaklar. Morristown işine gelince; ee, eğer Ge-Te'ler oraya bir teslimat yapabiliyorlarsa ben de yapabilirim sanırım. Açıkçası, bu işten hoşlanmıyorum. Morristown kötü yerdir. Ama oradaki Ufaklıklar'la anlaşmamız var. Onlar tam sıçandır, silah kullanırlar; ama..."

Umarsız bir tavırla omuz silkti, "ne yapalım, elimiz mecbur" gibisinden.

Mundin kendini kapıya doğru götürülürken buldu. "Bir dakika," dedi. "Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var. Seninle sabah buluşacağız ama şimdi ne yapacağım?"

Bligh gönüllü atıldı: "Benim evime ne dersiniz, Bay Mundin? Çok harika değil, ama hiç olmazsa parmaklıklarımız var."

Lana başıyla olur anlamında bir işaret yaptı. "Evet iyi olur, sabah görüşürüz – ne oluyor?"

Tavşanlardan biri kapıdan içeri süzüldü ve Lana'ya rapor verdi: "Ge-Te gözcüleri. Bir tanesini hakladık ama birkaç tane daha var. Baskın olabilir."

"Peki hallederiz," dedi Lana gaddar bir ifadeyle. "Herhalde çocuklarını geri istiyorlardır. Siz ikiniz gelin; sizi buradan çıkarmam gerekiyor."

Lana yolda onlara kılavuzluk etti. Cadde karanlık ve sessizdi; daha üç adım atmadan Lana kaybolmuştu bile. Mundin biraz da umutsuzca Bligh'ın adımlarını takip etti.

Lana tekrar karanlıkta ortaya çıktı ve bağırdı: "Durun biraz! Buralarda bir Ge-Te var, ben hallederim..."

Elindeki şişe parlıyordu. Lana on yaşındaki birinin yüzünü doğramak üzereyken Bligh dehşetle ona bir çelme takıp yere devirdi. Lana küfürler savurarak çamurlara batıp çıkarken, Bligh üvey kızına bağırıyordu: "Sandy, çabuk buradan yok ol. Onlar benim arkadaşlarım. Seninle evde görüşürüz!"

Alexandra bir solucan gibi kıvrılıp kurtuldu ve bir filozof edasıyla konuştu: "Afedersin, Norvell. İşler böyle buralarda." Başını geriye doğru attı ve havlamayla boğazlanma sesi arasında bir sesle, " *Sieg heil*!" diye bağırdı.

Norvell bir eliyle Lana'yı tutarken diğer eliyle de Alexandra'nın çenesine olan uzaklığı ölçüyordu. Kızı bayıltmasıyla birlikte omuzuna vurdu. "Haydi gidelim, Mundin. Sen de bizimle geliyorsun, Lana."

On dakika sonra Mundin Alexandra'nın ağırlığını ufak tefek adamdan devraldı. Mundin'in yorgunluktan dizleri bükülürken, kız da kendine gelmeye başladı.

Bligh bir yandan parmaklarını oğuştururken bir yandan da kıza sakin ve ciddi bir biçimde bir şeyler fısıldadı. Daha sonra kız da asık bir suratla onların peşi sıra ilerledi.

Bayan Bligh dördünün o şekilde içeri girdiğini gördüğünde olay çıkarmaya kalkıştı. "Nerelerdeydin?" diye bağırdı. "Bir kelime bile etmeden saatlerce ortadan kayboluyorsun. Başımıza..."

Norvell bunun onu hiç ilgilendirmediğini söyledi. Nor-

vell'in konuşmasını Alexandra öfkeyle soluyarak, Lana ise hayranlıkla seyrediyorlardı. Mundin kullanılan sözlerden kıpkırmızı oldu ama işte Bokkent'in küçük Bligh'a yaptıkları ortadaydı. Gösterdiği gelişme pek de fena sayılmazdı.

"Ve," dedi Norvell, konuşmasını bitiren cümleye başlamıştı, "eğer o kıllı Shep ile aranızda böyle maymunca işler döndüğünü bir daha görürsem başın belaya girecek. Seni uyarıyorum!"

"Hah! Demek onu döveceksin, öyle mi?" dedi Virginia Bligh, dudakları alay edercesine bükülmüştü.

"Aptallaşma," dedi Bligh. "Biliyorsun ki o beni ikiye ayırabilir. O gidene kadar beklerim ve sonra seni döverim."

Lana şirin şirin konuştu: "Ben gidiyorum. Bu küçük sinir şeyi ne yapacağız?" Parmağıyla Alexandra'yı işaret ediyordu.

"Ben onun icabına bakarım," diye söz verdi Bligh. "Daha işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor, o kadar."

Lana söylenenleri kafasında şöyle bir tarttı. "Peki. Sabah gelirim." Virginia Bligh ikinci raund için nefesini toplarken Lana kapıdan çıkmıştı.

Mundin, "İzninizle..." dedi. "Yarın benim için zor bir gün olacak. Gidip yatabilir miyim?"

15

Mundin, Lana ve bir çeşit sekreterlik amacıyla onlara eşlik eden Norvie Bligh, sabahı Eski Monmouth'da geçirdiler.

Önce Mundin'in bankasına uğradılar; anahtarını kullanarak "Hesabı Kapat" emri verdi ve bütün parayı ceplerine doldurdu.

Suratsız bir ifadeyle paraları saydı: iki yüz otuz dört dolar ve seksen beş sent. Lana aç görünüyordu. Mundin ona dün geceden yirmi beş dolar borçlu olduğunu hatırladı ve isteksizce de olsa geri kalan ücreti ödedi.

Hüseyin'in Yeri'nde bir şeyler yediler. Kahvelerini içtikten sonra Lana derin düşüncelere daldı. "Sanırım zırhlı araba-

lar içinde büyük gruplar silahlı olarak Morristown'a gidiyorlardır. Ne kötü, zengin değiliz. Neyse, haydi atlama bölgesine gidelim."

Bir taksi onları Eski Brooklyn'deki Long Island Tren İstasyonu'na götüren tünelden geçirdi. Yalnızca emin olabilmek için bilet gişesini bir denemeye karar verdiler.

"Hayır efendim," dedi biletçi. "Günde bir tren var, o da zırhlı ve silahlı olan. Yalnızca görevliler binebilir. Bu arada Morristown denen belalı yerde ne işiniz var sizin?"

Telefonla otobüs şirketlerini aramaya başladılar, hiç şansları yoktu. Tren istasyonunun dışındaki taksilerin orada Lana ağlamaya başladı.

"Hey, küçük kız!" Taksicilerden biri Mundin ve Bligh'a kötü kötü bakıyordu. Babacan bir tavrı vardı. "Neyin var?"

"Babam," dedi Lana yürek paralayan bir sesle. "O iğrenç yerde ve kayboldu ve annem ona yardım etmemiz gerektiğini söyledi. Karşı tarafa geçmemiz lazım bayım. Yemin ederim, bize ihtiyacı var. Lütfen. Lütfen. Norvie amca ve Charlie amca Morristown'daki bu bok– yani bu kötü adamların ona bir şey yapmasına izin vermezler. Gerçekten!"

Adam sonunda yumuşadı ve onları karşı tarafa geçirmeyi kabul etti. Kötü yollardan gideceklerdi ve iki saat sürecekti.

Görevli Lana'nın öne, yanına oturmasına izin verdi. Lana bütün yol boyunca küçük çantasıyla oynayarak bir çocuğun yapabileceği her şeyi yaptı ve etrafına gülücükler dağıtarak konuşup durdu. Norvie amca ve Charlie amca birbirlerine bakmakla yetindiler. O küçük çantanın içinde ne olduğunu biliyorlardı.

Morristown daha eski olmakla birlikte Bokkent'ten daha iyi organize edilmişti. Şoför gümrük barikatından birkaç blok önce durdu; her taraf yabani otlarla kaplanmıştı.

"İşte geldik tatlı kız," dedi şoför, sevgi dolu bir sesle.

Tatlı kız çantasına uzandı. İçinden o lanet şişeyi çıkardı ve şoföre çevirdi. Adam sövüp saymaya başladı, sonra sesi ağlamaklı oldu ve sürmeye devam etti.

Girişte birileri güleryüzle bakıyorlardı. Lana onlara bir şeyler fısıldadı, Mundin "Tavşanlar" ve "Ufaklıklar" sözcük-

lerini duyabildi. Derken adamlar onlara yolu gösterdiler. Girişten bir blok sonra şoför, Lana'nın emriyle başka bir kontrol noktasında durdu; dokuz yaşlarında kirli yüzlü çocuklar ellerinde tüfeklerle bekliyorlardı.

Bir Ufaklık, elinde tüfeğiyle onlara rehberlik etti. Yönetim Binası'na giden kalabalık gürültülü sokaklarda ilerlerken, taksiyi gören yetişkinlerin suratı bembeyaz oluyor ve ortadan kayboluyorlardı.

Binanın önüne geldiklerinde Lana şoföre sertçe beklemesini emretti.

Mundin başını salladı. "Hayır," dedi, binanın park yerindeki çelik jantlı tekerlekleri ve paletleri olan araçları işaret ederek. "Ya bunlardan biriyle çıkarız, ya da burada kalırız."

Lana umursamaz davrandı. "Pek tavsiye etmem ama sen bilirsin." Ufaklık'a döndü: "Taksiyi buradan götür, tamam mı? İçinizden birinin Bokkent'te bir şeye ihtiyacı olduğunda artık kime geleceğinizi biliyorsunuz."

Saat bir olmuştu; toplantı bir buçuktaydı.

Mundin'in hisse senedi sayesinde lobideki kontrol noktasından kolaylıkla geçtiler. Lana misafir odasında bekleyecekti.

2003 No'lu oda bir süitti, ya da belki de bütün katı kaplıyordur, diye düşündü Mundin. Resepsiyondaki görevliye doğru ilerleyip, "Hissedarlar toplantısı, G.M.L. Evleri," dedi. Görevli şüpheci bir bakışla onları süzerek geçmelerine izin verdi.

Yirmi kadar adam toplantı odasını doldurmuştu. Onların birer güç abidesi, birer dev oldukları gün gibi ortadaydı. Bu zengin, gayet şık giyimli topluluğun yanında Mundin ve Bligh derdi gücü başkalarının işine burnunu sokmak olan kılıksızlara benziyorlardı. Hem de gülünç biçimde genç ve aykırı görünüyorlardı.

Buradan itibaren işler zorlaşıyor, diye düşündü Mundin. Şirket hukuku!

Görüntünün parlaklığı gözlerini kör etmişti.

Yeni gelen biriyle birlikte devler hayranlık içinde fısıldaş-

maya başladılar. "Bliss, seni eski kurt. Bu saçmalığa karışacağını hiç düşünmüş müydün? Yaşlı Arnold her zamanki gibi gene sizi tepeleyecek."

Bliss zayıf ve pek çoğuna göre daha genç biriydi. "Eğer aranızdaki ödleklerden bir tanesi bile beni desteklese onu durdurabilirdik," diye konuştu neşeyle. "Her neyse, zaten yapacak başka ne işim var ki?"

Sonra cilveli bir sesle ekledi: "Bayan Laverne diye biri hakkında bir şeyler *duydum* galiba." Birileri gülüştü.

Mundin tartışmanın ortasına daldı: "Nasılsınız Bay Bliss?" deyip adamın elini sıkarken nefes nefeseydi. "Ben Charles Mundin, 27. Bölge'den Cumhuriyetçiler'in eski adaylarındanım – burada küçük bir hisse sahibi olarak bulunuyorum."

Zayıf adam kibarca elini çekti. "Hubble, Bay Urmurm, Bliss Hubble. Memnun oldum." Devlerden birine döndü ve aşağılayıcı bir ses tonuyla sordu: "Benim telgrafımı almadın mı, Job? Peki öyleyse şu sözleşme zımbırtısı için neden senin vekâletin elime geçmedi?"

Job ihtiyatlı birine benziyordu. "Çünkü," dedi yavaşça, "yaşlı Arnold'un politikalarını daha fazla tutuyorum. Sen tekneyi sallamak istiyorsun, Bliss. Tabii önce biz seni oradan atmazsak."

"Bay Hubble," dedi Mundin ısrarlı bir ifadeyle.

Hubble boş gözlerle Mundin'e döndü: "Bay Urmurm, sizi temin ederim ki eğer 27. Bölge'de otursaydım oyumu size verirdim, ama neyse ki orada oturmuyorum." Gözleri fıldır fıldır odayı tarıyordu; sonunda odanın öbür ucundaki başka bir deve doğru yürümeye başladı. Mundin onu takip ediyor, bir yandan da söylenenleri duymaya çalışıyordu. "...tamamıyla idealist bir açı. Eminim sevgili Bliss. Fakat pek çok genç idealist zamanla birer köle güdücüye dönüşmekten geri kalmamıştır. Lütfen üzerine alınma."

Bliss Hubble gene elinden kaçmıştı. Mundin bu son devin oldukça sinirli olduğunu fark etmişti; kızarmış alnında bir damar atıyordu. Olabildiğince onaylamaz bir tavır takınarak, "Aynı eski entrikalar, ha?" diye sordu.

Dev, öfkeyle, "Elbette. Aptal!" dedi. "Genç Hubble en az

benim gördüğüm kadar yönetim darbesine tanık olsun hele, bakalım *benim* gözümü boyamaya çalışıyor mu bir daha. Sözleşme zımbırtısı, ha! Demek öyle! Herkesin şu anki yönetime olan güvenini sarsmaya çalışıyor, yeni bir kurul seçimine gitmeye çalışıyor, rüşvet verip –tabii gayet centilmence hareket ederek– kurula mümkün olan en fazla zararı vermeye çalışıyor. Ama yemin ederim ki işleri istediği gibi gitmeyecek! Onun önünde dikilmesini bileceğiz." Bakışları Mundin'e döndü. "Sizi tanıdığımı sanmıyorum, beyefendi. Adım Wilcox."

"Memnun oldum. Mundin. Avukat."

"Ya, vekâletler demek? Kimi temsil ediyorsunuz? Ağır topların çoğu burada sayılır."

"İzninizle, Bay Wilcox." Mundin tekrar Bliss Hubble'ın arkasına takıldı; Bliss yediği ikinci bir ters cevap sonrasında kendini bir sandalyeye zor atmıştı. Mundin, Ryan'ın hazırladığı vekâleti ona uzattı.

"Hey, bu da nedir?"

"Okusanız iyi olur," dedi Mundin.

Yarım düzine daha adam içeri girdiğinde odada bir alkış koptu. Gelenlerden biri –Arnold olabilir miydi bu?– konuşmaya başladı: "İyi günler, beyler. Hepimiz oturalım lütfen, ve toplantımıza başlayalım."

Mundin Hubble'ın yanıbaşına oturdu; Hubble mekanik bir şekilde eline tutuşturulan ve Don Lavin'den alınmış görünen vekâleti okuyordu. Yeni gelenlerden biri son toplantının tutanaklarını özetlemeye başladı. Hiç kimsenin doğru dürüst dinlediği yoktu.

Bu arada Hubble okumasını bitirdi ve yüzünde komik bir gülümsemeyle belgeyi Mundin'e geri verdi. "Peki bununla ilgili olarak ne yapacağımı sanıyorsun?"

Mundin sertçe sordu: "Aptalca görünüyor, değil mi?"

Taktik işlemişti. Hubble rahatsız olmuştu: "Böyle demek istemedim. Hem... evet bazı dedikodular var. Benim kadar sizin de erişmekte zorluk çekmeyeceğiniz haberler."

Mundin her şeyden haberdar gibi bakıyordu. "Aç gözlü olmayacağız Bay Hubble," dedi neden bahsettiğini bilmeden. "Farzedin ki ben bir dolandırıcı değilim ve okuduğunuz da

sahte değil, kurulda olmak ister miydiniz?"

"Hem de nasıl," dedi Hubble sadece.

"Sizi oraya alabiliriz," dedi Mundin sözlerinin üzerinde bıraktığı etkiyi ölçerek. "Bu çok açık olmalı, Bay Hubble. Bizim yüzde yirmi beşlik oyumuz ve sizin..."

"Kayıtlarda var. Yüzde beş buçuk."

"O kadar çok mu?"

"Evet, o kadar. Aile hisseleri adına oy kullanıyorum."

Mundin kafasında topladı. Yüzde otuz buçuk yapıyordu. Eğer Hubble'ı kafalayabilirlerse, sonra yüzde yirmi daha kazanırsa...

Önüne döndü. Hubble'a düşünmesi için vakit vermeleri gerekirdi.

Dakikalar sıkıntılı mırıltılar eşliğinde ilerliyordu. Yeni gelenlerden biri sırıttı. "Evet baylar, işimize bakalım. Bay Fenelly'nin yerine yönetim kuruluna girecek üyenin seçimiyle başlayalım."

Birileri şakağındaki damarları atıp duran Bay Harry S. Wilcox'u önerdi. Bir başkası Bay Benyon'u önerdi ve aday gösterme işi bitmiş oldu. Sekreterler ellerinde oy torbaları ile hissedarlar arasında dolaşmaya başladılar ve hissedarların oylarını, vekâlet ve hisse senetlerini şöyle bir süzdükten sonra, kısa ve hürmetkâr gülüşleri ile bu oyları torbalara doldurmaya giriştiler. Mundin sekreterin ürkünç bakışları altında tek hissesini uzattı; adam da sanki bir cüzzamlıya sadaka verir gibi oy pusulasını uzattı.

Wilcox kazandı, sırt sıvazlama ve alkışla karışık bir an yaşandı. Etraftaki ağız dolusu sırıtışlardan seçim sonucunun ertesi gün güneşin doğması kadar belli olduğu anlaşılıyordu. Mundin bütün bu olanları bu kadar komik karşılamayan Hubble'a sırıttı.

"Bizimle misiniz?" diye sordu.

Hubble kaşlarını çatarak baktı.

Toplantı başkanı ikinci konu olarak görevlilerin maaşlarına geçti. Mundin sermaye kazançları ve vergi aşınma payları konusunda uzun ve ayrıntılı bir okuma sonucunda görevlilerin yeterince para kazanamadıklarını ileri sürdüklerini anladı.

Daha fazla maaş istiyorlardı.

Bu metnin okunması sırasında hissedarlar gevezelik etmekle meşguldüler. Mundin ödemelerin kaderine bir sürü bilinmez ses tarafından karar verilirken bu kadar insanın buralara kadar neden zahmet ettiğini merak etmeye başlamıştı.

Daha sonra neden olduğunu anladı.

Bir sonraki konu "Alüminyum Oksit ve Silikatlara Özel Bir Atıfla Hammadde Kaynaklarının Çeşitlendirilmesi" idi. Mundin bu sıkıcı teknik ayrıntıların başını sonunu yakalayamamakla birlikte, yapılan konuşmaların giderek bir tartışmaya doğru gittiğini fark edebiliyordu. Sayıları dördü beşi aşmayan bir grup kafa kafaya vermiş, zarfların arkasına notlar alarak kayıtlarını kontrol ediyorlardı. Okuma devam ettiği sürece sekreterler ellerinde kitaplar ve deste deste belgelerle bir içeri bir dışarı koşturup durdular.

En sonunda başkan güler yüzlü bir ifadeyle, "Evet, beyler sorumuza gelelim. Hepimiz 'Evet' diyerek zamandan tasarruf edecek miyiz?" diye sordu.

Zayıf, yaşlı bir adam ayağa kalktı: "Oyların kayda geçmesini talep ediyorum." İlk sıralarda oturan bir adama öfke ile baktıktan sonra, "Ve lütfen şunu söylememe izin verin beyler, bu kaydın bir kopyasını elimde bulunduracağım. Daha sonraki kararlarımda da bu kayıttan yararlanacağımdan emin olabilirsiniz, özellikle de önümüzdeki üç ayın son haftasında. Her şeyi çok açık olarak anlattım sanıyorum," diye ekledi.

Başkan boğazını temizledi ve oylar kayda geçti.

Öneri küçük bir farkla reddedildi; hırslar sıkı bir kontrol altında tutuluyordu. Mundi,n olanların iki ana grubun güçlerini çarpıştırdığı bir meydan savaşından başka bir şey olmadığını görebiliyordu – kurumsal bir Gettysburg yani. Bunun gerisinde ise başka bir şey göremiyordu.

Yanında duran Hubble huzursuz olmuştu. Mundin ona eğildi ve fısıldadı: "Eğer bize katılırsan, böyle olaylarda güç dengesini elinde tutabilirsin."

"Biliyorum," diye yanıtladı Hubble. Sonra uzun bir süre konuşmadı; en sonunda "Şu kâğıdı bir daha göreyim," dedi.

Mundin böylece onu kafalamış olduğunu anladı.

Ortada üç büyük çatışma daha vardı: Sendikanın Temsil Edilmesi, Taşıma Ücretlerinin Düşürülmesi Dilekçesi, ve Tasarım Gelişmeleri Üzerinde Çalışma Yapacak Komisyon. Oylamalar arasında Hubble vekâletin ana noktalarını okudu ve ağız aramaya başladı. Mundin hiçbir şekilde tongaya basacak gibi değildi: "Evet, benim müvekkillerim. Hayır, özür dilerim ama Bay Lavin'in nerede olduğunu söyleyemem. Evet, bir kardeşi var. Bay Arnold bu konuda benden daha fazla bilgi verebilir."

"*Arnold* da mı bu işin içinde?"

"Hem de boğazına kadar. Arnold büyük bir ihtimalle – hah, işte başlıyor!"

Özelliksiz sekreterlerden biri mırıltıları biraz bastıran bir sesle okumaya devam ediyordu: "Oy hisselerinin kuraldışı dağılımının önlenmesi için önerge. Önergede kurula, atıl sermaye senetlerinin itibari değerlerinden alabilme yetkisinin verilmesi söz konusudur. Atıl sermaye senetlerinden kastedilen oy kullanmayan senetlerdir; bunun için belirlenen koşul on yıldan az olmamak üzere oy kullanmamış olmalarıdır." Sözler havada en ufak bir dalgalanma yaratmadan uçuştular.

Mundin fısıldadı: "Ona ne kadar hisse olduğunu sor. Cevabını bulacaksın."

Hubble bir an için duraksadı, ama sonra oltayı yutmuş olmalı ki ayağa kalktı ve sorusunu sordu.

Arnold gülümsedi. "Korkarım elimizde kesin rakamlar yok. Bu daha çok ihtimallere dayalı bir ölçü olabilir, Bay Hubble."

"Bir tahmin de benim için yeterli olabilir, Bay Arnold."

"Evet, şüphesiz. Ama söylediğim gibi elimizde rakamlar yok. Evet, şimdi devam edecek olursak..."

Hubble giderek daha da inatçı olmaya başlamıştı: "Bu mesela, yüzde yirmi beş gibi bir miktar olabilir mi?" Bütün odada insanlar oturdukları yerde doğruldular, konuşmalar kesildi.

Arnold gülmeye çalıştı. Hubble harekete geçti. "Sorumu tekrarlıyorum. Bizden satın almak ve şirket kasasına katarak kontrolünüz altına alabilmek için yetki istediğiniz hisse mik-

tarı yüzde yirmi beşlik bir orana denk düşüyor mu, düşmüyor mu?"

Ortalık bir anda karıştı. Hubble etraftan yükselen şamatayı duymazdan geldi. "Öyle mi, değil mi Bay Arnold?" diye sordu. "Oldukça basit bir soru sanıyorum! Ve eğer yanıtınız 'Hayır' ise kayıtları görmek istiyorum."

Arnold yüzünü buruşturdu. "Lütfen, beyler! Lütfen, Bay Hubble! İnanın kendi sesimi bile duyamıyorum. Bay Hubble, madem öneriye itiraz ediyorsunuz, bunu geri çekiyoruz. Bu gündem değişikliği için burada bulunanların oybirliğini sağlayabiliriz sanıyorum. Şimdi gündemin..."

Hubble bağırdı: "Bu gündem değişikliği için benim onayımı *alamazsınız* Bay Arnold. Ben hâlâ önerge ile ilgili bilgi bekliyorum."

Birisi Mundin'in hemen yanındaki sıraya kaydı. İri yapılı, yakışıklı ve kendine iyi baktığı belli olan yaşlı birisiydi. "Ben Harry Coett," diye söze başladı. "Nedir bütün bu yaygara? Sizi Bliss ile konuşurken görüyorum, sonra birdenbire bir karmaşa çıkıyor. Söyleyin, Green, Charlesworth ile birlikte değil miydiniz? Ha? Sanırım sizi tanıyorum. Peki neler oluyor? Arnold bayağı korktu. Sizin bildiğiniz bir şeyler var. Söyler misiniz, nedir bunlar?"

Mundin kibirli bir tavırla sordu: "Bana verecek bir şeyiniz var mı?"

"Heey, oğlum! Ben *Harry Coett*'im, beni duymadın mı? Sen neredensin peki?"

Hubble ve Başkan birbirlerine bağırırken ve olay gitgide büyürken, Mundin'le Coett'in konuşmasına biri daha katıldı. Yeni gelen, "Bana öyle geliyor ki Hubble'a bir şeylerin ipucunu vermişsin, delikanlı," dedi fısıldayarak. "Bundan hoşlandım. Sende ruh var. Birileri avukat olduğunu söyledi, hukuk bölümümüzde açık bir kadro var. Oldukça da iyi bir iş. Ben Roadways'denim; adım Nelson. Diyorum ki..."

Coett atıldı: "Önce ben geldim, George!"

Artık tartışma Hubble'ın kontrolünden de çıkmıştı. Yumuşak ya da sert tavırlarıyla hissedarların yarısı Arnold'a bir şeyler sorabilmek için yarışıyordu, Arnold terler dökerek de

olsa gülümseyerek hiçbir şey söylememeye gayret gösteriyordu. Hissedarların diğer yarısı ise şu bir şeyler bildiği anlaşılan garip, genç Mundin'in etrafında toplanmışlardı.

Mundin kibarca gülümsüyor ve hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Adamların kendi aralarında fısıldaşıp yorumlar yaptıklarını duyabiliyordu: "...S.E.C.'den bir avukatmış, galiba kayıtları Arnold'un suratına çarpacak..." "...tavlamış, ama onun Green, Charlesworth'den olmadığını nereden biliyorsun ya..." "Hayır, aptal! Vekâletler! Zaten..."

Mundin artık zamanın geldiğini düşündü. Kibarca, "Affedersiniz beyler," dedi ve ayağa kalktı.

"Sayın Başkan..." Arnold onunla gözgöze gelmemeye çalışarak bir başkasına söz verdi, ama Harry Coett hemen söz alan kişinin yanına koşup kulağına aceleyle bir şeyler fısıldadı. Adam, "Söz hakkımı Bay Mundin'e veriyorum," dedi.

"Teşekkürler efendim. Belki de ben bu karışık durumu aydınlatabilirim. Bununla birlikte, Bay Arnold, öncelikle müvekkillerimden biriyle, genç bir bayanla konuşmam gerekiyor."

"Müvekkilinizle mi?" diye sordu Arnold bilinçsizce. Bir sekreter ona bir şeyle fısıldayınca. "Ha, Bayan Lav... ah, tabii. Toplantı bittikten hemen sonra sizinle konuşabilecek vakti olacaktır. Bu sizin için yeterli mi Bay Urmurm?"

"Oldukça yeterli."

İşte bu kadardı, hem de düşündüğünden, düşünmeye cesaret edebildiğinden çok daha fazlasını almıştı. Sadece ortaya bir olta atıp G.M.L. hissedarlarının yarısının bununla meşgul olmasını sağlamakla kalmamış, Arnold'un Norma'yı "durumu açıklığa kavuşturmaması" karşılığında ona teslim etmesini de sağlamıştı. Arnold'un planı elinde patlamıştı; Lavin hisselerini ele geçirmek bir yana, kuruldaki hakimiyetini hâlâ koruyabildiği için şanslıydı.

Mundin rahatça yerine oturdu – ve devlerden gelen soruları kibarca, balon laflarla yanıtlamaya başladı.

Hissedarların isyanı gözle görülür bir şekilde söndü. Mundin'in üstlendiği sakinleştirme işlemi sırasında bazı kızgın ve

şüpheci adamlar bazı pazarlıkların burunlarının dibinde yapıldığını anlamış oldular. Tabii bundan hoşlanmadılar; sık sık bu kışkırtma işini kendileri de yapmışlar ve o hissi tatmışlardı. İçlerinden bir tanesi Arnold'un görevden alınmasını önerdi, ama daha soğukkanlı olanlar bunu tasvip etmediler. Ortalık sakinleşene kadar beklemek gerekirdi. Şu Mundin denen adam bildiklerini anlatana dek beklenmeliydi.

Toplantının bundan sonrası oldukça tehlikeli bir hızda geçti.

Hubble bu bölümün büyük bir kısmını sövüp sayarak geçirdi. "Kahretsin, Mundin, ilk teklifi bana yaptın sen! Bu akbabaların canı cehenneme. Seni kullanıp sonra bir köşeye atacaklar. Buradaki en ileri görüşlü, adam gibi hissedar benim; hem..."

"Saçma!" diye araya girdi Harry Coett. "Ne yapmak istiyorsun bilmiyorum Mundin, ama her durumda finanse edilmeye ihtiyacın olacak. Benim adım *Harry Coett*. Bırak da bu işle ben..."

George Nelson gelip, "O zaman ona yaşlı Crowther'a yaptıklarını da anlatsana Harry. Onun da finanse edilmeye ihtiyacı vardı," deyince işler karıştı.

Mundin, Harry Coett'in yaşlı Crowther'a neler yaptığını hiç öğrenemedi. Toplantı sona erdiğinde Arnold'u buldu, adam ona tatlı tatlı gülümsüyordu. "Gelin görüşelim, Bay Mundin. Eminim birlikte çalışabiliriz. İkimiz de birbirimizi tanıyoruz, öyle değil mi? Siz Green, Charlesworth ile birlikte değil miydiniz?"

"Kızı istiyorum Arnold," dedi Mundin kısa keserek.

"Bayan Lavin sizi ziyaretçi odasında bekliyor."

Norma Lavin gerçekten de oradaydı, solgun ve kızgın görünüyordu. "Merhaba, Mundin," dedi canlı bir sesle, ama bu ses artık o kadar erkeksi çıkmıyordu. "Epey geç kaldın aslında." Sonra da başını Mundin'in göğsüne koyup ağlamaya başladı, hıçkırıkları arasında konuşmaya çabalıyordu: "İmzalamadım, Don'un ölmediğini biliyordum, o yüzden imzalamadım, ben..."

"Kapa çeneni süperkadın," dedi Mundin. "Kulak misafir-

lerine malzeme vermekten vazgeç. Senin her sözün altın değerinde." Ama kendisinin de titrediğini fark etmekte gecikmedi; hem geçen bu zor saatlerin etkisiyle, hem de Norma yüzünden, titriyordu.

Coett'in yanıbaşında ona baktığını hissetti: "Arnold'dan satın aldığınız genç bayan bu demek, öyle mi? Sizin müvekkiliniz yani."

"Olabilir," dedi Mundin.

"Ah, hadi Mundin," dedi Coett kurnazca. Sonra Norma'ya döndü: "Hayatım, sizi evinize bırakabilir miyim? Tabii sizi de Avukat Bey."

"Dinle Mundin," dedi Nelson, "ona yaşlı Crowther'a ne yaptığını sor..."

"Allah kahretsin," diye bağırdı Hubble, "siz akbabalar bir adım geri çekilirseniz..."

Mundin araya girdi: "Bu tartışmayı burada keselim baylar. Bizi beklemekte olan bir... ee... genç bayan var, Bayan Lavin ve ben onu almalıyız. Beş dakika içinde giriş kapısında olacağız. İsterseniz üçünüz de gelin, ya da ikiniz. O zaman kendi aranızda tartışmaya devam edebilirsiniz."

Norma'yı misafir odasının dışına sürükledi. Lana bekleme sırasının tepesine tünemişti, pek arkadaşça baktığı söylenemezdi, ama oradaki görevliden daha arkadaşça olduğu kesindi. Mundin sordu: "Bligh'a ne oldu?"

"Dışarıda. Büyük Gün Gösterileri'ne karnının tok olduğunu söyledi, ne demekse bu. Kız bu mu?"

"Evet," dedi Mundin, "işte kız arkadaşım bu." Norvie Bligh'ı dışarıda kendini güneşe vermiş ve park eden arabaları seyrederken buldular. Tartışan üçlü de o arada sıkı fıkı dost görüntüsü içinde yanlarına geldi.

"Her şey tamamdır, Mundin," dedi Hubble neşeyle. "Coett ve Nelson da bizimle geliyor."

"Güzel. Nerede konuşacağız?"

Hubble neşeyle, "Benim evimde. Her şey ayarlandı. Orayı seveceksiniz; küçük ama sakin ve rahat bir yer," dedi.

Kendi aralarında bir konvoy olmuşlardı: iki araba, bir kamyonet. Hiçbir yerde durmadılar, ne Ufaklık kontrol nok-

talarında, ne de gümrük hangarlarının önünde.

"Beşinci Cadde'den gideceğiz," dedi Hubble.

"Oh, hayır!" diye homurdandı Coett ve Nelson.

"Ben severim," dedi genç adam.

Ölü ve boş görünen Eski Şehir'den geçerken yavaşladılar. Mundin diğerlerinden daha fazla etrafına bakınıyordu; 34. Sokak ve Beşinci Cadde'nin kesiştiği yerdeki Empire State Binası'nın gölgesi tam üstlerindeydi. Mundin orayı geçtikten sonra da kafasını geriye doğru çevirip bakmaya devam etti: "Orada birileri var. Empire State Binasına giriyor."

"Neden olmasın ki?" dedi Hubble mikrofondan. Hubble, Coett ve Nelson bir arabada birlikteydiler, çünkü hiçbiri bir diğerinin Mundin ve Norma ile birlikte yalnız kalmasını istemiyordu.

"Eski Şehir'in tümü gibi, buranın da tamamen boş olduğunu sanıyordum," dedi avukat.

"Geceleri ışıklandırıyorlar; eh bu da bakım ister. Herhalde bir elektrikçidir."

Mundin çok iyi bir avukat değildi belki ama, Hubble'ın ona yalan söylediğini anlayabilecek kadar akıllıydı.

16

Lana Mundin'in kolunu çekiştiriyordu: "Eve gitmek istiyorum."

Mundin huysuz bir tavırla, "Tabii, tabii," dedi. Norma son derece bitkindi ve Mundin'in kolunda uyumuştu, bu yüzden de koluna on milden beri kan gitmediği için, Mundin kendini iyi hissetmiyordu. Kızın hatırı sayılır bir ağırlığı vardı – ama oldukça tatlı, diye düşünmekten kendini alamadı Mundin.

"Ben şimdi gitmek istiyorum," diye ısrar etti Lana. "Tavşanlar'la yapacak işlerim var."

"Ben de evime gitmek istiyorum," diye katıldı Norvie Bligh.

Mundin kollarını gevşetti, sonuçta Lana ve Bligh yaptık-

ları pazarlık sonucu görevlerini yerine getirmişlerdi.

"Peki. Şoföre Old Yonkers'daki otobüs durağında sizi bırakmasını söyleyeyim, oradan gidebilir misiniz?" Başlarını evet anlamında salladılar. Mundin öne uzanıp şoföre nerede duracağını söyledi.

Old Yonkers'a gelince araba şehir içi otobüs durağında durdu. Hubble, Nelson ve Coett endişeyle yanlarına geldiler. "Bir sorun mu var?" diye pencereden bağırdı Hubble.

Mundin başıyla hayır işareti yaptı, Lana ile Norvie arabadan indiler. Mundin şoföre devam etmesini söyledi.

Yirmi dakika kadar sonra Hubble'ın evindeydiler.

Ev, sahibinin söylediği gibi sessiz ve rahattı. Ama basit değildi. Hatta oldukça şaşaalı bir daire olduğu bile söylenebilirdi. Park yerine girip 1928 model bir Rolls-Royce'un yanına park ettiler.

Bliss Hubble arabanın kapılarını onlar için açtı ve limuzini göstererek, "Eşim," diye açıklamada bulundu. "Dekorasyon konusunda biraz gösteriş meraklısıdır da. Bugünlerde Hoover dönemine düşkün galiba; geçen hafta Yeni Roma stiliydi. Pek hoşlandığımı söyleyemem, ama insanın bazı yükümlülükleri vardır."

Normal haline dönmekte olan Norma Lavin, "İnsanın karısı vardır," diye mırıldandı.

"Ama çok güzel," diye atıldı Mundin. "Oldukça gösterişli."

Bayan Hubble onları inanamaz bakışlarla karşıladı. Kocasına döndü ve "*Bunu* nasıl açıklayacaksın bakalım" bakışıyla beklemeye başladı.

Hubble hızlı hızlı, "Sevgilim, sana Bayan Lavin'i tanıştırayım..."

"Yalnızca Lavin," dedi Norma soğuk bir ifadeyle.

"Tabii. Lavin. Bu bey de Bay Mundin; sanırım Harry ve George'u tanıyorsun. Bay Mundin evin dekorasyonunu çok beğendiğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Bayan Hubble'ın gözlerinde buz parçaları duruyordu sanki. "Lütfen Bay Mundin'e teşekkür et ve zevkinin kâhya kadınınkiyle oldukça benzeştiğini söyle; bu

arada kâhya kadının artık bizimle birlikte olmadığını, bu sabah uyandığımda onun evimizi bu rezalet hale getirmiş olduğunu gördüğümü de ekle. Bay Mundin'e ayrıca, kâhya kadının evi hızla terk ederken bütün ayar planlarını da alıp götürdüğünü, sonuç olarak kocam kendi anahtarlarıyla eve gelene dek bu iğrenç odaları bir bir dolaşmak durumunda kaldığımı ve bu arada odaları daha insanca bir yerleşime uygun hale getirebilme şansını ancak şimdi elde ettiğimi de belirtebilirsin." Hubble kaskatı kesilmişti, elini cebine attı ve anahtarlarını çıkardı. Karısı anahtarları aldı ve odaların arasında kayboldu.

"Biraz alıngandır," diye mırıldandı Hubble misafirlerine.

Coett bir an önce konuya girmek istiyordu: "Sana söylemek istediğimiz bazı şeyler var, Mundin. Şimdi..."

Hubble sinirlenmişti: "Harry, rica ederim! Ben ev sahibiyim. Yemekten önce tek bir kelime duymak istemiyorum."

Onları kraliyet ailelerine yakışır görkemde bir koridordan geçirerek evin orta tarafına doğru götürdü. Sonra onların görmediği bir şeyi fark ederek sertçe bağırdı: "Dikkat edin!"

Öbürleri söylenenlere uyarak garip bir hareket gösteren duvarlardan uzak durdular. "Eşim," diye açıklamada bulunmaya başladı Hubble yüzünde anlamsız bir gülümsemeyle. "Sıradan bir balon evin yeterli olduğunu düşünürsünüz ama hayır! Üç boyutlu görüntüyü hiçbirisi veremez. Harcama! Karanlıkta sendeleyerek yürüyen bir ev! Gecenin bir yarısında yatağınızdan fırlarsınız çünkü eski moda, sütunlu yatağınız bir Hollywood yatağına dönüşmektedir. Uykusu oldukça hafiftir, görüyorsunuz..."

Duvarlar hareket etmeye başlamıştı; eski mobilyalar yok oluyor ve yeni parçalar oluşuyordu. Bayan Hubble'ın şu anki tercihi eski tarz bir savaş gemisinin yemek salonuna benziyordu. Bir gemi için fena değildi ama, gene de Mundin'in tercih edeceği tipte bir şey değildi. Herhangi bir yorumda bulunmamayı tercih etti.

Masadaki konuşmada pek bir şey geçmedi, herkes acıkmıştı. "Doğru mu anlıyorum," diye sordu Hubble, kibarca. "Yani Bayan Lavin... şimdi onu gerçekten Bay Arnold mu

zorla alıkoydu?"

"Bundan pek emin değilim," dedi Norma bir yandan ağzındakileri çiğnerken. "Herhalde son derece üzgün görünüp söyle bir şeyler demiştir: 'Hay Allah, bu hisseler konusunda keşke birileri bir şeyler yapabilseydi.' Yanındaki dalkavuklardan biri de hemen harekete geçmiştir. Arnold'un elleri temiz olabilir. Eğer emrindekiler yetkilerini aşmakta direniyorlarsa bu *onun* hatası değil."

Pilavdan biraz daha aldı. "Beni bir hafta boyunca alıkoydular. Tanrım, ne karışıklık! İstersem gidebilirdim, ama aslında gidemezdim. İstediğim zaman orayı terk etmekte özgürdüm, ama kapıyı geçici olarak kilitlemeyi uygun görmüşlerdi. Malın taksiminden sonra kalan servetin varisi olarak hisse haklarını bize devrettiğine dair imzanı at, biz de sana temiz bir milyon verelim. Ama tabii ki hisseleri istemiyoruz. Çünkü onların zaten çok az bir değeri var. Evet bayan, makul davranacak mısın yoksa sana sert mi davranalım? Sevgili bayan, size zarar vermeyi aklımızın ucundan bile geçirmeyiz!"

Norma'nın kaşları çatılmıştı. "Arnold beni bir kere görmeye geldi. Sanki *ben* hisselerimi *ona* satmaya çalışıyormuşum gibi davranıyordu. Bilmiyorum, belki de başkaları ona bir şeyler söylemiştir. Bütün bildiğim, birisinin başıma bir fenerle vurduğu."

Bir uşak içeri girdi. "Bay Arnold geldi, evde misiniz efendim?" diye fısıldadı.

"Hayır!" dedi Hubble keyifle. "Duyuyor musun, Coett?"

Nelson araya girdi: "Bir dakika, Bliss. Doğru bir şey yaptığından emin misin? Üçümüz bir araya gelirsek..." Çabucak Mundin'e bir baktı. "Belki de Toledo ekibinin üstesinden gelebilirdik."

Coett, "Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyle. Uşağına bunu açıkça söyle ki hepimiz duyalım. Önce işleri kendi aramızda düzenleriz, sonra başka kimlerle ilgileneceğimize karar veririz, öyle bir niyetimiz olacaksa tabii. Ama bence başka kimseye ihtiyacımız yok," dedi.

"Haydi git söyle," dedi Hubble uşağına. "Arkadaşlar, bu anı ne kadar beklediğimi bir bilseydiniz... Peki, tamam.

Harry haklı bence, George. Bir düşünelim. Senin kontrolünde hisselerin yüzde onbiri var. Bende de beş buçuk var. Harry'nin de bir yüzde üçü var, ve etkileyebileceği de – ne kadar olur sence Harry?"

"Dokuz," dedi Coett, kısaca.

"Gördün mü?" dedi Hubble. Yeterince var. Bu insanların elindeki yüzde yirmi beşle de, biz..."

Norma tam ağzını açmış hisseleri nasıl sakladıklarını söyleyecekti ki Mundin ayağına basıp konuşmaya başladı: "Şu işi yemek bitene kadar konuşmasak olmaz mı?"

Hubble şöyle bir masaya göz attı. "Bence yemek bitti zaten," dedi. "Haydi kahvelerimizi kütüphanede içelim."

Hubble kütüphanenin girişinde durup elektrik düğmeleri kutusuna bir şeyler yaptı. "Buradaki kontroller bana ait," dedi gururla. "Karım evin geri kalan her yerine sahip. Hah ha hah! Ama kendime ait küçücük bir köşem olduğu için bana dayanamıyor! Bakalım içeride daha eğlenceli bir şeyler bulabilecek miyiz?" "Kütüphane" denen yerde ortalıkta kitap ya da mikrofilm benzeri bir şey görünmüyordu. Oda sallandı, titrek ışıkla birlikte ondokuzuncu yüzyıl tarzında bir Londra klübüne dönüştü.

Mundin sırtı kanatlı sandalyelerden birini şüpheyle denedi ama oldukça sağlam olduğunu fark etti. Norma Mundin'e hâlâ düşünceli düşünceli bakmakla birlikte, ağzından bir şey kaçırmadı ve işe başlamayı teklif etti.

"Evet," dedi Harry Coett. "İşin çok derinliklerine inmeden önce hepimizin bilmesi gereken bir şey var. Böyle toplantılarda her tür dedikodu olabilir, bundan eminim, ama toplantıda bazı insanların Green, Charlesworth'den bahsettiğini duydum. Yalnızca bilmek istiyorum, onlarla bir ilişkiniz var mı?"

Green, Charlesworth. Ryan'ın bu şirketten bahsettiğini hatırladı Mundin; ortada endişe edilecek bir şeyler olduğunu düşünüyorlardı. Mundin kesin konuştu: "Biz Green, Charlesworth'den *değiliz*. Kendi adımıza davranıyoruz. Bayan Lavin ve kardeşi G.M.L. Evleri'nin doğrudan hissedarları. Ben...

eee... benim de ufak bir hissem var, ayrıca onların avukatıyım."

Coett heyecanla başını salladı: "Tamamdır. Öyleyse iş basit ve kolay bir baskın olacak; bunu yapabilmek için güce ihtiyacımız var. Sanırım hepimiz aynı fikirdeyiz, öyleyse ilk adım şirketi iflas ettirmek olacak?"

Mundin şaşkınlıkla "Ne?" diye bağırdı.

Coett acımasızca güldü. "Senin uzman olmadığını düşünmüştüm zaten," dedi dostça bir ifadeyle. "Ne bekliyordunuz, Bay Mundin?"

"Vay canına. Orada sizin ve... ee... bizim hisselerimiz var ve... ah evet, durum gayet açık aslında değil mi? Çoğunluk yönetir."

Durdu. Herkes kibarca gülüyordu. Coett, "Bay Mundin, öğrenmeniz gereken çok şey var. Şu an geçerli olan kurallar altında hisselerimizle *açık açık* oy vereceğimizi ciddi bir şekilde düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Mundin dürüstçe.

"Gerçekten de bilmiyorsunuz. Bu şekilde tekneyi sallayamazsınız. Vekiller böyle bir şeye dayanamazlar; evet, bir baskın olacak ama *akıllıca* kotarılacak."

Norma Lavin araya girdi. "Bence haklı, Mundin. Şimdiye dek bizi bir şekilde durdurmayı başardılar. Şu anki tek gerçek değişiklik sağ olduğumuzu bilmeleri ve bizi temizleyebileceklerini düşünmeleri."

"Lütfen böyle konuşmayın," dediler Hubble ve Nelson mutsuz bir ifadeyle.

Coett sırıtıyordu. Norma'ya dönüp, "Kesinlikle haklısınız. İlk defa bu işi yapabileceğimize inanmaya başlıyorum," dedi.

Mundin araya girdi. "Peki neden iflas?"

Hepsi birden ona baktılar. Sonunda Hubble sordu: "Peki, siz nasıl olmasını isterdiniz Bay Mundin?"

Mundin, "Ben firma avukatı değilim baylar. İşin bu tarafını meslektaşım Bay Ryan'a bırakıyorum, kendisi Büyük Baro üyesi. Ama bana öyle geliyor ki, ilk adımımız bir hissedarlar komisyonu oluşturmak ve şu anki yönetim kurulundan

bir hesap istemek. Bunu eğer isterseniz S.E.C.'ye verilecek bir tebligatla destekleyebiliriz de. Bence Arnold'un grubu durak-sayacak ve uzlaşma yollarına gidecektir, büyük bir ihtimalle de bizim holdinglerimizin bize vereceği gibi bir kurul temsilciliği önereceklerdir. Ama bu yeterince basit; biz itiraz edip bir dava açacak olursak..." dedi.

Hubble ve Nelson aynı anda, "Riskli," dediler.

Coett, "Asla işe yaramaz," dedi. "Bak delikanlı, bu bizi istediğimiz yere götürmez. Memphis ekibi de buna benzer..."

Mundin atıldı: "Kim dediniz?"

"Memphis ekibi. Arnold'un grubu yani. Toledo grubundan G.M.L.'i on sekiz yıl önce bu yöntemle aldılar. Ama bunu yapmak altı yıllarını aldı ve eğer Toledo grubu Rails hisselerinde zor duruma düşmeseydi böyle bir şeyi asla başaramazlardı. Ve hâlâ da güçlüler; Arnold'un Wilcox'u insanları yatıştırması için kürsüye nasıl çağırdığını gördün."

Mundin adamın neden bahsettiğini hiç mi hiç anlamamakla birlikte umutsuzca sordu: "En azından bir kere olsun deneyemez miyiz?"

"Vakit kaybetmiş oluruz! Arnold başa geçtiğinde G.M.L.'in on milyardan biraz daha az bir değeri vardı. Şimdi çok daha fazla. İnanılmaz büyüklükteki bir sermaye birikiminden bahsediyoruz. Böyle bir sermayenin ataleti vardır, Mundin. Atalet. Onu öyle bir tüyle kımıldatamazsın; dinamit gerekir. Bu hem çok zaman alacak, hem de çok para harcanacak bir plan ve beyinlerin tamamen bu işe ayrılması gerekiyor. Sana nasıl olduğunu anlatacağım."

Ve anlattı da. Mundin ağzı bir karış açık şekilde ve dehşete düşerek dinledi. İflas! On dört milyar dolarlık, fazlasıyla güçlü, işleri inanılmaz derecede yolunda olan bir şirketi iflasa sürüklemek nasıl bir şeydi?

Cevapları duyunca bunlardan pek hoşlanmadı. Ama birkaç altın yumurtayı kırmadan iyi bir omlet yapılamayacağını o da biliyordu.

Coett, bir yandan da kendi kendini eğlendirerek büyük, parlak planlar yapıyordu. "Tamam Bliss, kompozisyon ve düzenleme ile ilgili yeterince konuştuk; onların akılları başlarına

gelmeden önce bizim harekete geçmemiz gerekiyor. Sonra da..." Mundin hızla notlar almaya girişti ve konuyu sonuna dek takip etti. Şirket hukuk işi hiç de sandığı kadar eğlendirmiyordu onu. Keşke ihtiyar Ryan burada, yanında olsaydı diye düşündü, ve bir de afyon haplarının olduğu kutu.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Mundin kendini hayatında hiç bu kadar bitkin hissetmemişti; Norma Lavin bile sandalyesinde uyuyakalmıştı. Coett, Hubble ve Nelson parlak gözleri, istek dolu bakışları ile işlerini en iyi şekilde yapmayı bilen becerikli teknik adamlardı.

Ama neyse ki iş tamamlanmıştı. Mundin, esneyerek ve ayaklarını sürüyerek yorgun bir sesle sordu: "Yani şimdi yapacağım ilk iş büroları kurmak öyle mi?"

Bir sessizlik oldu.

Harry Coett içini çekti. "İlk iş bu değil, Mundin."

"Ne peki öyleyse?"

Coett katı bir ifadeyle konuştu: "Bunu bir çeşit kişisel tatmin olarak al. Genç Lavin hakkında duyduğumuz bazı şeyler var. Doğru olduklarını iddia etmiyorum, çünkü emin değilim. Ama eğer doğruysa işimiz biraz zor."

Mundin'in gözlerinden ateşler fışkırmaya başlamıştı. "Buraya bak Coett..."

Coett sakin sakin konuşmaya devam etti: "Dur bir dakika. Hepimiz senin bize verdiğin belgelere baktık. Tamam, bu bir vekâletname ve geçerli olduğundan da adım gibi eminim. Ama bu bir hisse vekâleti değil, Mundin. İçinde G.M.L. hisselerine ait hiçbir şeyden bahsedilmiyor, sadece sonda bir yeminli belge var ve Don Lavin'in kendisi bunu imzalamamış."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Mundin somurtarak.

"Sana fantastik bir öykü anlatmamı ister misin? Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama bence oldukça ilginç. Farzedelim iki genç var, biri kız, diğeri de onun erkek kardeşi. Bir tanesinin elinde hisseler var ama onları kullanamıyor. Öbürü de... ee... ortalarda pek görünmüyor. Genç ve akıllı bir avukat da onlara yardım ediyor. İlk yapacağı şey bir toplantıya gitmek ve bu hisselerin varolduğunu herkesin bilmesi-

ni sağlamak olacaktır. Bunu kullanarak kızı kurtarır. Sonra kızla birlikte üç iyi niyetli sersem bulur, örneğin Hubble, Nelson ve ben gibi. Avcunun içinde tuttuğu bu üç sersemle hisselerin kimlerde olduğunun bilinmesi için birilerini, örneğin Arnold'u sıkıştırır. Sonuçta oldukça iyi bir iş kotarılmış olur: Kız da, hisseler de onda kalır. Ama esas soru, daha sonra bu iyi niyetli sersemlerin ne yapacağıdır."

Tanrım, diye düşündü Mundin, insanların zihinlerinin okunamadığına inanırdım. "Bu fantazi öyküyü ciddiye almam bekleniyor mu?" diye sordu.

Coett başını salladı. "Tabii ki hayır, Mundin. Sadece bilelim diye, bu işin daha da içine girmeden şu hisseleri görsek diyoruz. Yarın sabah olabilir mi?"

"Yarın sabah gayet uygun," dedi Mundin olanca sahtekârlığıyla.

17

New York Limanı'nı ele alalım.

Ama Bokkent'in kıyısını döven moloz ve cüruf dolu suları değil, Bokkent'in daha yeni ve bozulmamış olduğu dönemlerinden, sıvasının dökülmediği ve henüz Akkent olduğu dönemlerdeki *Eski* New York Limanı'ndan bahsediyorum. Liman okyanusa açılan gemilerle doludur. (Gemileri hatırlıyor musunuz?) Manhattan ve Jersey kıyıları arasında feribotlar çalışır. Yirminci yüzyılın ortasında bu hatlardan neredeyse yarım düzine, hatta belki daha fazla vardı, bazı hatlarda işleyenler eskiydi, bazıları hızlı, bazıları yavaştı...

Demiryolları tarafından işletilen iki tane de feribot hattı vardı. (Demiryollarını hatırladınız mı?)

Bunlardan biri yeşil bir filoydu. Altı tane, biner tonluk, çelik gövdeli gemiden oluşan filo. Newport imalatı. Radar onların geçtiği alanı ve kızaklarında dimdik duran yüklerini tarardı.

İkinci filo: Üç tane pas rengi minik gemi, rıhtımlar ara-

sında körcesine gidip gelirlerdi.

Paradoksu düşünün bir: Eski, kırmızı feribotlar zengin ve güçlü bir demiryolu şirketine aitti. Radar gözlü devler kırk iki yıldır alıcıların elinde olan bir şirketin köleleriydi.

Yirminci yüzyılın ortasında, New York Limanı'nda yalnızca bilimin pahalı hayır dualarını alabilen feribotlar, iflas durumundaki bir şirkete aitti. Bu kayıtlara geçmiş bir gerçektir.

Sözlükteki tanımı yeniden yazalım:

> **iflas** (isim). işlerin gerçek sahipleri tarafından değil çıkarı olmayan başka taraflarca yönetilmesi durumu; bu yüzden de Büyük İşletmeler'de doğal ve tercih edilen durum.

Mundin inat ediyordu:

"Peki, peki, *tamam*! Tekrar başlama Ryan. Finans Coett'in işi, benim değil; şirket hukuku da senin işin, benim değil. Eğer hepiniz G.M.L. iflas etmeli diyorsanız ben size engel olacak değilim. Ama yöntemlerini sevmediğimi de bilmelisin."

Ryan ağrılar içinde o yamru yumru kanepede yer değiştirdi. Mundin onun sağlığı için giderek daha çok endişeleniyordu; teni uçuk sarıydı ve gözlerinin çevresinde siyah halkalar vardı. Yaşlı aptalın kimbilir kaç haftadır hiçbir şey yemediği gün gibi aşikârdı. Ama gene de konuştuğunda hâlâ anlamlı bir şeyler söyleyebiliyordu. "Yaşamını kurtarmak için doktora gidersen ilaçların tadından şikâyetçi olabilir misin?" diye sordu.

Mundin yanıt vermedi. Endişeyle kafasını salladı ve odada gezinmeye devam etti.

Norma, Don Lavin'i yatırıp yanlarına geldi. Bitkin bir halde oturdu ve kendine içecek bir şeyler koydu. "Çamur," diye homurdandı. Elindekini içer içmez de yüzünü buruşturdu: "Laboratuvar örneklerinden bile bundan daha iyi bir içki yapardım. Mundin, hisse meselesini ne yapacağız?"

Mundin cevap verdi. "Lavin... Norma... eğer bana bunu bir daha sorarsan yemin ederim pılımı pırtımı toplar ve buradan giderim. Hisse meselesini ne yapacağımızı bilmiyorum.

Belki de hisseleri onlara gösteremeyiz. Eğer gösteremezsek de gösterememiş oluruz; kabaca bir günümüz var. Bu saatten sonra hiç bir mucize beklemiyorum. Belki Coett ve diğerleri ile bunu bir daha konuşuruz."

"Belki de konuşamayız," dedi Norma; ama Mundin'in isyankâr bakışlarını görünce daha fazla bir yorumda bulunmadı.

Artık gece yarısı olmuştu; ama Ryan'ın ertesi günün planını yapabilmesi için olan biteni duyması gerekiyordu. Mundin ona hissedarlar toplantısında olanları ve sonra Hubble'ın evinde yaptıkları konuşmaları tek tek anlattı; üçü de her sözcüğü ve yorucu günden onlara yarayabilecek her ipucunu bulup çıkarmaya ve planlarını tekrar tekrar kontrol etmeye başladılar.

Saat bir sularında, Norvie Bligh da onlara katıldı. Mundin bu ufak tefek adamı gördüğüne şaşırmıştı, onu içeri aldı.

"Yalnızca bu gece bize ihtiyacınız olacak mı öğrenmek için geldim," dedi Norvell. Sesi istekli çıkıyordu. Bu iş onu mutlu ediyor, diye düşündü Mundin hafifçe irkilerek. Çünkü o, Bokkentli biri için bir *işin*, bedeli ne olursa olsun herhangi bir işin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Norma Lavin'in bilmek istediği bir şey vardı: "'Biz' dediğin kim Bligh?"

"Ben ve Tavşanlar," dedi gülerek Norvell. "Lana tam buraya gelirken beni buldu. Size Ge-Te'lerin saat on civarlarında buralarda bir devriyesi olduğunu söylememi istedi; ama Tavşanlar onların icabına bakmışlar; belki de kardeşinizi kaçırmaya çalışıyorlardı, bilmiyoruz."

Ryan'ın soluk yüzü hepten kâğıt kesildi, ama konuşmadı. Norma şüpheyle, "İçeri girdiğimizde hiç Tavşan görmedik ama," dedi.

Bligh ona baktı: "Görmemeniz gerekiyordu zaten."

Mundin araya girdi: "Bence eve gitsen iyi olur, Bligh. Bu gece bizim için yapabileceğin bir şey yok artık."

"Bu kendi işime bakmam gerektiği anlamına geliyor, değil mi? Peki, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Gerisi kolay." Dostça gülümsedi ve kapıya yöneldi.

Harry Ryan sürpriz biçimde durdurdu onu. "Bekle bir dakika Bligh. Mundin... Norma... biraz buraya gelir misiniz?"

Mundin ve genç kız adamın el kol işaretlerini dinleyerek iyice yanına sokuldular. Ryan alçak sesle konuşmaya başladı: "Sizce Don için iyi bir tıbbi müdahale olanağı bulabilir mi?"

Mundin çıkıştı: "Ryan, *bana* bunu yapamayacağımızı söylemiştin! G.M.L. buna izin vermezdi, hatırlıyor musun? Beyin yıkama tekniklerinin izinsiz kullanımı, on dört milyar dolar; eğer yasayı çiğnersek, G.M.L. bizi..."

"Kapa çeneni Mundin," dedi Norma. "Ryan haklı. Artık koşullar değişti. Coett, Nelson ve Hubble'dan destek alıyoruz."

Bligh neşeyle kapının çerçevesine dayanmış onları beklerken onlar da fısıl fısıl dakikalarca tartıştılar. Bligh'ın işitme mesafesinin dışında kaldıkları için ona yalnızca seyretmek kalıyordu. Mundin kızarmış bir yüz ve öfkeyle diğer ikisiyle tartışıyordu: "Eğer Don'u eski haline getirmeye *çalışacaksak* deneyeceğimiz yol bu olmamalı. Yasaları çiğneyeceksek bile, bırakın en azından kendimiz halledelim. Bokkent'teki bütün evsiz barksızlara bunu haber vermemize gerek yok. Bunu daha önce de söyledim, Ryan, *kirli yöntemleri sevmiyorum ben.* Tabii ki Don'u resmi yollardan düzeltebiliriz; artık elimizde güç de var, bir mahkeme emri ya da en azından soruşturma için başvurabiliriz ve..."

"Ve yarın hisseler elimizde olur," diye tamamladı Ryan. "Aferin, Avukat Bey. Haydi başlayın bakalım!"

Mundin öfkeyle çıkıştı: "Bligh'ın bize yardım edebileceğini nereden biliyorsunuz? Farz et ondan bunu istedik ve bize boş boş baktı. Böylece içinde olduğumuz belanın reklamını yapmakla kalmış oluruz ve başladığımız yerden bir adım bile ileri gidemeyiz."

Kapının oradan Norvell Bligh seslendi: "Bir denememe izin verin Bay Mundin; sizden bütün istediğim bu."

Mundin kuşkulu bir ifadeyle ona baktı. Bligh özür diler gibi konuşmaya devam etti: "Dudaktan okuma, Bay Mundin, hatırladınız mı? Otuz yıldır sağır olunca biraz öğrenmek-

te yarar var diye düşünüyorum. Neyse, Lana size bir doktor bulabilir, bundan eminim. Tek yapacağınız ona bir sormak."

Mundin sandalyesine çöküp homurdandı: "Artık yeter. Suç ortakları peş peşe geliyor; al işte bir çenesi düşük daha."

Norvell telaşlanmış görünüyordu: "Lana'nın çenesinin düşük olduğunu düşünmüyorum, Bay Mundin."

"Ona kim ne söylüyor ki! Ama o yalnızca on üç yaşında bir çocuk. Konuşması *kaçınılmaz*. Evet, Bayan Lavin'i bulmak konusunda bize çok yardımcı olduğunu inkâr etmiyorum, ama bu onun süper bir kadın olduğunu göstermez ki. Hayır, yasal olmayan yollarla bir doktora gidecek *olsak bile*, bunu ona söylemeyi kesinlikle doğru bulmuyorum." Bligh tuhaf biçimde gülünce susmak zorunda kaldı: "Şimdi ne oldu?"

Norvie Bligh kendini kontrol etmeye çalıştı: "Şey, hiç, Bay Mundin," diye özür diledi. "Sadece, siz Lana'yı biraz fazla küçümsüyorsunuz da."

"O yalnızca on üç yaşında Bligh!"

"Ah, evet." Sonra da öksürerek ses tonunu normal konuşma şekline ayarladı, "İçeri gel Lana," diye seslendi.

Merdivenlerin başındaki kapı çatırdadı ve açıldı; Lana yanında sekiz yaşında bir başka çocukla sakin sakin aşağı indi. Bligh açıklamada bulundu: "Görüyorsunuz Bay Mundin, Tavşanlar oldukça çoklar, ve her yerden çıkıyorlar. Evet, n'aber Lana? Bir doktor bulabilir misin?"

Sekiz yaşındaki yardımcının haberi Crib Row'a götürmesi biraz zaman aldı. "Aracının adı İki Ton Tessie," diye anlatmaya başladı Lana, çocuk giderken. "Özel bir arkadaşı var, bir doktor. Beyni yıkatılmaya götürüldüğünde doktor diğer kızlara aynı şeyi yapmaya dayanamamış ve..."

Ve doktor başka bir doktor bulmuştu, bir teşhis uzmanı; ve bu teşhis uzmanı da profesyonelce bir yardımda bulunarak bir cerrah buldu...

Coett'le telefon konuşmaları hayli uzun sürdü, tabii bu da Coett için oldukça pahalıya mal oldu.

Mundin nefretle homurdandı. Ama artık tutunacak bir dalları vardı.

Don Lavin'in birdenbire bir beyin tümörü oldu – tıpkı

Bir zamanlar yanlış bir iş yapan genç bir bayanın pahalı bir apandisit ameliyatı ile bunu düzeltebildiği gibi; bunu kanıtlamak için deriye bir kesik bile atılıyordu... Daha sonra gerçek bir apandisit krizi olursa da ilgili cerrah dünyasını şaşırtıyordu tabii...

Son derece saygıdeğer bir doktor olan ünlü teşhis uzmanı, Don'un "tümörüne" spongioblastoma dedi, en sık rastlanan ve en tehlikeli olan kafatası içi tümörüydü bu. Hemen cerrahi müdahale önerdi. Ve sonra da kendine otomatik kapıları, pencereleri, özel rampası ve dümeni olan Cadillac bir helikopter aldı.

Cerrah daha da ünlü ve daha da palialıydı. Spongioblastoma denen şeyi kendi özel hastanesinde kökünden kazıdı, Doku Komisyonu Don Lavin'in kafatasından alındığı söylenen şeyi inceledi ve bunun su götürmez biçimde kafatası kemiğinin osteojenik tümöründeki çeşitli sitolojik görünümleri hatırlatan yuvarlak, uzun ve armut biçimli hücrelerden oluşan spongioblastomaya bir örnek olduğunu bildirdi. Cerrah daha sonra hastanesine yeni bir bölüm daha ekledi.

Ama her şeyi sırasıyla anlatalım...

Sürekli şüphe içinde olan Norma anestezinin etkisiyle mırıldanıp duran kardeşinin üzerine eğilmiş bakıyordu. Mundin'e dönüp, "Don'u bir geri zekâlıya dönüştürmüş de olabilir. Kendi üçkâğıtçılığını örtbas etmek için bundan temiz bir yöntem olabilir mi?" dedi.

Mundin içini çekti. Ameliyatı seyretmişlerdi: ışıklar, sterilizasyon aleti, testere. Kemikten gelen hafif yanık kokusu; kafatasının bir bölümü yukarı doğru kaldırıldığında yaşanan sinir bozucu an. Anot ve katot iğnelerin batırılma anı, bu bölgenin elektroşoka tabi tutulduğu, belleğin karıştığı, reflekslerin bir şekilde tepki verdiği anlar. Üç gün ve elli saat boyunca süren bitmez tükenmez testler, sorular, metrelerce EEG çizelgesi, Don'un beyin fonksiyonlarının bir haritasının çıkarılması.

Becerikli, ufak tefek Norvell Bligh içeri baktı ve, "Doktor geliyor," dedi. Sonra sadakatle kapının önündeki gözcülük

görevine devam etti.

Dr. Niessen sordu: "Bir değişiklik var mı?"

Tam bu sırada Don gözlerini açtı ve Norma'ya gülümsedi. "Merhaba canım, şimdi daha iyiyim."

Norma bir anda gözyaşlarına boğuldu. Dr. Niessen ise oldukça rahatlamış görünüyordu. "Sormanız gereken şeyi denediniz mi?" diye sordu. Don atıldı.

"Hisselerden mi bahsediyorsunuz? Tamam hatırlıyorum. 27,993 Coshocton First National'da bir kasada. Anahtarı yok. Tanıtım kodu benim bir resmim, parmak izlerim. Bir de şifre cümle var: 'Kuram gridir, dostum; hayatın altın ağacı ise yeşil.' Goethe'den," diye devam etti. "Babam kovulduğunda hep bu cümleyi söylermiş, az da olsa eğlendirirmiş onu bu söz."

Dr. Niessen başını evet anlamında salladı ve diğerlerine baktı. Norma nefes alamıyordu, "Gerçekten her şeyi hatırlıyor musun, Don? Her şeyi?"

Kardeşi ürkmüştü. "Tabii hatırlıyorum! Elli saat boyunca benim üzerimde çalıştılar. İşte bu bölümü hatırlamak *istemiyorum*."

"Ne kadar barbarca," diye mırıldandı doktor. "Evet hepimiz burada yasalara karşı geliyoruz belki, ama bana geldiğiniz için mutluyum. Bay Kozloff..." Bu Don'du. "Bay Kozloff, kullanılan esas aracın yanıp sönen geri besleme aleti olduğu konusunda beni doğrulayabilir misiniz?"

"Evet, galiba. Eğer o dediğiniz göze tutulan ve yanıp söndükçe bedeninizi ihtilaçlara boğan şeyse, evet. Bir de şişelerin içindeki adamlar vardı."

"Şişeler mi?" diye sordu doktor, sertçe.

"Evet, şişeler. Hayal mi gördüm yoksa?"

Doktor mesleki bilgisinin gerektirdiği şekilde baktı: "Eğer böyle bir şey olmuşsa hatırlardınız. Belki de bir dizi..."

"Olmaz!" diye bağırdı Don Lavin ve onu ancak üç kişi birden yüklenerek yatağa yatırabildiler.

"Kes şunu Don," diye emretti Norma. "Doktor, ne düşünüyorsunuz?"

Dr. Niessen omuz silkti. "Bana esas hafıza kaybının geçti-

ğini söylüyorsunuz. Peki başka var mı? Bilmiyorum. Elli saat oldukça uzun bir zaman ve onların çalışma yöntemlerini bilmiyorum, daha derinlikli olarak ne planladıklarını anlayamıyorum."

"Bu çok tatmin edici bir yanıt değil doktor," dedi Norma.

"Ona bazı yeni testler yapmamı ister misiniz?" Sonunda Don'u buna razı ettiler ve doktor testleri uygulamaya devam etti. İşi bittikten sonra, "Sanmıyorum. Eğer başka bir sorun olursa bana geri getirin, şu anda söyleyebileceklerim bu kadar," dedi.

Norma atıldı: "Siz de hastaneye yeni bir bölüm daha ekleyin, değil mi?"

Doktor kibirli bir edayla kıza baktı. "Evet, bunu yapabilirim. Ama yeni eklediğim bölümün ücretsiz bakım sağladığını söylemiş miydim size daha önce?"

Norma'nın söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

"Gayet iyi, Bay Kozloff, sanırım artık tümörünüzden kurtuldunuz. Hastanedeki doktorlardan biri seyahat edebilecek durumda olup olmadığınızı kontrol edecek. Eğer yeni bir şey olursa gelin; bu tür spongioblastomalarda bir parça kötücül dokunun yeniden aktif hale gelme olasılığı vardır. Ve eğer mümkün olursa, bir dahaki gelişinizde ablanızı yanınızda getirmeyin."

Bligh kapıyı arkalarından kapattı. Don şefkatle Norma'ya baktı. "Sen ve o koca ağzın; hiç değişmemişsiniz, ha?"

Mundin bir sigara içmek için koridora çıktı ve dokunaklı barışma sahnesini izlememiş oldu. Ama ta oradan bile olan biteni duyabiliyordu...

Brinks-Fargo'nun müdürü duyduklarına pek inanmamıştı. "Tabii ki güvenlik hizmetlerimizi kiralıyoruz," dedi. "Peki doğru mu anlıyorum acaba? Silahlı bir helikopter Coshocton First National'a gidecek, oradan hisse senetlerini alacak ve oradan hemen Monmouth'a uçacak, siz dördünüz de içinde olacaksınız, öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Mundin.

Aceleyle bir şeyler yazıp çizdikten sonra, "On iki bin beş yüz dolar," dedi. "En büyük ve en iyi helikopteri size veriyorum, altı tane koruması var."

Kira ücreti ödendi.

Hisse senetlerini tereyağından kıl çeker gibi aldılar. Beyni yıkanmış bir görevli Don Lavin'in yüzde yirmi beşlik G.M.L. hisselerini küçük bir kasadan çıkarıp onlara verdi ve Mundin bu belgeleri, aracın içinde Coshocton caddelerini katederken büyük bir merakla inceledi. Üç buçuk milyar dolar, diye düşündü kendi kendine.

Monmouth'a giden yolun geri kalanında ise çok fazla konuşmadılar.

Hubble, "İş oldu mu, Don?" diye sordu.

Coett araya girdi: "Eğer o kasaplar bu kadar uğraşmamıza rağmen işlerini beceremedilerse..."

Nelson başka bir şeyi merak ediyordu: "Çok fazla tutmadı, değil mi?"

"Oldukça iyiyim, teşekkürler," dedi Don Lavin kibarca.

"Ve," diye ekledi Mundin. "Coshocton'dan geliyoruz. Artık senetlerin kopyalarını çıkarmamıza gerek kalmadı, baylar."

Hisse senetlerinin asıllarını huşu içinde incelediler. "Evet varız," dedi Coett. "Hissedarlar toplantısına gelince. Şirketi yerinden oynatmamız ve çoğunluğu sağlamamız epey bir zaman alacak. Tanrım, bir çoğunluk! Vekâletlerin canı cehenneme!"

Bir araya getirilen hisseler ve geri dönüşü olmayan karma anlaşmalarla ilgili uzun tartışmalar yaşandı; birdenbire Mundin finans dünyasının üç devine bakarak balta girmemiş ormanlarda yetişen hayvanlar arasında kaldığını gördü. Sonra gözlerini kırpıştırdı, görüntü ortadan kayboldu. Ama gene de G.M.L.'i keskin dişli küçük etoburlar tarafından bir güzel yenip bitirilen, kocaman ve yardıma muhtaç vejetaryen bir hayvan gibi düşünmekten kendini alamıyordu. Norma bile bir şeyler hissetmiş olmalı ki en sonunda dayanamayıp patladı:

"Babam hiçbir zaman..." Boğulur gibi oldu ve bir an için

komploculara oldukça haşin bir şekilde baktı. Sonra da bitkin bir sesle konuştu: "Allah kahretsin! Özür dilerim. Benim zaten oy kullanma yetkim yok." Ve odadan çıktı.

"Şimdi," dedi Coett, Norma'nın gittiğini neredeyse fark etmemişti. "G.M.L.'i iflasa sürüklerken Green, Charlesworth'ün de bundan bir çıkarı olabilir. Ben gene de buna ihtimal vermiyorum. Ama eğer ortaya *çıkarlarsa* Charles, bu işi kendin kotarmaya çalışma. Sen işin bu tarafını bize bırak. Anladın mı?

"Evet anlıyorum," dedi Mundin. Green, Charlesworth. Sigorta ve Bankacılık; bu adların ortada dolanması garipti. "Yani tek dert edeceğimiz şeyin bu olduğunu mu söylüyorsunuz? Green, Charlesworth?"

"Hayır," dedi Coett dürüst davranarak. "Bu uzun ve zorlu bir yol, Mundin. İflas zor iştir, şirket nispeten küçük olsa bile."

"Ve siz gene de iflas konusunda kararlısınız, öyle mi? Hisselerimizle oy vermeye çalışsak ya da onları piyasada yönlendirsek olmaz mı?"

Coett yanıt verdi: "Eğer Green, Charlesworth'ü kızdıracak bir şey yapacaksak olmaz. Hayır, Mundin. Basit şantajlar ve rüşvet, iflas ve yokoluş... işi bunlardan öteye götürmeyelim; bence adamların canını sıkmaya hiç gerek yok." Yüzü bembeyaz olmuştu. Ama Mundin bu sözlerin üzerinde fazla durmadı ve Don'a döndü: "Norma'ya ne oldu?"

"Boş ver," dedi Don. " Babam bunu istemişti, babam bu işe tüm yaşamını vermişti, filan. Unut gitsin. Babamın buluşunun kutsal bir şey olduğuna inanıyor ve bunun kamu yararına kullanılmasını sağlamanın da bize düştüğünü sanıyor." Gülümsedi ama gözleri Dr. Niessen beynini kazımadan önceki gölgeli hali gibiydi. "Büyük Gün Gösterileri'nde kimi tutuyorsunuz?" diye sordu.

18

Mundin "Dikkatli olmalısınız," diye uyardı. "G.M.L.'i temsil ettiğinizi söylemeyeceksiniz. Bir iş arkadaşınızı temsilen buradasınız, unutmayın."

"Anladım, Bay Mundin," dedi Norvie Bligh.

Mundin devam etti: "Şu gizli kapaklı işin içinden alnımızın akıyla bir çıkabilseydik. Evet, bu işte devam etmeye kararlı mısınız?"

"Evet, Bay Mundin," dedi Norvie. Avukatın şüphe dolu bakışlarıyla karşılaşınca şaşırdı. "Hepsinin canına okuyacağız!" diyerek çıktı.

Daha sonra, General Recreations'da Candella'nın özel bürosunda beklerken Norvie gene de çok rahat gibi görünmüyordu. Burası nice acılar çektiği, zorluklarla karşılaştığı yerdi; işte şu odalar Stimmens'ın onun canına okuduğu yerlerdi; bu kapı da Candella'nın onu kovduğu kapıydı.

Ama elektronik sekreter Candella'yı çağırdı ve Norvie tekrar normale döndü.

Candella yüzüne yapışmış kocaman bir gülümsemeyle kapıda göründü. "Norvie, aslanım!" diye bağırdı. "Vay canına, seni gördüğüme sevindim! Nerelerdeydin ha?"

Norvell ters ters yanıt verdi: "Günaydın, Candella." Candella'nın elini kısaca sıkmasına izin verdi ve çekti.

"Peki," dedi Candella, "Ah, yani..."

Norvie konuştu. "Kısa keseceğim. Mesajımı aldın."

"O, evet Norvie. Gerçekten de sen..." Şöyle çabucak bir çevresine bakındı ve alçak sesle konuşmaya devam etti: "Yani sen G.M.L. ile..."

"Yüksek sesle konuş, Candella," diye çıkıştı Norvell. "Evet G.M.L. için geldim. Ama ziyaretim resmi değil. *Hiç* resmi değil."

"Tabii değil, Norvie!"

Norvell başıyla evet işareti yaptı. "Peki söyleyeceklerimi kesinlikle kimseye söylemeyeceğine dair söz verir misin?"

"Oh, tabii, Norv..."

"Kimseye hiçbir şey?"

"*Elbette* ki hayır..."

"Güzel. Tek kelimeyle ifade etmek gerekirse Candella, bazı şikâyetlerimiz var."

Candella gülümsemeye devam etti ama pek içten olduğu söylenemezdi. "Şikâyet mi?"

"Ah, tabii ki seninle ilgili değil. Şu anda işini ne kadar iyi ya da kötü yaptığını bilemem," dedi Norvie haşin bir ifadeyle. "Ayrıca bunun G.M.L. ile de hiçbir ilgisi olmaz. Ortaklarım başka bir şirketin işlerine burunlarını sokmak gibi bir şeyi akıllarından bile geçirmezler."

"Elbette geçirmezler!" diye katıldı Candella.

"Şikâyetler balon evlerle ilgili, Candella. Ortaklarımdan biri, G.M.L.'de hisse senedi sahibi. Duyduk ki... aslında raporlar demek gerekiyor. Seninle açık konuşacağım; bunların kaynağına ulaşamadık. Ama bazı işaretler alıyoruz, Candella, hem de çok acil işaretler. Öyle bir durumdan bahsediyorum ki, onları tekrarlamam ya da neyle ilgili oldukları konusunda bir ipucu vermem bile mümkün değil. Sanırım anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette, Bay... elbette Norvie!"

Norvell başını salladı. "Sana *nedeni* konusunda herhangi bir ipucu vermeden sormam gereken bazı sorular var. Yirmi sekiz bin balon evin neredeyse tamamı General Recreations tarafından evli çiftlere ayrılmış durumda sanıyorum. Bu evliliklerden kaç tanesi kısır sence? Bu evlerde doğan ve büyüyen çocuklardan yüzde kaçı deforme?"

Candella'nın gözleri meraktan faltaşı gibi açılmıştı. "Ben... ben bilemiyorum ama..."

"Tabii bilemezsin," dedi Norvell sabırsızca. "Senin böyle doğrudan sorular sormanı da istemiyorum. Bu tür dedikoduları başlatmanın anlamı yok. Ama bu konuda sessizce bir şeyler bulur ve bana haber verebilirsen çok mutlu olurum." Gece boyunca hazırlayıp Mundin'in yazıcısının becerebildiği en şık görüntüyle bastıkları kartviziti uzattı. "Numaram burada. Lütfen unutma, sana herhangi bir ödül önermiyorum, bu uygun olmaz. Ama ortaklarımın buna çok sevineceğini bilmeni

isterim. Ve biz takdirimizi ifade edecek bir yolu her zaman buluruz, Candella. Hoşça kal."

Candella ardından seslendi: "Hey, Norvie! Öyle hemen kaçma! Birlikte biraz daha oturup yemeğe ya da birkaç tek atmaya gitseydik."

"Üzgünüm ama olmaz."

"Ama, Norvie, herkes tekrar seni görmek istiyor. Özellikle de Stimmens; bizimle yemeğe gelmezsen herkese ne derim bilmiyorum."

Norvell'in kaşları çatıldı: "Stimmens," dedi düşünerek. "Ah, *Stimmens*. Özür dilerim, Candella. O hanıma sevgilerimi ilet ve onu sık sık düşündüğümü söyle."

Çıktı.

Norvell'in günü oldukça yoğun geçti. Programında General Recreations, Hüseyin'in Yeri ve Monmouth City'deki bir düzine kadar bar vardı. Akşam olduğunda eve yorgun, mutlu ve yüzde yetmiş sarhoş olarak döndü. Son görüşmesini üzüntü, kızgınlık ve nostalji ile hatırlıyordu.

Arnie Dworcas onu içeri almıştı.

Norvell onun yanında Candella ile beraberken attığı blöflerden hiçbirine başvurmadan eski, gerçek dost ve hafif utangaç Norvell oluvermişti. Orada oturup Arnie'nin anlattıklarını ve dünya işlerine ait açıklamalarını dinlerken Bokkent'in bir kâbus, Mundin'in de bir rüyadan fırlamış bir varlık olduğunu düşünebiliyordu; Arnie'nin birasını içebildiği sürece hiçbir şey değişemez gibi geliyordu.

Ama değişen bazı şeyler vardı...

Arnie birasını bir dikişte içti ve bir yenisini istedi. "Hayır, Norvell," dedi düşünceli bir şekilde, "aslına bakarsan başardığını söyleyemeyeceğim. Biz Mühendisler'in başarıyı tanımladığımız şekliyle değil en azından. Biz Mühendisler'e göre bir mekanizma –ki hepimiz birer mekanizmayız Norvell, sen, ben, herkes birer mekanizma– en etkin biçimde çalışıyorsa başarıdan bahsedilebilir ancak. Açıkça söylemek gerekirse sana Bokkent'i önerişim, bir 'yıkıcı test'ti; en etkin çalışmayı saptamanın bir yolu. Sonuçta ne oldu? Kendi çabanla yükse-

lemedin, Norvell. Tamamen tesadüfi bir şekilde bir bağlantı kurdun ve şu anda *gerçekten* yetenekli bir adamın sekreteri olmayı başardın." İçkisinden acılı bir ifadeyle bir yudum aldı. "Bir benzetmeyle söyleyecek olursak, bu benim yaptığım işler için hesap makinamın övünmesine benziyor."

"Üzgünüm Arnie," dedi Norvell. Arnie'nin suratına baka baka kahkahalar atmakla, dişlerine bira bardağını siper ederek gülmek arasında bir karar vermek çok zor geliyordu. "Bay Mundin sen ve kardeşin hakkında bir şeyler düşünüyor, biliyorsun."

"Tabii düşünecek," dedi Arnie kızgın bir ses tonuyla. "İşte öğrenmen gereken şeylerden biri de bu. Benzer benzerini çeker. İnsan ilişkileri de elektrostatik gibidir."

"Ben elektrostatikte benzerin benzeri *ittiğini* sanırdım..."

"Bak işte!" diye bağırdı Arnie, çok sinirlenmişti. "Cahil adam! Gereksiz şeyleri sorun yapıyorsun. Zaten senin gibi adamlar..."

"Afedersin, Arnie!"

"Peki peki, *tamam.* Bu kadar heyecanlanma. Gerçekten yetenekli insanlar kendi üzerlerindeki kontrollerini asla yitirmezler, Norvell! Böyle bir konuda üzülmen gerçekten çok aptalca."

"Özür dilerim, Arnie. Benim de Bay Mundin'e söylediğim buydu."

Arnie'nin bardağı öylece havada kaldı. "Bay Mundin'e *ne* söyledin sen?" diye sordu merakla.

"Acil durumlarda asla kontrolünü kaybetmediğini. İşte bu yüzden de seni bu işe... Hay Allah, Arnie, hiç bir şey söylememeliydim değil mi!" Norvell iki eliyle birden ağzını kapattı.

Arnie Dworcas sert bir sesle konuştu: "Norvell, ağzında gevelemeyi bırak da adam gibi anlat! *Hangi* işten bahsediyorsun?"

Norvie kusmamak için kendini zor tutuyordu, ellerini ağzından çekti ve "Şey... bu *sana* güvenmediğimden değil, Arnie. Bu... bu G.M.L. ile ilgili bir iş."

"G.M.L.'e *ne olmuş*?"

Norvie çabuk çabuk konuştu: "Şimdilik kesin bir şey söy-

lemek için çok erken ve ayrıca, lütfen, Arnie, lütfen ağzından bir şey kaçmasın. Ama sonuçta G.M.L. ile ilgili dedikoduları duymuşsundur."

"Dedikodular!" dedi Arnie boş gözlerle.

"Bay Mundin, Coshocton ekibiyle ortak oldu da. Şimdi de yaşlı ahmakları yerinden edebilmek için yavaş yavaş etrafını kolaçan ediyor. Ben de ona senin adını verdim, Arnie. Tek sorun, Bay Mundin işin teknik tarafını fazla bilmiyor ve anlarsın işte, senin ne kadar deneyimli olduğundan pek emin olamıyor."

"Benim özelliklerim mesleki bültenlerde var zaten, Norvell. Tabii bu her durumda bu konuyu gayri resmi şekilde tartışacağım anlamına gelmez."

"Ah, elbette! Ama Bay Mundin üzerinde çalıştığın G.M.L. ev modellerinin seri numaralarını ve yerlerini falan sordu. Ben de ona bütün bilgilerin gizli olduğunu ve bunları senin bulamayacağını söyledim."

Arnie endişeli şekilde başını iki yana salladı. "Cahiller," dedi. "Norvell, bütün bilgilerin saklandığı mikrofilmleri almamam için hiç bir neden yok. Bu gizlilik safsatası yalnızca bir şirket politikası; Biz Mühendisler bürokrasi engellerini aşmaya alışkınızdır."

Norvell minnettar bir ifadeyle sordu: "Yani sen bu işi yapabileceğini mi söylüyorsun?"

"Aynen böyle söylediğimi sanıyorum, değil mi? Bu sadece kayıtların bulunduğu yere ulaşıp, üzerinde çalıştığım üniteleri seçerek mikrofilmlerini almak demek."

"*Her şeyin* mikrofilmini alsan çok daha iyi olur, Arnie," diye önerdi Norvell. "Böylece Bay Mundin de durumu daha geniş boyutuyla kavramış olur."

Arnie nükteli bir şekilde omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Aman seri numaralarını unutma," dedi Norvell.

Norvell Mundin ile Hüseyin'in Yeri'nde gece geç vakit buluştu ve raporunu verdi.

Mundin'in yüz ifadesi giderek gevşiyordu. "Oldukça iyi. Ben de kendi turumu tamamladım; galiba Hubble, Coett ve

Nelson da planı uyguluyorlar. Haydi gidip bir şeyler içelim."

"Hayır teşekkürler. Bokkent'e uzun bir yolum var, ayrıca eşim evde çocukla birlikte yalnız."

"Bak Bligh, neden Bokkent'e yapışmış durumdasın? Eğer sorun paraysa..."

Norvie hayır anlamında başını salladı. "Şu anda bana yeterince ödüyorsunuz. Size doğruyu söyleyeceğim, sanırım bir şekilde Bokkent'i sevmeye başladım. Orada oturmak *zorunda* olmadığım sürece... Çok iyi yanları da var yani..."

"Öyle mi?" diye sordu Mundin.

Norvie güldü. "Belki de çok fazla değildir. Her neyse, bir süre daha burada olacağım sanırım. Tavşanlar evin önünde nöbet tutuyorlardır, ama Sandy'den pek hoşlanmıyorlar. Sandy benim küçük kızım; geceyarısı evde bir erkek olmadığını düşünmek hoşuma gitmiyor."

Mundin'in kafasından dağınık bir şeyler geçiverdi: "Senin bir koruman olduğunu sanıyordum."

"Kim? Ha, Shep'ten mi bahsediyorsunuz? Artık benimle çalışmıyor." Norvie'nin yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Kurşun bir boruyla çarpıştı da."

19

Kapının üzerinde şöyle yazıyordu:

RYAN & MUNDIN / AVUKAT

Ofis oldukça şık bir binanın bütün bir katını kaplıyordu. Del Dworcas kapıyı itmeden önce derin derin nefes aldı ve kıvırcık saçlı sarışın sekretere kendini tanıttı. Bu günlerde Mundin'in küçük zevklerinden biri –vakit bulabilirse tabii– satıcılara satmaya çalıştıkları otomatik ofis makinelerini ne yapabileceklerini söylemekti.

"Lütfen oturun Bay Dworcas," dedi genç kız. "Bay Mundin sizi *ilk* fırsatta göreceğini söylememi rica etti."

Bekleme bölümündeki yaklaşık on iki kişi Del Dworcas'e

ters ters baktı. O gene de profesyonel bir politikacı olarak yanında oturanlardan biriyle konuşmaya başlamayı becerdi. Konuştuğu kişi, Ryan & Mundin adlı bu hukuk bürosunda bir danışmanlık işi bulacağını uman bir petrokimyacı idi. Bir başkası ise Ryan'ın bu sansasyonel geri dönüşünden iyi bir öykü çıkabileceğini düşünen ve Ryan'ı bu öyküyü anlatmaya ikna etmek için bekleyen zeki görünüşlü bir yayıncı asistanıydı. Ötekilerin birkaçı aykırı tipler, yeni bir firmada iş arayan iki avukat, avukat arayan ve bu yeni ortaya çıkan avukatların işlerine yarayabileceğini düşünen bir avuç insandı. Hiç kimsenin bu inanılmaz büyüklükteki dairede ne olup bittiği hakkında bir fikri yoktu.

Dworcas –gene profesyonel bir politikacı olarak– bilgileri süzmeyi, daha fazlasını almayı ve duyduklarını değerlendirip üzerinde yorum yapmayı başarabilirdi. Ama yanıtlar son derece belirsizdi. Emin olabildiği tek şey, Ryan & Mundin'in bir roket gibi yükseldiği ve birkaç açıkgöz iş bitiricinin de onlarla iş bağlayıp pastadan pay kapma peşinde olduğuydu.

En sonunda resepsiyondaki görevliden olumlu bir işaret geldi. Sert hatlı, üzerinde REHBER yazan bir rozet taşıyan genç bir adam onu içeri götürdü. Ryan & Mundin, Dworcas'in şimdiye dek gördüğü en müthiş hukuk bürosunu kurmuşlardı. Hukuk büroları... kimya laboratuvarları, mutfaklar, bir televizyon stüdyosu, kilitli kapılar, ve hiçbir anlam çıkaramadığı açık odalar.

Dworcas denemek için sordu: "Bay Mundin için çalışıyor olmaktan gurur duyuyorsundur. Elbette onun kaydının bizim partide, 27. Bölge'de olduğunu da biliyorsundur; Arap hakları için çalışma grubundaydı."

"Çok güzel," dedi rehber. "Buradan buyrun, bayım." Dworcas'i cumba tarzında bir yere götürdü; yumuşak mor bir ışıkla aydınlatılmış bir yerdi burası; rehber flüoroskop ekranında bir tarama yaptı ve, "Temizsiniz. Bu kapıdan lütfen," dedi. "Beni aradın ha! Beni, Bay Mundin'in en eski arkadaşını!"

"Evet efendim," dedi Arap. "Bu kapıdan, lütfen."

Dworcas kapıdan içeri girdi.

"Merhaba, Del," dedi Mundin dalgın bir sesle. "Ne istiyorsun?" Bir listeye işaretler koymakla meşguldü; konuşmaya devam etti: "Özür dilerim," ve önündeki ofis içi telefona uzandı. Beş dakika sonra telefonu kapattı, Dworcas'e bir göz attı ve bir başka listeye bakmaya başladı.

Dworcas, viyolonsel sesi gibi bir sesle, "Charlie..." diye seslendi.

Ve bekledi.

Mundin başını kaldırıp ona baktı, yüzünde rahatsız olmuş bir ifade vardı. "Evet?"

Dworcas gülümseyerek işaret parmağını ona doğru salladı. "Charlie, bana kötü davranıyorsun. Gerçekten de kötü davranıyorsun."

"Oh, tabii ki hayır," dedi Mundin bezgin bir sesle. "Bak Del. İşler çok yoğun ve ben de meşgulüm. Ne istiyorsun?"

Dworcas soruyu duymamış gibiydi. "Güzel bir ofisiniz var. Bunu sizin için G.M.L. mi hazırladı?"

"Sen ne dersin?"

Dworcas gülümsemeye devam etti. "Seni G.M.L. işine kimin soktuğunu hatırlıyor musun?"

"Tamam, peki, bunda haklısın," dedi Mundin isteksizce. "Ama bu sana pek bir yarar sağlamayacak. İyilik yapmak için hiç zamanım yok. Başka bir zaman olursa can kulağıyla dinlerim."

"Ben şimdi dinlemeni istiyorum, Charlie. Senin İlçe Komitesi için çalışmanı istiyorum."

Mundin bakakaldı. "İlçe Komitesi için çalışmak mı?"

"Evet, biliyorum, bu iş fasulyeden gibi görünüyor. Ama böyle böyle büyük işlere doğru ilerleyebilirsin, Charlie. Bu işten kazanç sağlayabilirsin. Bizi hiç düşünmüyor musun, Charlie? Bana –partiye– hepimize, seni Lavin işine soktuğumuz için borçlusun. Bizi yüzüstü bırakacak mısın yani? Bak, eğer gerekirse yalvarmaktan da çekinmem. Partiye katıl oğlum!"

Söyledikleri hedefini bulmuyordu. "Afedersin, Del," dedi Mundin.

"Charlie!"

Mundin öfkelenmişti: "Del, seni ihtiyar dolandırıcı, şu anda neyin peşindesin, söyler misin? Sana satacak hiçbir şeyim yok benim. Diğer müvekkillerime fazla fiyat versem bile –ki bunu yapmam mümkün değil– sana verecek hiçbir şeyim yok."

Dworcas öne eğildi, yüzü tamamen değişmişti: "Seni küçümsemişim, Charlie," diye itiraf etti. "Sana doğruyu söylüyorum. Peki, gerçekten de bana satacak bir şeyin yok. Ama... bir şeyler oluyor, yanık kokusu alıyorum, Charlie. Böyle şeyleri asla kaçırmam ben. Bunu ta içimde hissediyorum."

Mundin bu kez bütün dikkatini ona vermişti: "Ne hissediyorsun?"

Dworcas omuz silkti. "Küçük şeyler. Örneğin Jimmy Lyons. Onu hatırladın mı. Baş komiserin seçim bölgesindeki adamı."

"Elbette hatırladım."

"Artık orada değil. Başkan Kowalik onu Bokkent'e gönderdi. İki kere bıçaklanmış. Sence neden? Ben nedenini bilmiyorum, Charlie. Jimmy düzenbazın tekiydi, kabul ediyorum, belki de bunu zaten haketmişti. Ama neden böyle oldu? Kowalik'e neler oluyor? Kilo kaybetmeye başladı. Geceleri uyuyamıyormuş. Ona neden böyle olduğunu sordum, bana cevap vermedi. Ben de başkalarına sordum ve nedenini öğrendim. Kowalik'in derdi Emniyet Müdürü Sabbatino'nun artık onunla konuşmamasıymış."

"Peki Sabbatino'nun sorunu nedir?" Mundin kalemiyle oynuyordu.

"Dalga geçme, Charlie. Sabbatino'nun derdi, bir gün gelip onunla uzun uzun bir şeyler konuşan Wheeler diye bir adam. Konunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, Charlie. Wheeler'ın Hubble için çalıştığını ve Hubble'ın da senin müvekkillerinden biri olduğunu biliyorum."

Mundin kalemi masaya bıraktı. "Peki başka ne haberlerin var?"

"Yapma Charlie, şakanın sırası değil. Ben sana hiç böyle yapmazdım; neyse, ne demek istediğimi sen de biliyorsun. 27. Bölge'dekiler çok huzursuz. Herkesin G.M.L. Evleri'ne

geçeceğine dair çılgınca bir dedikodu etrafı sarmış durumda. Bu fikir hoşlarına gitmiyor, hele yaşlıların hiç. Bazı gençler ise bundan hoşlanıyor, bu yüzden aile kavgaları çıkıyor. Her gün, bütün gün ve gece bağrışıyorlar; bazen bıçaklar çekiliyor. Yani 27. Bölge'de büyük patırtılar kopuyor. Kardeşim Arnie'ye sordum, G.M.L.'in mühendislerinden biridir o. Bilirsin ne kalın kafalıdır. Ama o bile örgütte bir şeyler döndüğünü hissedebiliyor. Peki nedir?"

Sekreterimsi biri kafasını içeri uzattı, Dworcas kardeşinin arkadaşı Bligh'ı tanımıştı. "Afedersiniz, ama uçuş bölgesinden aradılar, helikopteri sizin için bekletiyorlar."

"Hay allah. Norvie, onlara birkaç dakika daha beklemelerini söyle. Birazdan işim bitecek."

Dworcas ayağa kalktı. "Gerçekten de çok meşgulsün. Yalnız bir şey daha söyleyeceğim. Kardeşim Arnie'den ne istiyorsun söyler misin?"

Mundin düşünceli ve rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı, nezaket icabı önemsiz bir sorunun yanıtını hatırlamaya çalışan birine benziyordu.

"Neyse, önemli değil," dedi Dworcas. "Bunu başka zaman konuşuruz. Sana sadece şunu hatırlatmak istiyorum, seninle aynı taraftayım."

"Güle güle Del," dedi Mundin içtenlikle.

Mundin birkaç saniye sonra Norvie'ye teşekkür ediyordu: "Çok iyiydin. Şu Arnie meselesini sorarak ne kastettiğini hiç anlamadım doğrusu."

"Bence Arnie benim onu ziyaret ettiğimi söylemiştir."

Mundin düşünceli düşünceli başını salladı. "Evet, olabilir. Haydi Ryan'ın bürosuna gidelim. Acele etsek iyi olur; helikopter gerçekten de yirmi dakika içinde hareket edecek."

Ryan her zamanki gibi olanca asaletiyle masasında kestiriyordu. Oldukça iyi görünüyordu. Aldığı afyonun dozunu azaltmıştı, bu da daha iyi olması demekti. "Bir şeye sahip olabileceğini biliyorsan, çoğu zaman 'hayır' diyebilirsin," diyordu. Sonuç olarak oldukça yetenekli olan zihni berraklaşmış ve bir zamanlar olduğu gibi çalışmaya başlamıştı. Zamanının

büyük bölümünü G.M.L.'i yetmiş sekiz aşamada nasıl sarsacaklarını planlamakla geçiyordu.

Mundin, Del ile yaptığı konuşmayı en ince ayrıntısına kadar anlattı. Ryan ellerini ovuşturdu. "Aslında ilk yirmi dört adımımız oldukça başarılı ilerlemiş sayılır, değil mi?" dedi. "Güvenilirliği kuşku götürmez olan G.M.L., ilk defa biraz kalitesiz bir görüntü vermeye başladı; bütün yapıyı çökertecek huzursuzluğu görüyoruz artık."

Mundin bir teleks mesajı çıkardı. "Sanırım Princeton Junction'dan gelen şu şey de bunu doğruluyor," dedi herhangi bir heyecan belirtisi göstermeden. "'Yerleşimde Homeostasis: İklim Kontrollü Evlerin Potansiyel Sorunları' başlıklı bir doktora tezi."

Ryan başıyla evet anlamında bir işaret yaptı: "İşte ilk etkiler. İnsanlar daha önceden hiç sorgulanmamış şeyleri incelemeye, bunun hakkında sorular sormaya başlıyorlar. Ama Dworcas daha önemli. Bir politikacının yargısından daha hassas bir kamuoyu araştırması yoktur." Kendi kendine güldü. "Şüphe ve kafa karışıklığının bir arada oluşturdukları mükemmel bir atmosfer. G.M.L. Evleri'nin kısırlığa yol açtığı hakkında gitgide yayılan dedikodular var – bu da çok iyi bir numara. Senin buluşun oğlum. Durumdan çoık memnunum."

Mundin de aynı ses tonuyla karşılık verdi: "Harika. Şüphe ve kafa karışıklığı. 27. Bölge'de her gece bıçaklama olayları da olunca..." Birden yaşlı adamın yüzünün nasıl değiştiğini görünce pişman oldu. "Afedersiniz Bay Ryan..."

"Yo, yo," dedi Ryan. "İlk karşılaştığımızda nasıl olduğumu hatırlıyor musun?" Mundin hatırlıyordu. "Beni bu hale biraz Green, Charlesworth, biraz da vicdanım getirdi. Sen de vicdanını fazla zorlama Charles..."

Mundin ve Bligh, Washington'a helikopterle gittiler. Mundin ters ters söylendi: "Kendimize şu ileri teknolojili şirket uçaklarından alalım. Gidilecek çok yer var. Bu işle bir ilgilen, olmaz mı Norvie?"

Bligh not aldı.

"Del'in kardeşinden n'aber?" diye sordu Mundin. "O işle

ilgilenemedik. O seri numaralarını almalıyız, yoksa bugünkü iş –ve diğer bütün işler– yatmış olur."

"Yarın ilgilensem, olur mu?"

"Peki, peki," dedi Mundin keyifsizce. Bir çanta çıkardı; okuması gereken raporlar, imzalaması gereken evraklar, düzenlemesi gereken notlar arasında kayboluyordu. Sıkılmış bir halde hepsini tekrar içeri tıktı.

Bligh, inanmaz bir tavırla, "Vicdan, Charles," dedi ve göz kırptı.

Mundin'in tersliği üzerindeydi. "Benimle dalga geçmeye çalışma, Norvie. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Senin üzerinde sorumluluk yok." Çantayı yere bıraktı. "Haydi yalnızca konuşalım; müzeye gidene dek tekrar içimi sıkmak istemiyorum. Senin cephede işler nasıl?"

Bligh söylę bir düşündü. "Şey, Virginia hamile." Mundin tam anlamıyla afallamıştı. "Norvie, çok *üzgünüm*! Umarım aptalca bir şey yapmaya..."

Bligh acımasızca güldü. "Yok, yok, sandığın gibi değil. Çocuk benden. Yaptığım ilk şey onu bir teşhis laboratuvarına götürmek ve durumu anlamak oldu. İyi de oldu; yoksa bacaklarını kırardım. Peki senin kızdan n'aber?"

"Ne?"

"Norma. Ya da Lavin."

"Haayır, Norvie. Tamamen yanılıyorsun. Biz birbirimize zor tahammül ediyoruz ve..."

"Tabii patron," dedi Bligh yatıştırıcı bir sesle. "Söylesene Charles, Tavşanlar'm maaşlarının yükseltilmesi mümkün olabilir mi? Lana böyle bir şeyler ima ediyordu. Kızım da onların çok iyi çalıştıklarını söylüyor."

"Neden olmasın? Bu arada üvey kızın iyi mi? "

Bligh sırıttı. "Onunla gurur duyduğumu bile söyleyebilirim. Beş gün boyunca her gün eve dayaktan canı çıkmış şekilde döndü. Altıncı günde başına bir şey gelmemişti. Şimdi Tavşanlar'm Oymak Başı. Ayrıca sakız çiğnerken ağzını kapatıyor ve bana 'efendim' diye hitap ediyor."

Mundin'in beyninde birden bir şimşek çaktı. "Hâlâ Bokkent'te olma nedenin bu, öyle değil mi?"

Bligh kendini savunmaya çalıştı: "Şey, şöyle, evet belki bunun da etkisi vardır. Ama aslında Bokkent'in iyi yanları da var. Bir su tankı ve jeneratör sistemi kurduğunda ve yerini sağlamlaştırdığında, bir anlamda yaşanılabilir bir yer olduğu söylenebilir." Sesinde bir çeşit gurur hissedilebiliyordu. "Şu anda bana bir tür cemaat lideri gibi bakıyorlar, Charles. Bizim blokta gerçek anlamda gönüllülerden oluşan bir polis kuvveti kurduk; şu haraççılardan değil yani. Ve..."

Mundin güldü ve, "Kim bilir?" dedi. "Belki bir gün Norvie Bligh, Yeni Bokkent'in ilk belediye başkanı olarak tarihe geçer!"

Ufak tefek adam birden mahzunlaştı. İşitme cihazının kulak bölümü ile oynamaya başladı. "Peki, istersen dalga geç, " dedi duyulur duyulmaz bir sesle. "Ama gerçekten beni seviyorlar, onlar için bir şeyler yapıyorum; az da olsa bir anlamı var bunun. Ve her şeyden mahrum bırakılmış bu milyonlarca insan için bir şeyler yapılmalı. Hem de içeriden yapılmalı, Charles! Ben komik görünüşlü, küçük bir adamım, ayrıca sağırım da. Virginia'nın hamile olduğunu söylediğimde beni boynuzlamış olduğunu düşündün değil mi? Peki söyle bakalım büyük adam, sen Bokkent için ne yapıyorsun?"

Mundin kalakalmıştı, özür dilemeye başladı; ama Bligh eliyle işaret ederek onu susturdu. "Önemli değil," dedi, "işte Washington'a geldik."

Amerikan Rüyası Kurucuları Ulusal Birliği Müzesi kâr amaçlı olmayan bir vergi kaçırma vakfının kurduğu, uzun süredir unutulmuş görünen bir halkla ilişkiler kampanyasının yan ürünüydü. Kampanyayı işadamlarına satan düzenbazlar çoktan toprak olmuşlardı; bu kampanyanın ilham kaynakları unutulmuştu; ama bir yığın kapıcı, odacı ve hurdacıyla dolu olan bu granit yığını binayla ne yapılabilirdi ki zaten? Ancak tamamen gözden çıkarıp, kendi işinizle uğraşabilirdiniz. Mundin müdürün bürosuna giden harabe halindeki antreye geldiğinde bunları düşünüyordu.

Müdürün solgun ve çirkin sekreteri Monmouth'dan gelenlere, "Dr. Proctor son derece meşgul," dedi. "Önceden te-

lefonla randevu almanız gerekirdi."

Mundin kibarca konuşmaya başladı: "Lütfen müdürünüze görüşeceğimiz konunun bir bağışla ilgili olduğunu iletin. Şehirde çok uzun süre kalmayı düşünmüyoruz."

Müdür adeta uçarak ve yüzünde güller açarak odadan çıktı.

Avukat kendini tanıttı: "Ryan & Mundin Hukuk Bürosu'ndanız."

"Evet, Bay Munsen! Gerek burada, gerekse pek çok yerde adınızı duydum. Peki bağışta bulunacak kişinin adını sormamda..."

"Üzgünüm, imkânsız."

"Ah, sizi kesinlikte anlıyorum, Bay Munchkin! Peki miktar hakkında..."

"Değişebilir," dedi Mundin sertçe. "Müvekkilim beni müzeyi incelemem ve ona hangi bölümlerin en çok ek yardımı hak ettiği hakkında rapor vermem için görevlendirdi."

"Ah, lütfen size rehberlik yapmama izin verin. Şuradan gidersek öncelikle Mercan ve Denizanası Koleksiyonumuz'u görmeniz..."

Mundin yumuşak bir ses tonuyla adamın sözünü kesti: "Biz öncelikle İlkler Bölümü'nü görmeyi tercih ediyoruz."

Dr. Proctor'un kaşları çatılır gibi oldu. Neyse ki son anda yüzünü değiştirdi ve güvenilir görüntüsüne tekrar kavuştu. "Genel olarak halk için," dedi dirseğiyle Mundin'e dokunarak. "Salt mühendislik. Cazibeyi artırmak üzere küçük hileler ve adları unutulmuş araç-gereçten ibaret. Hiç *önemli değil*, gene de mühendisler, sosyologlar ve o tür yarı bilimadamları için sınırlı bir ilgi alanı oluşturuyor. Evet, gelelim Mercan ve Denizanası Koleksiyonu'na, şuradan başlayacak olursak..."

"İlkler Bölümü'nü görebilir miyiz, lütfen."

"Bay Monkton! Sizi temin ederim bu bir turist tuzağı. Öte yandan Mercan ve Denizanası Bölümü benim uzmanlık alanıma giriyor. Ayrıca..."

Mundin üzgün bir sesle konuştu: "Norvell, sanırım Dr. Proctor müvekkilimizin bağışıyla ilgilenmeyi pek düşünmüyor."

Bligh, "Evet çok yazık. Neyse, helikopter bizi bekliyordu zaten," dedi.

Dr. Proctor bir süre anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra onları İlkler Bölümü'ne götürdü. İlk çıkrığı, ilk dikiş makinesini, ilk telgraf aletini, ilk telefonu, ilk uçağı, ilk T Modeli otomobili, ilk atom reaktörünü, ilk G.M.L. Evi'ni, ilk Bant Ulaşım Mekanizması'nı ayrıntılı bir biçimde incelediler.

İkisi de G.M.L.'in önüne gelince birbirlerine bakıp onaylar tavırla güldüler; onların bu tepkisine Dr. Proctor'un katıldığı söylenemezdi. Turistler bu bölümün önünden öylesine geçiyorlardı. Üzerinde bir şeyler yazan plakayı görmek için daha dikkatli bakılması gerekiyordu.

No: 342371
Yapılan ilk G.M.L. Evi
"Balon Evin Babası" Bay Moffatt Hamilton tarafından bağışlanmıştır.

Coshocton, Ohio'daki orijinal yerinden Enstitü'ye taşınmış olan bu G.M.L. Evi, Donald Lavin'in plastik fabrikasında imal edilmiştir. Elektrik donanımı ve mekanizmaları Bernard Gorman tarafından yapılmıştır. Herhangi bir işlev bozukluğu ya da zararlı etki göstermeden elli yıldır işlevlerini yerine getirmektedir. Kimyagerler ve Mühendisler balon evlerin ciddi bir bakım gereksinimi olmadan 1,000 yıldan daha fazla bir süre boyunca ayakta kalabileceğini tahmin etmektedirler.

BAY HAMILTON MOFFATT'ın
ölümsüz dehasının anısına.

"Şu işe bak," diye mırıldandı Mundin. Turist kafileleri azalmaya başlamıştı ve müdür asık bir suratla onları balon evin içinde gezdiriyordu.

"Allah kahretsin!" diye homurdandı Mundin. "Büronuza dönsek iyi olur."

Dr. Proctor'un özel bürosunda Mundin müdürün bir şemsiyelikten çıkardığı tozlu ve ne idüğü belirsiz şişeyi görüp tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Teşekkürler Dr. Proctor, içecek bir şey istemiyoruz. Müvekkilimin İlkler Bölümü'ne ve Mercan ve Denizanası Koleksiyonu'na yaklaşık yüz bin dolarlık bir bağışta bulunmak isteyeceğini bildirmek istiyorum."

"Aman Tanrım, inanamıyorum!" Dr. Proctor sandalyesinde geriye doğru yaslandı, şişesi elindeydi ve yüzü aydınlanmıştı. "Gerçekten istemediğinizden emin misiniz – küçük bir yudum bile mi? Peki. Sanırım tek yapabileceğim sizi kutlamak olacak. *Son derece* akıllıca bir karar bu bayım! İnanın, sizin gibi bu mesleğin dışından gelen ama mercan ve denizanalarının *heyecan verici* morfolojisini ve bunun ekolojik önemini anlayacak kişileri bulmak *çok zor*. Şişeyi tozlu bir bardağa boşaltı ve bardağı havaya kaldırdı. "Mercanlara ve denizanalarına!" diye bağırdı.

Mundin çantasını karıştırmakla meşguldü. Önceden hazırlanmış çeki yazar gibi yaptı, iki kere yazılmış bir kâğıdı ve sallayınca sesler çıkaran bir teneke kutuyu doktora uzattı. "Şimdi, dikkatle dinleyin doktor. Bu kutunun içindekini dörtte birlik çeşme suyu içinde eriteceksiniz. Sonra hazırladığınız bu solüsyonu sıradan bir çiçek sulama spreyinin içine koyacaksınız ve İlkler Bölümü'ndeki G.M.L. Evi'ne bu spreyi olduğu gibi sıkacaksınız, dışarıda kalan bütün plastik bölümün bu maddeyle spreylenmesi gerekiyor. Eğer iyi bir spreyiniz varsa en fazla on dakikanızı alacaktır. Tabii hiç kimse ne yaptığınızı görmemeli. Sizin konumunuzdaki biri bunu kolayca yapabilir. İşte tüm işiniz bu."

Dr. Proctor'un gözleri yuvalarından fırlamıştı, öksürmeye başladı ve içtiği içkinin yarısı tükürük halinde masasına dökülmüş oldu. En sonunda boğulur gibi bir sesle konuştu: "Beyefendi! Tanrı aşkına, siz *neden* bahsediyorsunuz? O kutunun içinde ne var? Neden böyle saçma sapan bir şey yapacakmışım?"

Mundin soğukkanlılığını hiç yitirmemişti. "Sorularınızı sırayla cevaplayayım isterseniz. Ben size yüz bin dolardan bahsediyorum. Bu kutunun içindeki yüz bin dolara değecek bir şey. Bu işi yüz bin dolar için yapmanız gerekiyor.

Dr. Proctor elinin tersiyle ağzını sildi, hiç konuşmuyordu. "Ama... ama eğer bu sıvının tamamen zararsız bir şey olduğu konusunda bana garanti verirseniz..."

"Ben böyle bir şey yapmam! Benim geldiğim yerde yüz bin dolara her türlü zararlı şey yapılabilir." Mundin buz gibi

bir ifadeyle gülümsedi. "Haydi doktor. Yüz bin doları düşünsenize! Ekolojik önemi ve heyecan verici morfolojiyi düşünün. Sonra bu makbuzu imzalayın ve *ondan sonra da* bu çeki alın."

Dr. Proctor çeke baktı. "Bunun tarihi bir ay sonrasına," dedi korkarak.

Mundin omuz silkti ve eşyalarını toplamaya başladı. "Peki, madem böyle kaçamak cevaplarla bizi *oyalayacaksınız*..."

Dr. Proctor çeki çekip aldı. Faturanın üzerine adını yazdı ve çabuk, sinsice bir hareketle içinde sıvı olan teneke kutuyu çekmecesine atıverdi.

Helikopterde Mundin ve Bligh birbirlerine baktılar. "Her şey programlandığı gibi, Charles," dedi Norvie Bligh ciddi bir ses tonuyla. Avukat da başıyla evetleyerek ona katıldı: "Evet, Norvie. Her şey programlandığı gibi."

İş günü bitmeden önce Mundin & Ryan Hukuk Bürosu'na geri dönmüşlerdi. Mishal bir ziyaretçileri olduğunu bildirmek için odaya girdiğinde, Norvie Bligh daha yerine oturmamıştı bile. "Onu içeri al, Mike," dedi Norvie. Sonra fikir değiştirdi. "Yo, dur bir dakika. Onu ben alırım."

Norvie bekleme odasına gitti. "Arnie!" dedi heyecanla. "Gel, gel!" Arnie'yi koridorlardan, köşelerden, laboratuarlardan, prodüksiyon odalarından geçirdi, bir yandan da onun faltaşı gibi açılmış gözlerini görmezden gelerek gevezelik ediyordu. Aslında daha kısa bir yol vardı; ama oradan gidildiğinde laboratuvar ve prodüksiyon odasının önünden geçilmiyordu.

"Bira ister misin, Arnie?" diye sordu Norvell kendi bürosuna ulaştıklarında. Bir düğmeye bastı; Bayan Prawn içeri geldi ve onlara bira hazırladı. "Bu sandalyeleri istemiyoruz, lütfen bize daha rahat bir şeyler getirin," dedi Norvell. Bayan Prawn iki tane dev gibi koltuk getirtti.

Arnie birasını yudumlamakta biraz zorluk çekerek konuşmaya çalıştı: "Sanırım senin hatırın için riskli bir işe atıldığımı fark etmişsindir."

"Hayır, Arnie! Lütfen! Ne demek istiyorsun?"

Arnie omuz silkti, bir yandan da etrafına, bu kocaman odaya bakınıyordu. "Aslında önemli bir şey değil. Sonuçta gerçek anlamı olan tek şey arkadaşlıktır. Tıpkı Biz Mühendisler'in dediği gibi, 'Sen benim sırtımı kaşırsın, ben de senin.'" Bardağını bıraktı. "Sen benden G.M.L. birimlerinin dosya numaralarını ve yerlerini getirmemi istediğinde ben de hiç düşünmeden yaptım bunu. Aslını söylemek gerekirse hiç böyle bir şey beklemiyordum. Bu kadar önemsiz kayıtlar için böylesine bir yaygara niye koparılsın ki! Sanayi sırları yetenekli bir teknik adamı engelliyorsa, bu randıman düşüklüğüdür ve suçtur. Gene de sen ve Charles Mundin için her şeyi yaparım."

"Zaten bu konuda herhangi bir zorlukla karşılaşacağını hiç düşünmemiştim," diye yalan söyledi Norvie. "Peki onları alabildin mi?"

Arnie kaşlarını kaldırdı: "Elbette Norvell. Onları mikrofilme çektim bile. Şu anda yanımdalar. Ama..."

"Haydi bir bakalım şunlara," diye atıldı, Norvell.

Sonunda mikrofilmleri eline geçirdi ve dizin tablolarını taramaya başladı. Her şey, her şey oradaydı. Seri numaraları, tarihler, yerler, bakım tarihçeleri. "Arnie, lütfen ayağa kalkar mısın?"

Mühendisin kaşları çatıldı. "Neler oluyor?" Ayağa kalktı.

Norvell Bligh mikrofilmleri çekmecesine koydu ve Arnie'ye bakıp, "Arnie, bunları bana kıyak çekmek için almadın sen. Onları aldın, çünkü bu işin sana daha iyi bir iş getireceğini düşündün," dedi.

Arnie sinirinden kıpkırmızıydı, sert bir sesle konuştu: "Norvell, bir arkadaş böyle..."

"Kapa çeneni, Arnie. Geçen gün bana 'yıkıcı test' ile ilgili neler söylediğini hatırlıyor musun? Haydi biraz uygulamasını yapalım şunun bakalım."

Arnie'ye doğru ilerledi. Daha sonraki üç dakika içinde kendisi de baş ve kulaklar çevresine birçok darbe aldı, ama üç dakikanın sonunda Arnie yerde burnundan akan kanı silmeye çalışıyordu, Norvie ise hâlâ ayaktaydı.

"Güle güle Arnie," dedi neşeyle, bir yandan da ona çıkış

yolunun gösterilmesi için gerekli zile basıyordu. "Mishal sana çıkış kapısını gösterecek."

Kilitli kapının ardındaki kimya laboratuvarına gitti ve filmleri Mundin'in oturup altın rengindeki sıvının emaye kutulara doldurulmasını seyrettiği masanın üstüne attı. Mundin onları yakalamaya çalışarak, "Tanrı aşkına, filmleri *bu sıvıdan* uzak tut!" diye bağırdı.

Norvell pis pis sırıttı. "Haklısın," diye katıldı Mundin'e. "Eğer bunlara bir şey olursa Arnie'den yenilerini almakta zorlanabiliriz. Onu pestile çevirdim de."

Gerçi bu biraz abartılı bir betimleme olmuştu ama bu şartlar altında affedilebilirdi.

Mundin koltuğun kollarına yapışmıştı, "Norvell, bu şeyin uçabileceğinden *emin misin*? Gerçi General Recreations'dakilerden çok daha büyük ama..."

Norvie Bligh kısaca yanıt verdi: "Hiç merak etme." Helikopter alandan dümdüz yukarı doğru yükseldi ve karanlığa karıştı. Biraz heyecan olsun diye Norvie rotayı Coshocton, Ohio'ya ayarlamadan önce en yüksek binanın tam yanından geçmeyi tercih etti.

Pilot koltuğunu kendi çevresinde şöyle bir döndürdü. "İşte bu kadar. Kâğıt oynayalım mı? Oldukça uzun bir yolculuk olacak."

Mundin başıyla hayır anlamında bir işaret yaptı. "Biraz sinirliyim," diye itiraf etti.

Norvie ona güven vermesi gerektiğini düşündü: "Boş ver, her şey gayet yolunda gidecek."

Ufak tefek adam birkaç hafta içinde nasıl da değişmişti. Şu anda Mundin'in tek umudu Yeni Norvell Bligh'ın şu helikopteri iddia ettiği gibi iyi kullanabilmesiydi, başka türlü bu karanlık gecenin içinden çıkamayacaklardı.

Bligh neşeyle başının üstündeki bir ışığı yaktı ve dergi okumaya başladı. Mundin geriye doğru yaslanıp gevşemeye çalıştı, bir yandan da yoğun geçen şu bir hafta içinde neler olduğunu yeniden düşünüyordu.

Her şey yolunda gitmiş gibiydi. Ryan kutusunun içine ye-

ni ve pahalı uyuşturucular koymaya, gerçek bir insan gibi yürümeye ve konuşmaya başlamıştı; en azından er geç gelecek olan o büyük krize kadar. Gene de mutluydu ve daha önemlisi Lavinler'i kontrol altında tutuyordu. Norma Lavin'in bir dereceye kadar yardımcı olduğu bile söylenebilirdi; Don aylardır sürdürdüğü sessizliğinin acısını sonu gelmeyen bir tantana fırtınası ile bozmuştu. Ama gerektiğinde hep bulunuyordu; Norma bunu güvence altına almıştı.

Diğer üç sessiz ortağa gelince –Hubble, Coett ve Nelson'a yani– üçü de Mundin'in paralarını harcama tarzını övmekten geri durmuyorlardı. En son toplantıda Hubble endişelendiği tek şeyin ne olduğunu söylemişti.

"Açık konuş, Bliss," dedi Mundin. "Mesele neyse halletmeye çalışırız."

"Bu senin sorunun değil, Charles," dedi Hubble yavaşça. "Aslında bu bizim sorunumuz. Green, Charlesworth ile bağlantı kuramıyoruz."

Coett'in kaşları çatıldı; Hubble uyaran bir bakış fırlattı: "Haydi Harry, gene başlama. Charles'a her şeyi söylemezsen işleri doğru dürüst yürütmesini nasıl beklersin?"

Gene Green, Charlesworth, diye düşündü Mundin. "Hangi konuda her şeyi söylemen gerekiyor, Bliss?" diye sordu.

Hubble omuz silkti. "Bu yalnızca anormal bir durum, Charles, hepsi bu. Üçümüz de Green, Charlesworth'e ulaşamıyoruz gibi görünüyor. İş ilişkilerimiz yürüyor yürümesine, ama biliyorsun, gerçek bir iletişim yok."

Mundin Başkan Sabbatino artık onunla kouşmuyor diye sinirleri bozulmuş olan Başkomiser Kowalik'i düşündü. "Bu durumda herhangi bir yerde Green, Charlesworth'le karşılaşacak mıyım?"

Kibarca gülümsediler ve böyle bir şey olmayacağını söylediler. Green, Charlesworth bu işin operasyon ya da üretim kanadında hiçbir şey yapmıyordu. Onlar para adamıydı. "Ama," dedi Bliss Hubble kayıtsız görünmeye çalışarak, "eğer kazara ortaya çıkacak *olurlarsa*, Charles, bu işle kendin uğraşmaya çalışma. Bizimle temasa geç."

Nelson da endişeyle başını salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse onların bu işin neresinde olduklarını bilmiyoruz, Charles. Bliss ve ben onların bu işle hiçbir şekilde ilgilenmeyeceğini düşünüyoruz. Harry ise onların bizim tarafımızda olduğunu ve G.M.L.'de oy hakları olmasa da oldukça büyük bir manevi etkileri olduğunu düşünüyor." Son cümlesini neredeyse yuvarladı: "Ama onlarla iletişim kuramıyoruz."

Mundin sordu: "Onları aramamı ister misiniz?"

Dehşetle güldüler ve başlarını salladılar. Hubble, "Bence onlar zaten bizim tepemizdeler," dedi. "Ve attığımız her adımı biliyorlar ama henüz duruma el koymayı düşünmüyorlar. Henüz."

Mundin endişeyle karşısındaki bu üç deve baktı. "Peki, 'onlar' dediğinizde tam olarak kimleri kastediyorsunuz?"

Aynı anda üçü birden konuşmaya başladı. Coett, Green, Charlesworth'ün Memphis grubundaki, organik çözücüler grubundaki ve New England kamu hizmet şirketleri grubunun başındaki adamlar olduğunu düşünüyordu. Ayrıca Güneybatı grubunun büyük bir bölümünün ve inorganik kimyasal maddelerin de başı bunlardı.

New England ve demirsiz metal alaşımlarla ilgili olan Nelson, Green, Charlesworth'ün aslında California kömürpetrol-çelik işletmeleri ve medyanın tamamı olduğuna inanıyordu.

Medya ve New York'la ilgili olan Hubble böyle olamayacağını söyledi. O, Green, Charlesworth'ün esasen para olduğunu düşünüyordu.

Para konusunda herkes görüş birliği içindeydi ve dertliydi.

"Bakın," dedi Mundin, "ben sadece kafamda bir şeyi netleştirmek istiyorum. Sizce Green, Charlesworth bu projeye karşı çıkarsa her şeyden vazgeçmemiz mi gerekir?"

Üçü de Mundin'e sanki iki yaşındaymışçasına baktılar. Harry Coett acımasızca güldü. "Vazgeçebilirsek tabii. Bundan bahsetmeyelim bile. Artık vazgeçebileceğimize inanmıyorum. Kırılmış yumurtayı tamir etmek bile daha kolay olur. Her şeyden önce inanılmaz miktarda para kaybederiz... Ama sorunun onlarla ilişkiye girmek olduğuna inanıyorum hâlâ.

Sonuçta zaten bir adım atmış durumdayız. Ve Green, Charlesworth her zaman için ilerlemeden yanadır."

"Hayır, gerici onlar," dedi Nelson.

"Orta yolcu," diye ısrar etti Hubble.

Mundin aynı soruyu gene sordu: "Peki ama *kim bunlar*? Neredeler? Ortada gerçekten Green ve Charlesworth adlı iki adam var mı?"

Hubble yanıt verdi: "Büroları Empire State Binasında – yani binanın tümü demek istiyorum." Hafifçe öksürdü. "O gün binanın önünden geçerken sana küçük bir yalan uydurmuştum. Özür dilerim. O zamanlar seni çok iyi tanımıyordum."

Mundin'in kaşları kalktı: "Ne, *New York'da mı*? Ben bombardımandan sonra bütün şehrin kullanılamaz hale geldiğini sanıyordum."

Hubble başını salladı. "Bence insanların böyle düşünmesini istediler, Charles. Onlar kesinlikle oradalar. Geceleri binada yanan ışıkları görebilirsin – şehirdeki tek ışık da o zaten. Pek çok insanın düşündüğü gibi bir işaret ışığı değil. Gerçek bir Bay Green ve Bay Charlesworth olup olmadığına gelince: Hayır, böyle birileri yok. Ya da büyük bir ihtimalle yok demeliyim. Şirket ismi birkaç yüzyıl önce konmuş. Gene de tam emin değilim. Oraya gitsen gerçekten önemli sayılabilecek kimseyi göremezsin. Memurlar, yardımcı müdürler, bölüm şefleri falan. İşini onlarla halledersin; bazen onlar 'karar verme politikalarını' belirlerken haftalarca da bekleyebilirsin. Bence bu arada onlara gereken talimatları alıyorlardır. Evet... tebrikler, Charles. Artık sen de Green, Charlesworth hakkında herkes kadar bir şeyler biliyorsun. Sadece şunu unutma, eğer bir yerlerde karşına çıkarlarsa, ya da sen onlarla karşılaşırsan ve ortada kural dışı, seni *şüphelendiren* bir şey varsa bize haber ver, biz ilgileniriz."

Harry Coett söze karıştı: "Ama bu yalnızca bir önlem. Eminim ki bir sorun çıkmayacak. Kartlar açıldığında bizimle birlikte olacaklar. Hem sonuçta onlar ilerlemeden yana."

"Hayır, gerici onlar," dedi Nelson.

"Orta yolcu," diye ısrar etti Hubble.

Norvie Bligh neşeyle bağırdı: "Coshocton! Yolun sonu!"

Mundin koltuğundan sıçradı ve aptal aptal etrafına bakındı. Helikopter döne döne alçalmaya başlamıştı.

Mundin dışarı baktı. Birleşik Devletler'deki en ortalama eyaletin en ortalama şehri Coshocton işte burasıydı. Elli yıl önce "balon evlerin babası" Hamilton Moffatt, ilk G.M.L. sözleşmesini Coshocton Federal Tabut Şirketi ile burada imzalamıştı.

Mundin sordu: "Balon evleri görebiliyor musun?"

"Şu anda tam üzerindeyiz. Su tabancanı çıkar bakalım."

Bu bir su tabancası değildi; sıkıştırılmış freon denen soğutucu bir sıvı ile doldurulmuş bir yağ püskürtücüsüydü. Mundin tabancanın başlığını açmak için sarılı bir teli ittirdi; göstergenin üzerindeki ibre "su tabancasının" su fışkırtmaya başladığını işaret ediyordu.

"Haydi, ilk geçişini yap," dedi Mundin

Helikopter üç yüz metre yükseklikten balon evin üstünden geçti ve altın sarısı sıvı dökülmeye başladı.

Damlacıkların bir kısmı buharlaşıyordu; ama sıvı ağırdı ve kalan bölümü balon evlere erişerek üzerlerini bir film halinde kapladı.

Ellerindeki bütün sıvı bitene dek Norvell Bligh tam dört kere evlerin üzerinden geçti. Daha sonra da gene uzun bir yolculuk için helikopteri eve yöneltti. Artık Federal Tabut-Şirketi'nin bir zamanlar sözleşmeli çalışanları için kiraladığı, kubbeleri pırıl pırıl parlayan evleri geride bırakıyorlardı; bu evler, Federal Tabut ölü yakmanın moda olması sırasında iflas edince Ulusal Döküm Şirketi'ne devrolmuş, sonra o da Mundin'in arkadaşı Bay Nelson'un sahip olduğu Ulusal Demirsiz Alaşım Şirketi tarafından usulüne uygun olarak yutulmuştu. Nelson şu anda evde, Mundin ve Bligh'in bu gece yaptıkları işin maliyetini hesaplayarak dişlerini gıcırdatmaktaydı.

20

Bligh herkese puro dağıtıyordu. "Erkek," dedi gurur dolu bir sesle bürosunda kendisini dinleyenlere. "Fetoskopta kendi gözlerimle gördüm. Doktor hayatında gördüğü en mükemmel kırk günlük cenin olduğunu söyledi; bunu laf olsun diye söylemediğini biliyorum. Tanrının yardımıyla doğduğunda ona sahip olduğum her şeyi..."

Tam bu sırada Charles Mundin odasından çıktı.

"Günaydın!" diye bağırdı Bligh. "Bebek erkek, patron! Doktor kontrol etti. Haydi bir puro al."

"Tebrikler," dedi Mundin tatsız bir sesle. "Norvie, çalışabilir miyiz? Biliyorsun bugün büyük gün!"

Norvie kendine hâkim oldu ve, "Peki efendim," dedi. Birlikte Ryan'ın bürosuna girdiler.

Bir memur kız onları duymuştu. Norma Lavin, Mundin ve Bligh'dan yarım dakika sonra büroya geldiğinde, kızı bir vazo dolusu çiçeği alıp dudaklarına götürürken gördü. Kız susamış mı, diye düşündü Norma. Ama kız su içiyormuş gibi de görünmüyordu; yalnızca dudakları hareket ediyordu. Norma kızın sakızını ağzından çıkardığını fark etmişti, düşündü, yoksa konuşuyor muydu? Daha sonra Bliss Hubble ona seslenince kızın ne yaptığını düşünmekten vazgeçti.

Ne yazık ki kız sakızını çıkarmıyordu. Norma Lavin onun çok alçak sesle mırıldandığını duyamamıştı, ama Norma, Bliss Hubble'ın kolunu okşayan eline hafifçe vururken kimsenin aklına o memur kıza bakmak gelmedi.

Kız vazoyu geri koydu ve aceleyle işine geri döndü.

Büyük Yedili, Lavin kardeşler, Mundin, Ryan, Hubble, Nelson ve Coett ve tabii Norvell Bligh, Ryan'ın bürosunda toplandılar.

Norma kızgınlıkla konuşuyordu: "Ben kadın olduğum gerçeğinden asla istifade etmeye çalışmadım ve kimsenin de bunu *bana* yapmasını istemiyorum. Eğer Bay Hubble lanet olası ellerine hakim olamıyorsa, en azından iş saatlerinde beni

rahat bırakmasını rica ediyorum. Bu saatlerin dışında onun icabına nasıl bakacağımı ben biliyorum zaten."

Bliss Hubble sırıttı: "Afedersin Norma, ama..."

"Lavin!"

"Afedersin, Lavin, ama sanırım ne yaptığımı ben de bilmiyorum. Evet, bugün biraz fazla sinirli olduğumu kabul ediyorum; bugün ya batacağız ya çıkacağız biliyorsun."

"Hepimiz biraz gerginiz, genç bayan," diye araya girdi Harry Coett. "İtiraf edeyim ki burada böyle oturmaktan yorgun düşmüş durumdayım. Mundin, sen şu arkadaşının yapması beklenen şeyi yaptığından emin misin?"

Mundin omuz silkti. Bir süre sonra da, "Kahve ya da başka içecek bir şey isteyen var mı?" diye sordu.

Kimse bir şey istemedi. Kimsenin bu nöbetin bitmesinden başka bir isteği yoktu. Norma bu grubun dışında kalıyordu, onun siniri hâlâ geçmemişti. Don Lavin ise uzun süreli uyuşukluk devresinden sonra kronik şen olma durumunu yaşıyordu, onun dışında odadaki herkesin yüzünde endişe ifadesi vardı.

Ve sonra...

Norvie Bligh, bir köşede duran radyoyu açtı ve bağırdı: "İşte!" Video bağlantılarını kurdu ve ses ayarını yaptı.

"–İLK BAŞTA SORUNUN TİTREŞİMLERDE OLDUĞU DÜŞÜNÜLDÜ," diye bağırıyordu haber spikeri; Norvie sesi istediği gibi ayarladı. "G.M.L. bilirkişileri ilk bakışta bunun olanaksız bir durum olduğunu bildirdiler. G.M.L. mühendislerinden oluşturulan bir grup Washington'a enkazı incelemek üzere gönderildiler. Şimdi ilk balon evin bulunduğu müzeden bir görüntüyü ekrana getiriyoruz. Eski hali..."

Fotoğrafta İlk G.M.L. Birimi, kocaman İlkler Bölümü' nün ortasında görülüyordu.

"...ve şimdiki hali..."

Ekranda bu sefer canlı bir görüntü vardı: Aynı yer; aynı bölüm – ama parlayan bir balon ev yerine karman çorman bir çöp yığını ve bu yıkıntının etrafında karıncalar gibi gidip gelen üniformalı görevliler vardı.

Norma Lavin önce kekeledi: "Ba-ba-babamın ilk eviydi

bu!" Ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Diğerleri inanamaz bakışlarla ona baktılar ve sonra hayranlık ve korkuyla, ekrandaki bu yıkıntılara geri döndüler.

"Washington editörümüz şimdi Müze'nin müdürü olan Dr. Henry Proctor'la konuşacak. Dr. Proctor?" Kamera kıpır kıpır kıpırdanan, dehşet içindeki, tavşan suratlı Dr. Proctor'a döndü.

"Dr. Proctor, sizce bu çökmenin nedeni ne olabilir?" diye soruyordu muhabir yumuşak bir sesle.

"Ben... gerçekten... ben... benim hiçbir fikrim yok. Ben... ah... ben aslında tamamen şaşkın durumdayım. Benim için tam bir bilmece bu. Sanırım... ah... bence... yani benim galiba en ufak bir fikrim yok. Gerçekten."

"Teşekkürler, Dr. Proctor!" Mundin'e göre her şey bitmişti, en aptal kişi bile doktorun yüzündeki ifadeden suçlu, sapına kadar suçlu olduğunu ve başkası tarafından ona verilmiş bir çözücüyle balon eve bir şey püskürttüğünü anlayabilirdi; bu bir başkasının Avukat Charles Mundin olduğunun ortaya çıkarılması da an meselesi olurdu. Ama muhabir gevezelik etmeye devam ediyor, tavşan yüzlü adam da titreyip duruyordu. Muhabir "Şimdi size G.M.L. Evleri'nden gelen bir haberi veriyorum. G.M.L. Evleri Yönetim Kurulu Başkanı Bay Haskell Arnold, bugün şirketteki mühendislerin evlerin kısmi olarak işlev bozukluğu gösteren bölümünün incelenmesi sonucunda bazı önemli bulgular elde ettiklerini açıkladı..." Muhabir bile bu "kısmi olarak işlev bozukluğu gösterme" lafına takılmıştı. Dinleyenler moloz yığınlarını hatırlayınca kahkahalarla gülmeye başladılar. "G.M.L.'deki bu... ehm... kısmi işlev bozukluğu olayı Birinci Birim'i kapsıyor. Yetkililer müzede mevcut olan anormal boyutlardaki titreşim ve kimyasal maddeler içeren ortamın bu duruma neden olduğunun açıkça görüldüğünü bildiriyorlar. Bay Arnold 'Böyle bir şeyin tekrarlanması mümkün değildir,' dedi." Haber spikeri gülümsedi ve elindeki kâğıtlardan birini diğerlerinin arkasına koydu. Sonra daha içten bir sesle konuşmasına devam etti: "Evet bayanlar baylar, ben herkesin balon evlerinde sağ salim oturmaya devam edeceğini duyduğuma sevindim."

"Evet, şimdi de spor haberleri, Grosse Pointe'de Büyük Gün Gösterileri yaklaşmakta. Tecrübeli şovmen 'Kan ve Yürek' Jim Hanrahan tarafından hazırlanan gösteri eşsiz bir şov olacağa benziyor. Oldukça sert geçecek olan ve aynı zamanda geleneksel özellikler taşıyan gösteride ilk oyun..."

"Kapat şunu," dedi biri Norvell'e. Son sözleri duymaya çalışarak gönülsüzce kapattı Norvell. Hatırladığı bir şeyler vardı.

Harry Coett sessizliği bozdu. Sesi acımasız bir tonda çıkıyordu: "Evet, işte durum bu. Artık geri dönüş yok. İçinizde benim kadar korkan var mı?"

"Sanırım var," dedi Hubble yavaşça. "Biliyorsun Mundin, hâlâ Green, Charlesworth ile bir temas kurmayı başarabilmiş değiliz."

Canlı-Uzay-Şans gazetelerinin karargâhı olan *Canlı* bürosunda büyük bir heyecan vardı. Washington'daki felaketin hemen ardından Coshocton, Ohio'daki muhabirlerinden yeni bir yıkım haberi daha gelmişti.

"Konuşmaya devam et!" diye bağırdı editör muhabirine; ardından hattı haber yazarına bağladı. Görsel editöre de "Coshocton, Ohio'ya hemen ekip yolla," diye haykırdı. "Bütün balon şehir yerle bir oluyor!" Görsel editör mesajı alıp telefona birkaç kelime fısıldadı. Yukarıdaki pistte küçük bir uçak motorunu çalıştırıp altı fotoğrafçı ile birlikte havalandı. Hazırlık odasının yanında bir klakson sesi duyuldu; bir diğer hazır ekip de öbür uçağa bindi, onlar da kalkmaya hazır bekliyorlardı.

Editör bağırdı: "Arşiv! G.M.L. dosyasını gönderin. Kaç ev yok oldu, kaçı yarı hasarlı durumda, hizmet garantileri ne durumda falan filan. Bilim! Hemen iki yazar görevlendirin, tarihçe, kutu içleri filan yazılacak. Baskı! Her şeyi durdurun, sayıyı yeniden yapıyoruz. Üç tam sayfa dört renk fotoğraf geliyor. Ortabatı! *Ortabatı*... ne cehennemdesiniz? Coshocton, Ohio'ya gidiyorsunuz; G.M.L. balon evlerin yıkılışını izleyeceksiniz. Görsel! Her şeyi istiyorum – balon evlerin yok oluşunu adım adım istiyorum."

Ve emirler böylece devam etti.

Sonunda editör emir vermeye ara verdi ve yardımcısına dönüp yumuşak bir sesle, "Aman Tanrım!" dedi. "İşi sen devral, Manning. Yukarısı."

Ayağa kalktı, kravatını düzeltti, halı kaplanmış merdivenlerden çıkmaya başladı. Yayıncının sekreterini geçtikten sonra, nazik bir sesle konuşmaya başladı.

"Elbette bizim için çok büyük bir haber, efendim. Ama böyle hassas bir alanda sizin fikirlerinizden de yararlanmak isteriz. G.M.L. hisselerinden bir kısmına sahip olduğunuzu ve bu yüzden doğal olarak o tarafa doğru bir eğiliminiz olduğunu anlayabiliyorum. Benim bilmek istediğim, aslında... ee... sizce bu hikâyeyi olduğu gibi vermek, kamuoyu yararına olacak mı?

"Yayınlayın," dedi yayıncı, ne korkan, ne de kayıran, sağlam bir gazetecilik geleneğine uygun bir tavırla.

Editör hem sevinmiş hem de meraklanmıştı: "Teşekkürler, Bay Hubble," dedi.

Neredeyse kapıya kadar geri geri giderek odadan çıktı.

Yardımcısına hayret dolu bir sesle, "Bazen, bu yaşlı adamın o kadar da bencil biri olmadığını düşünüyorum," dedi. Omuz silkti ve kontrol paneline dönüp bağırmaya başladı: "Kimse G.M.L.'le konuşmadı mı daha?"

21

Norma Lavin'in ofisini tanımlamak için rahat sözcüğü yetmezdi; bu ofis lükstü.

Ama Norma burada çok mutlu değildi. Ryan, genç kızın odasından hiç çıkmamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Kardeşi Donald ise Ryan & Mundin'in yüzün üzerindeki elemanının yönetimi ile fazlasıyla meşguldü. Mundin *kafasını kaldıramıyordu.* Bu durumda Norma için oturup düşünmekten başka yapacak pek bir şey kalmıyordu.

O da oturup düşündü.

Neler mi düşünüyordu? G.M.L.'i. İflası. Eriyip giden balon evleri. Babasının hatırasının nasıl yerle bir edildiğini. Her şeyin paramparça edilmesini. Böyle mi olması *gerekiyordu*? Her şeyin paramparça olması ve bütün iyi şeylerin yok olması mı *gerekiyordu*?

Düşündükçe isyan edesi geliyordu. Ona bir kadın olduğu için dejenere biriymiş gibi davranmışlardı. Hubble mıncıklayan, laubali elleriyle. Coett babacan, ataerkil, "Kapa çeneni ufaklık" tarzı bakışlarıyla. Mundin'e gelince, o da...

Birden Mundin'de onu öfkelendiren şeyin, kendisine sanki bir kadın *değilmişçesine* davranması olduğunu fark etti...

Epeyce bir zaman hayretle bunu düşündü; zaten tüm yapacağı oturup düşünmek değil miydi?

Düşünmeye devam etti. Ta ki lobideki koruma polisinin copuyla konuştuğunu görene dek.

İlk başta Norma'nın tepkisi birini copla konuşurken gören her insanın tepkisinden farklı değildi. Herifin delirmiş olduğunu düşündü.

Ama adam bu işi öyle uluorta yapmıyordu; bir köşeye saklanmış, kimseye görünmemeye çalışıyordu – onu yalnızca adamın tam yukarısına denk düşen pencereden yansıyan görüntüyü yakalayabilen biri görebilirdi, Norma gibi yani. Mırıldanarak, bilinçsizmişçesine söylenen birkaç sözcük.

Norma, koruma polisinin acayip biri olduğuna karar verdi. Belki de kendi kendine üstüne söyleyeceği bir şeyin provasını yapıyordu.

Ya da gerçekten deliydi. Bu durum için mutlaka uygun bir açıklama olmalıydı; böylece polisi unutup düşünmeye devam etti. Büyük bir arzuyla eski günleri, ama öyle çok çok eskileri değil, Bokkent'teki günlerini düşündü, hani şu Mundin'le birlikte bir şeyler yapmaları gereken günleri. Norma'nın iflas etmiş olduğu, Mundin'in ise zaten meteliksiz olduğu günleri... Tabii o zamanlar ile bugün arasında dağlar kadar fark vardı – şimdi Norma milyarları eline geçirmek üzereydi, Mundin ise işten *kafasını kaldıramıyordu*.

Cehenneme kadar yolun var Mundin, diye düşündü.

Çok şaşırtıcıydı... Şimdiye kadar bir erkek ona ilgi göstermedi diye hiç küfretmemişti.

Norma'nın sıkıntısının, insanların coplarıyla konuşmalarını hoşgörmesine baskın çıkması üç gün aldı; belki de Bayan Elbers ikide bir yaptığı gibi işlev bozukluğu nedeniyle bir günlük izin almasaydı böyle bir şey hiç olmayacaktı.

Bayan Elbers Norma'nın vazoyla konuşurken gördüğü memur kızdı.

Vazo hâlâ Bayan Elbers'in masasının üstünde duruyordu; Norma pek çok kez odaya girip çıkmış, etrafına öylesine bakınmıştı. O vazo da benzerleri gibi içinde çiçeklerle yerli yerinde duruyordu.

Ama Norma sıkılmıştı. Kahve arasında vazonun birkaç açıdan fotoğrafını çekti; yirmi santimetre boyunda Çin işi bir vazoydu. Bir üç gün daha geçtikten sonra, fotoğrafı Çin işi ufak tefek şeyler satan bur adama götürdü.

Adam hemen, "Beni ilgilendirmiyor bayan," dedi. "Bu bir taklit, hem de iyi yapılmamış bir taklit."

Norma adama para verdi. Satıcı bu duruma şaşırmakla birlikte açıklamasına devam etti: "Bu çok bilinen bir parçanın, Çin cenaze törenlerinde kullanılan bir vazonun taklidi. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Soo Chou yakınında, efsanevi Wu Chang toprak fırınında yapılmış aslı. Bu taklidin üzerindeki oranlar iyi tutturulmuş, renkler de öyle. Ama dört madalyon üzerindeki karakterler ve vazonun boynunu saran bant yanlış. Cenaze küllüklerinin üzerinde "asla", "dağ", "yaşlanma" ve "yeşil" sözlerini temsil eden karakterler vardır. Taklidin üzerindeki bu karakterler ne bilmiyorum ama doğru olmadıkları kesin. Sanırım siz kazıklanmışsınız."

Norma düşünceli bir tavırla teşekkür etti.

Daha ayrıntılı bir araştırma için vazonun üzerindeki karakterleri anlayıp Norma'ya çevirebilecek bir kişinin bulunması gerekiyordu. Kolombiya'dan bir profesör.

Norma profesörü ofisinde televizyon makyajını temizlemeye çalışırken yakaladı. Adam ona yardım etmenin kendisi için büyük bir zevk olacağını söyledi. Kaşlarını çatarak fotoğrafları inceledi ve sonunda, "Bu saçma sapan bir şey," dedi.

"Bir kere herhangi bir döneme ait bir Çince değil. Buna yemin edebilirim. Orada burada bir şeylere benzetilmiş karakterler var, ama bu benzerlikten başka bir şey değil. Sıradan insanları böyle kandırması kolay. Ama fark eder mi? Sonuçta birileri bir vazo taklit etmiş ve süslemesinde de pek becerikli değilmiş. Ama gene de neden otantik karakterleri kopya etmemiş anlayamadım."

"Ben anladım," diye fısıldadı Norma Lavin, yüzü kâğıt gibi olmuştu.

Norma olayı açıklamaya çalışırken Ryan, Mundin ve Don sabırsızca sözün sonunun bekliyorlardı.

"Bunlar oraya yerleştirilmiş devreler olmalı. Belki sırrın içindeki çiniler de metalik bir şeydir – mesela bir anten. Büyük bir ihtimalle transistörler ve küçük gümüş asitli pille işliyordur ve Tanrı bilir içinde ne var. Röntgen ışınından geçirebiliriz ama böyle bir iletişim aleti yapan biri buna bir bubi tuzağı eklemeyi de unutmamıştır diye düşünüyorum."

Mundin yavaşça konuştu: "Hiç onu tutmayı denedin mi?"

"Hayır!"

"Norma haklı!" dedi Ryan. "Demek o memur aracılığıyla çalışıyorlar. Bu alet çok tehlikeli. Don, şu kadının kim olduğunu bul."

Don Lavin dosyalara bakmaya başladı. Mundin artık dayanamayıp patladı: "Allah kahretsin. Buna inanmıyorum. Kampanyamızın tam ortasında başımıza gelen bu saçmalık da neyin nesi? Haskell Arnold ve adamları bu kadar akıllılar mı ha?"

"Hayır," dedi Ryan. "Bunu yapan Haskell Arnold ve adamları değil."

"İşte burada," dedi Don Lavin elindeki kartı uzatarak. "Kadının adı Harriet Elbers. Bekâr, yirmi altı yaşında, Columbia'dan derecesi var; üç yıl boyunca Choate Kardeşler için şirket davaları araştırmacılığı yapmış, bir davanın bitirilmesi sırasında eleman sayısındaki azaltılmadan dolayı işten çıkarılmış. Ee, çalışma performansı yüksek, evet, sözleşme

statü standardı var, başka da bir bilgi verilmemiş. Dul, annesiyle birlikte yaşıyor."

"Çok iyi bir araştırmacı kız, ha," dedi Ryan keyifsizce.

"Ryan, eğer bu Arnold'un işi değilse..."

Ryan Mundin'e baktı ve omuz silkti. "Kim olabilir değil mi? Green, Charlesworth'ten başka kim olabilir ki? Arnold oyunu böyle oynamazdı. Onun yumruklarından başka bir şeyi yoktur. Green, Charlesworth, onlar ise judo uzmanları. Son hızla ilerlememizi beklerler, sonra ayaklarını uzatıverirler ki biz takılıp boynumuzu kıralım. Ya da bazen uzatmazlar. Nasıl uygun görürlerse. Onlarla daha önce de karşılaştım. Önceki kariyerimi şöyle bir hatırlarsan anlarsın."

Mundin yanıt verdi: "Yapılması gereken bir şey var. Hubble, Nelson ve Coett'i arayıp bundan haberdar etmeliyiz. Bu onların hakkı; parayı da onlar veriyor zaten."

"Evet, tabii," dedi Ryan dalgın dalgın. Kendi masasının üzerinde duran vazoya bakıyordu.

Üç para adamı korkmadılar; sadece oldukları yerde taş kesildiler!

Coett öfkeyle bağırdı: "Tanrım, piç herifler! Bizi geri zekâlı yerine koyup su gibi para akıttırdılar!"

Nelson da hayıflanıyordu: "Coshocton'daki işçilerim! Ve G.M.L.'e karşı açılan şu kahrolası dava – zaten tarihi belirlenmişti! Tanrım, Mundin, bu işte bir hata olamaz mı sence?"

Hubble neredeyse bir filozof gibiydi, yani olabildiği kadar. En az harcayan oydu; üstelik yayınlarının artan satışlarından biraz para da kazanabilmişti. "Hepsini kaybetmektense birazını kaybetmek yeğdir," dedi teselli etmeye çalışır bir sesle. "Her neyse, ben hâlâ şu garip görünümlü vazodan ve Green, Charlesworth'le olan iletişimimizin kesilmiş olmasından, onların bize karşı olduğunu düşünüyorum. Aksine inanmam çok zor."

Norma Lavin yıldırım çarpmışa dönmüştü. "Bırakıyor musun yani?" diye bağırdı.

Herkes Norma'ya baktı. "Hayatım," diye söze girişti, Harry Coett, "babana ne olduğunu hepimiz hatırlıyoruz. Sen

hatırlamıyor musun yoksa?"

Mundin çok sinirlenmişti: "Kapa çeneni Coett, bu çılgınlık! Bunlar yalnızca *insan. Paradan* başka da hiçbir şeyleri yok. Biz de insanız ve bizim de paramız var, hem de çok paramız var. Tamam onların parası bizden daha çok, ama Yüce Tanrı falan değiller! Eğer gerekiyorsa onları yeneriz!" Sustuğunda Hubble, Nelson ve Coett'in her söylediğinden ürktüklerini fark etti.

Hubble gözlerini açarak, "Mundin," dedi ama devamını getiremedi.

Ryan başını sallıyordu. Mundin ellerindeki titremenin son haftalardakinden çok daha belirgin olduğunu fark etti. "Eğer birimiz onları görmeye gidebilirse, Coett. Belki de..." Bütün bedeni titriyordu ama konuşmaya devam etti: "Bunu ben yapabilirim. En kötüsü beni görmeyi reddederler. Bu daha önce de olmuştu, Tanrı biliyor, ama bundan daha kötüsünü zaten düşünemiyorum..."

Coett bağırdı: "Kapa çeneni seni aptal moruk!"

Hubble daha kibar konuştu: "Nasıl olduğunu biliyorsun, Ryan. Öylesine birini gönderemeyiz, en baştakinin gitmesi lazım."

"Ben gitmiyorum," dedi Nelson kesin bir tavırla.

"*Ben de*," dedi Coett.

Nelson, "İşte görüyor musunuz? Kaybedecek şeyimiz çok fazla. Üzgünüm," dedi.

Norma Lavin bembeyaz bir suratla ve titreyerek ayağa kalktı. "Benim babam bu balon evleri..." Kendini çok kötü hissediyordu; toparlanmaya çalıştı ve devam etti: "Hayır! Canı cehenneme! Babamı bu işin dışında tutarsak G.M.L. Evleri'nin dörtte biri Don'a ve bize ait. Onlar *bizim*, sizin değil, anlıyor musunuz? Bizim! Ne sizin ne de Green, Charlesworth'ün. Eğer siz ödlek herifler bu işin dışında kalmak istiyorsanız öyle yapın. Biz bu işi yapacağız ve size şu kadarını da söyleyeyim, ya canımız çıkana, ya da cehennem buz tutana dek bu işin üstüne gideceğiz ve kazanacağız. Bu sadece para meselesi değil, bunu siz de biliyorsunuz. Biz parasız da pekâlâ idare ediyorduk. Gene yaparız. Bunlar *insan*, Coett! Balon

evlerini kanlarıyla alan zavallılar için yaşamanın bir değeri vardır! Kölelik kanuna aykırıdır. G.M.L. kanuna karşı geliyor, ama bu işi *biz* üstleniyoruz ve bazı şeyleri *biz* değiştireceğiz. Beni duyuyor musunuz?"

Evet, onu duymuşlardı ve bir anda ortalık karıştı. Yedi kişi aynı anda bağırmaya başlamıştı, yaşlı sakin Ryan bile. "...bir Cumhuriyetçi'den betersin, genç bayan!" diyordu. Nelson o kadar bağırıyordu ki, Mundin araya girerek, "Tanrı aşkına, bırakın da kız konuşsun!" demek zorunda kaldı. Coett ise sonu gelmez küfürler etmeye devam ediyordu.

Bu sırada kapı açıldı. Kapı görevlisi Mishal içeriye baktı; sinirli görünüyordu. "Ziyaretçiniz var," dedi ve gözden kayboldu.

"Allah kahretsin," dedi Mundin birden çöken sessizliği bozarak. Kapıya doğru bakıyordu, "Bu aptallara... ah sen misin?" Şaşırmış bir biçimde kapıda beliren William Choate IV'e bakıyordu. "Merhaba, Willie. Bak, şu anda inanılmaz derecede meşgulüm."

Willie Choate'in alt dudağı titriyordu. "Merhaba eski dostum," dedi kederli bir sesle. "Senin için... eee... bir mesajım var."

"Willie, lütfen, daha sonra olamaz mı?" Mundin git der gibi işaretler yapıyordu. Ama Willie olduğu yerde durmaya devam etti. "İşte burada."

Mundin'e beyaz, kare bir zarf uzattı. Mundin sıkıntı ve heyecan arası bir hisle zarfı yırtıp açtı ve boş boş zarfın içinden çıkan beyaz karta baktı.

Sonra karta bir daha baktı.

Sonra Coett gelip de elinden alana dek aynı karta bakmaya devam etti. Yana yatık el yazısıyla yazılmış bir davetiyeydi bu:

Bay Green ve Bay Charlesworth
Bay Charles Mundin
ve Bayan Norma Lavin'den
uygun oldukları bir zamanda
ziyaretlerine gelmelerini rica ederler.

Uzun bir yoldu.

Willie, hepsi arabaya yerleşir yerleşmez özür diler bakışlarla bir dergi çıkardı. "Büyük büyük büyük babam Rufus'un ne dediğini bilirsin, Charles: 'Mutlu insan gençliğinde odur ki, gençliğinde sahici ve derin bir okuma aşkına sahip olur ve servete kavuştuğunda da bundan vazgeçmez.'"

"Tabii Willie, " dedi Mundin. "Bak, bütün bunlar ne demek oluyor, söyler misin?"

Willie pişman olmuş bir bakışla gülümsedi. "Tabii," diyerek açıklamaya girişti. "O benim *gerçek* büyük büyük büyükbabam değildi; büyükbabam şirkete girdiğinde bu ismi almış. Aslında bu bir çeşit..."

Mundin yüksek sesle, "Willie, *lütfen.* Okulda ne yapıyorduk hatırlıyor musun?" diye sordu.

Willie ağlayacak gibiydi. "Tanrım, Charles! Ne diyebilirim ki?"

"Bütün bu olanların ne anlama geldiğini söyleyebilirsin."

Willie, Mundin'e baktı. Sonra da etrafına göz gezdirdi, Norma'ya, arabanın içindeki eşyalara baktı. Sonra da gözleri tekrar Mundin'e çevrildi. Ne demek istediği açıktı.

"En azından nasıl bir bağlantı olduğunu söyle," diye yalvardı Mundin.

"*Ama*, Charles!" Bu cevap en azından yalın ve o yumuşak bakan gözlerden okunabilecek ve titreyen dudaklardan çıkabilecek tek şeydi. Willie Tanrı onu nasıl yaratmışsa öyleydi: Ayak işlerine koşulan bir çocuktu o ve hiç şüphesiz ne, neden, nerede gibi soruların yanıtları hakkında Mundin'den daha az bilgisi vardı. Mundin bu işten vazgeçip Willie'yi dergisi ile başbaşa bıraktı. Araba ilerlerken kendisi de yerle bir olmuş şehri seyretmeye başladı.

Geldikleri binanın *kokusu* bile eskiydi. Mundin, Norma ve Willie gıcırdayan asansöre bindiler ve ağır ağır elli kat çıktılar. Uzun bir yürüyüşten sonra daha küçük ve daha çok gıcırdayan başka bir asansöre bindiler.

Sonra da içinde sert bir oturma yeri bulunan küçük bir odaya geldiler. Willie burada onlardan ayrıldı, bütün yaptığı da, "Görüşürüz," demek oldu.

Ve uzun bir bekleyiş. Bir saat, sonra birkaç saat daha. Hiç konuşmuyorlardı.

Mundin artık küstahlaşmaya başlayacağını hissediyordu.

Ama sonra Green, Charlesworth'ün de ondan bunu beklediklerini düşündü ve kendine çeki düzen verdi.

Sonra ufacık tefecik, sakin görünüşlü bir adam gelip onları başka bir odaya götürdü.

Odada ne oturacak, ne de Mundin'in paltosunu asacak bir yer vardı. Mundin paltosunu katlayıp kolunun üzerine attı ve ayakta durup karşısındaki masada duran, gözlerini hiç kırpıştırmayan adama bakmaya başladı. Adam etkileyici bir görüntüye sahipti; hafif eğik bir duruş, koyu renk saçlar, ağarmış şakaklar. Öne doğru eğilmişti; bir eliyle çenesini tutmuştu, parmakları dudaklarını örtüyordu. Gözleriyle Mundin'i takip ediyordu ve göğsü ritmik olarak inip kalkıyordu; bu hareketinin dışında tamamen kımıltısız olduğu söylenebilirdi.

Mundin öksürekek boğazını temizledi. "Bay... Green siz misiniz?" diye sordu.

Adam hiçbir duygu ifadesi katmadan konuştu. "Sizden hoşlanmıyoruz, Bay Mundin. Sizi yokedeceğiz."

Mundin bağırdı: "Peki ama neden?"

"Tekneyi sallıyorsunuz, Mundin," dedi adam parmaklarının arasından, gözleri Mundin'inkilere kilitlenmişti.

Mundin tekrar boğazını temizledi. "Bakın, Bay Green... sanırım Green sizsiniz."

"Sen bizim düşmanımızsın, Mundin."

"Hey, durun bir dakika!" Mundin derin bir nefes aldı. *Lütfen*, diye yalvarıyordu adrenalin bezine. *Sakin ol!* Kafatasına deliler gibi pompalanan kana söylenmişti bu da. Yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Eminim bir şekilde anlaşabiliriz, Bay... efendim. Sonuçta biz o kadar da açgözlü değiliz."

Karşısındaki adam hiç kıpırdamadan ve aynı sesle devam etti: "İzin verildiği takdirde sizin gibiler bütün dünyayı mahvederler. Biz buna izin vermeyeceğiz."

Mundin umutsuzca bakışlarını odada gezdirdi. Bu adam gerçekten deliydi; başka birileri, *bir başkası* olmalıydı... Ama

odada başka kimse yoktu. O masadan, adamdan, bir çift buzlu camlı dolaptan ve kendisiyle Norma'dan başka hiçbir şey yoktu. "Bakın, beni buraya kadar aşağılamak için mi çağırdınız?"

"Parmaklarınızı testereye soktunuz Mundin; şimdi hepsi kopacak."

"Delirmiş," dedi Norma sessizce.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı Mundin. Öfkeyle paltosunu yere attı, ama bu bile onu sakinleştirmeye yetmemişti. "Eğer aklını kaçırdıysan söyle, sonra bırak da gideyim! Hayatımda hiç bu kadar zırva, saçma sapan bir olayla daha karşılaşmadım!"

Tam bir tirada başlamak üzereydi ki sustu.

Adam artık ona bakmıyordu. Aynı kırpıştırılmayan, hiç bir hareket göstermeyen bakışlar şimdi yerdeki paltoya dikilmişti. Paltoya bakmaya devam ederek konuştu: "Seni buraya getirttik Mundin, çünkü bu rezaleti kendi gözlerimizle görmek istedik. Ve artık göreceğimizi gördük, şimdi de sizi ortadan kaldıracağız." Tiz bir sesle bağırdı: "Heeey!"

Mundin yutkundu ve birkaç adım ileri gitti. Üç adım sonra adamın masasının dibinde, öne doğru eğilmiş, terzi tarafından dikilmiş bir pantolonun nasıl olması gerektiğine bakıyordu.

Green, Charlesworth personeli bu yıl pantolon giymiyordu demek. Green, Charlesworth personeli üzerinden siyah kalın kablolar sarkan bronz kaideler giyiyorlardı, ve göğüs bölgelerinde söyle bir plaka vardı:

BATI ELEKTRİK KURUMU
24 SAAT HİZMETLİ RESEPSİYON GÖREVLİSİ
YALNIZCA 115 VOLT A.C.

"Heey!" diye tekrar bağırdı kıpırdamayan dudaklar, bu sefer tam Mundin'in kulağının dibindeydi. "Bu kadarı yeterli, Mundin. Sanırım haklısınız, Bayan Green." Mundin sanki o 115 volt kendi bademciklerinden geçmiş gibi geri fırladı. İnanılmaz derecede parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı; iki buzlu camlı dolaptan ışıklar saçılıyordu. Yanında duran Nor-

ma'nın yere çöktüğünü fark etti. Dolaplara baktı.

Keşke bakmasaydı.

Dolapların içinde Green ve Charlesworth vardı. Green inanılamayacak kadar, olanak ötesinde yaşlı, tıknaz ve hiç saçı olmayan bir dişiydi. Charlesworth aynı şekilde inanılmaz ölçülerde yaşlı, fasulye sırığı kadar uzun, başında hiç saç olmayan bir erkekti. Neyse ki ışıklar bir süre sonra söndü.

Resepsiyon görevlisinin kıpırtısız dudaklarından, bu sefer başka bir ses sordu: "Onları öldürecek miyiz, Bay Charlesworth?"

"Bence hayır, Bayan Green." Yirmi Dört Saat Hizmetli Resepsiyon Görevlisi ilk sesiyle cevap verdi.

Mundin daha güçlü bir ifadeyle, "Bir dakika bekleyin," dedi. Bu kesinlikle bir refleksti. Cümlenin sonuna gelince kendiliğinden susuverdi.

Kadının sesi üzgün çıkıyordu. "Belki de bir intihar şekli hazırlanmalı, Bay Charlesworth. Ona neyle karşı karşıya olduğunu söyleyin."

"O neyle karşı karşıya olduğunu biliyor, Bayan Green. Öyle değil mi, Mundin?"

Mundin başını evet anlamında salladı. Resepsiyon Görevlisi figürünün sabit bakışları gene ona yönelmişti, belki de harekete yöneliyordu bu gözler.

"Söyle ona!" diye bağırdı Bayan Green. "Ona şu *kızla* ilgili gerçekleri söyle! Ona ne yapacağımızı söyle!"

"O Şeytan'ın Kızı," dedi mekanik ses. "G.M.L.'i bizden almak istiyor."

Mundin çok heyecanlanmıştı. "Hayır, hayır!" diye bağırdı. "Sizden değil! Yalnızca Arnold ve onun grubundan almak istiyor!"

"Bizim parmaklarımız biz demek değil midir?" diye sordu ses. "Bizim kollarımız ve bacaklarımız biz demek değil midir? Arnold biziz!"

Kadının sesi araya karıştı: "Kızı, Bay Charlesworth. Kızı!"

"Boyalı fahişe! Bütün kölelerin özgür olmasını istediğini söylüyor. Bay Abraham Lincoln'den bahsediyor!"

"Bay Abraham Lincoln'ün işini biz halletmiştik, Bay

Charlesworth."

"Evet, onu biz halletmiştik Bayan Green, şimdi de aynısını yapacağız."

Mundin'in başı dönüyordu. Ryan'ın afyon kutusunu nereye koyduğu konusunda daha dikkatli olması gerektiğini fark etti, eğer vitamin haplarının yeriyle bunu karıştırdıysa affedilmez bir aptallık yapmış demekti. "*Bu kadar* yaşlı mısınız?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Bu kadar yaşlı mıyız, Bayan Green?" diye sordu erkek ses.

"Öyle mi?" diye tiz bir çığlık attı kadın ses. "Ona *kıza* ne yapacağımızı söyle!"

"Belki de şimdi söylememeliyiz, Bayan Green. Belki daha sonra. Onları yumuşattığımız zaman. Artık gitmelisiniz, Mundin."

Mundin mekanik hareketlerle paltosunu yerden aldı ve Norma'ya kalkması için yardım etti. Sersem bir şekilde kapıya yöneldi. Yolun ortasında durdu, buzlu cama bakıyordu. Cam diye düşündü. Cam ve içinde titreyen, hareket eden bedenler, bir parça hava onları...

"Haydi, dene Mundin," dedi ses meydan okurcasına. "Bakalım becerebilecek misin, görmek istiyoruz."

Mundin düşündü ve yapmamaya karar verdi.

"Çok kötü," dedi Charlesworth'ün sesi. "Senden nefret ediyoruz, Mundin. Sen bizim Yüce Tanrı olmadığımızı söyledin."

"Pis dinsiz!" diye tısladı Bayan Green'in sesi.

22

Ryan'ın bürosuna geri döndüklerinde Mundin yalan söylemeyi tercih etti: "O kadar da kötü değildi."

Ryan uçmak için onların yokluğunu fırsat bilmişti. Yarı rüyada gibi konuşuyordu: "Bir düşünsenize. Yüzyıllarca yaşlı-

lar. 1940 yılında H.G. Wells'in ne söylediğini biliyor musunuz? 'Korkutucu bir acayiplik yaşamımıza giriyor.' Ne yaparsanız yapın, hiçbir şey yolunda gitmedi. Green, Charlesworth hızlarını almış olmalılar. Jonathan Swift'in onlar için ne dediğini biliyor musun? Struldbrug'lar. Ama o zamanlar insanlar onların farkındaydı. Güliver onların bir kanunu olduğunu, ve Struldbrug'ların yüz yaşlarını geçince paralarını elde tutamayacaklarını söyler. Bir düşünün şunları. Yüzlerce yaşında, yüzlerce, yüzlerce yüz..."

Don Lavin omzuna dokununca sustu. Harry Coett aptal aptal başparmağının tırnağına bakıp gülümsüyordu. Sonunda, "Bir içkiye ne dersiniz?" diye sordu.

Mundin ona bir içki doldurdu, büyük adamın ağladığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Düzenli bir tasfiyeye başlamalıyız," dedi Nelson; bakışları bir köşeden bir köşeye gidip geliyordu. "Doğal olarak önceki planlarımızı sürdürmek artık söz konusu olamayacaktır."

Norma kapıda göründü. Mundin onu şirketin hemşiresinin yanına bırakmıştı; ama şu anda oldukça toparlanmış görünüyordu. "Her şey kararlaştırıldı mı?" diye sordu Norma.

Mundin, "Sanırım herkes fikir birliği içinde," dedi. Kendini çok kötü hissediyordu. Green, Charlesworth. Konuşmaya başladılar. Devler neredeyse öleceklerdi. Onun yaşını sekiz kez, deneyimini ise otuz kez katlayan bu dört adama göre, karşı gelinmesi imkânsız bir durum vardı karşılarında.

"Düzenli bir tasfiyeden bahsediyoruz," dedi Nelson. "Başımıza gelene katlanacağız. Tabii ki bu şartlar altında..."

Norma sözünü kesti: "Bırakmak mı istiyorsunuz?"

Coett yüzünü buruşturdu. "Sorusu olan var mı?"

"Yani soruma evet diyorsun. Peki. Başka kim kaçıyor?"

Nelson sertçe sordu: "Norma, sen aklını mı kaçırdın?"

"Evet, belki kaçırdım," dedi Norma. "Belki tamamen tırlattım. Siz söyleyin. Ben de size ne düşündüğümü söyleyeyim ve siz de eğer bu bir çılgınlıksa söylersiniz. Green, Charlesworth'ün bir çift geri zekâlı olduğunu düşünüyorum. Onların yüz yıl ya da bin yıl yaşamış olması da beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Bir insanın uzun süre yaşamaması için bir neden

göremiyourm, eğer yeterince parası ve tıbbi olanağı varsa neden olmasın; bir insanın yaşayabilmek için doktorlara akıtacağı tonla parası varsa bunu sağlamak için çeşit çeşit şansı olur... Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmiyor. Onlar da sonuçta insanoğlu, onları gördüm ve inanın onlar da insan; yaşlı, dermansız, yarı deli. En azından yarı deli. Peki başka neleri var?"

Ryan başını salladı, içindeki bir müziğe tempo tutar gibi mırıldandı: "Paraları var."

"Para. Evet, paraları var. Mundin'in de söylediği gibi, bizim de paramız var. Belki bize üstün gelecekler ama *blöf yapamazlar*. Ben yalnızca kendi adıma konuşuyorum – onların bana istedikleri her şeyi yapabileceklerini inkâr etmiyorum, ama onlar bunu *yapmadıkça*, ben vazgeçmeyeceğim. Beni duyuyor musunuz?"

Mundin çabucak onayladı: "Aynı şekilde düşünüyorum!"

Coett makul bir ses tonuyla konuştu: "Öyleyse hoşça kalın."

Ayağa kalktı, başıyla bir selam verdi ve kapıya doğru yürüdü. Norma birden bağırdı: "Cehennem ol!" Körcesine onu iterek dışarı çıktı.

Coett durdu ve başını salladı. "Delisin sen."

Bir dakika sonra döndüğünde elinde çevresinde mavi bantları ve madalyonları olan küçük vazo vardı. Birkaç gül ve eğreltiotu yanlardan aşağı sarkıyordu.

Norma çiçekleri yere attı ve vazoya doğru bağırmaya başladı. "Sizin yapacaklarınız bana vız gelir Green, Charlesworth! Balon evler babamın planladığı gibi kullanılacak! Eğer işime karışmaya kalkarsanız, canınıza okurum sizin; ödlek arkadaşlarım bile beni yolumdan döndüremeyecek!"

Vazo elindeyken vızırtılar çıkarmaya başladı ve bir anda paramparça oldu. Camdan yapılmış bir çip uçarak Norma'nın çenesinde derin, kanlı bir yara açtı. Halıdaki kalıntıların arasındaki küçük metal ve kristal parçalar ısınarak akkor hale geldiler ve yok oldular. Mundin etrafa yayılan onlarca kıvılcımı ayağıyla basarak söndürmeye çalıştı, dışarıdan çığlıklar duyuluyordu.

On dakika boyunca etraf cehennem gibiydi. En olmayacak şeyler patlıyordu – Coett'in cebindeki bir kalem, odadaki havalandırma aletinin düğmesi, laboratuvardaki bir polarölçer, Ryan'ın masasındaki gelen evrakların konduğu kutu. Ama kadınların attığı isterik çığlıklar dışında, ortada başka bir hasar yoktu. Küçük yangınlar kolayca söndürüldü.

Coett ceketinden kalanlara bakıp Norma'ya bağırmaya başladı: "Sen ve senin saçma sapan planların ortada işte. Sözleşme kiralanması sistemini altüst edeceksin ha? Biz köle gibi adam çalıştırıyoruz, öyle mi? Seni ucuz..."

Fazla ileri gitmişti. Mundin ve Don aynı anda ona baktılar. Mundin daha yakındı; Coett'i yere serme onuru onun oldu.

Nelson Coett'i yerden kaldırdı ve halıdan üzerine bulaşmış olan kömürü temizledi. "Tansiyonunu unutma Harry," diye uyardı yaşlı adamı. "Merak etme. Bu kokarcalardan kurtulacağız."

Hubble tırnaklarını kemiriyordu. Yavaşça konuşmaya başladı: "Biliyorsunuz, ben aklı başında, dolardan korkan genç bir adam olarak yetiştirildim ve Green, Charlesworth'ün de herkesten daha fazla doları olduğu kesin... Biliyorsunuz... Tanrı aşkına, bana gülmeyin. Ama ben sinirlerim dayandığı sürece bu işte kalmayı düşünüyorum."

Norma kollarını Hubble'ın boynuna doladı ve onu öptü. Charles, "Hey, kesin şunu!" diye bağırdı. Birden gereksiz ve hakkı olmayan bir kıskançlığa kapıldığını fark edip sustu. Diğer iki finansçı inanılmaz derecede şaşırmışlardı.

"Hain!" dedi Nelson hayret dolu bir sesle. "Pekâlâ. Defolun bu ofisten, manyaklar sizi! Eğer bunu *düşünmüş* olsaydım..."

"Bana kalırsa," dedi Ryan hepsine birden, "siz defolun. Bir düşünün. Eğer vazgeçerseniz temize çıkarsınız, en azından kâğıt üzerinde. Ama buranın kontratı bizim üzerimize; biz polisleri çağırmadan önce buradan defolup gidin bakalım."

Nelson Coett'e dönüp sert bir sesle, "Tansiyonunu unutma, Harry!" dedi.

Nelson ve Coett Büyük Yedili'yi Büyük Beşli'ye indirerek

ofisi terk ettiler. Ve Norvell Bligh'dan boşalan yeri doldurması istendi.

Onlara katıldığında asık suratlara baktı ve güldü. "Haydi neşelenin," dedi, "Bokkent'te çok daha beterleri oluyor."

"Onu da görürüz yakında," diye mırıldandı Mundin dümdüz bir sesle.

Norvell, Mundin'in omzuna dokundu. "Kesinlikle," diye onayladı. "Kesinlikle, Charles; bu başına gelebilecek en kötü şey. Ve ben oradaydım millet. Orası hiç şüphe yok cehennemin ta kendisi. Ama cehennem olmayan bir şey mi var zaten?"

Norma dayanamayıp konuştu: "Onu dinle, Charles. Çünkü haklı. Bütün dünya bir hapishane, Charles, ve babam iyi bir iş yapmaya çalışırken bu hale getirdi dünyayı. Ölmüş olmasına neredeyse sevineceğim; böylece balon evlerinin dünyaya ne yaptığını görmemiş oldu. Neron'un bile balon ev gibi bir silahı olmadı hiç! Böyle bir silahın Bayan Green ve Bay Charlesworth gibilerinin elinde olduğunu düşün!"

Mundin ağır ağır nefes alıyordu. "Ve sizin bir avukattan istediğiniz tek şey, sizin için bütün dünyayı bir anda alt üst etmesi mi yani?"

Norvie Bligh'ın gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "Kendine gel, Charlie!" Kendinden daha iri olan Mundin'in gözlerinin içine baka baka neredeyse üstüne yürüyecekti. "Doğacak bir çocuğum var benim, ve ona gerçek hayatta bir şans vermek istiyorum – bir sözleşme kölesi olmasını *istemiyorum.* Eğer istediğin paraysa para da kazanabiliriz. G.M.L. destelerce para eder ve G.M.L.'i ele geçirmek bizim ilk hamlemiz. Sen de biliyorsun ki bu daha başlangıç."

Onun bu kendinden fazla emin hali Mundin'in burun kemerinde bir gıdıklanmaya neden olmuştu. Mundin bunun bir kahkaha başlangıcı olduğunu anladı ve bastırmaya çalıştı. Ama... Norvie Bligh, bu küçücük, cebinde iki kuruştan fazla parası olmayan adam şöyle diyordu: "Haydi, G.M.L.'in hepsini alalım. Topu topu on dört milyar dolar ve kaynakların tamamı düşünüldüğünde..."

Mundin yutkundu ve haince güldü. "Peki, senin de dedi-

ğin gibi kaybedecek neyimiz var ki? Tabii senin dışında, Hubble."

"Bana Bliss de," dedi finansçı. "Hayatımın en anlatılmaya değer olayı bu." Bir an duraksadı. "Kahretsin! Kulüpteki hisselerimi de göstermemiz mümkün olabilir. Sen ne demiştin, Bligh – cehennem olmayan bir şey mi var zaten? İyi bir soru. Bokkent'in zorlu bir yer olduğunu düşünüyorsun, öyleyse birkaç dakikalığına müdürler toplantısında bulunmanı öneririm! Karımla tanışmıştın değil mi – esaslı kadındır." Sonra da çabucak ekledi: "Ya da bir zamanlar öyleydi. Ama çürüme yayılıyor. Hastalık yayılıyor. Aşağı tabakada durum çok kötüyse, yukarıda daha iyi olması beklenemez."

Kafasını salladı, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi bakıyordu. "Hayatım boyunca bir şeylerin peşindeydim, bir şeyler yapmaya ve işe koyulup bir şeyleri değiştirmeye çalıştım – nasıl olacağını bilmeden. Şimdi de nasıl olacağını bilmiyorum, ama belki sizler biliyorsunuzdur. Her neyse, size yardım edeceğim."

Norma ilk kez şefkat dolu bir sesle, "Bütün paran bir işe yaramasa bile mi?" diye sordu.

Hubble güldü. "Bana bunu sen mi soruyorsun? İyi bir soru. Şimdiye kadar gördüğümden daha fazla paran var senin. Ne olduğunu görmek istiyorsan hisselerini Borsa'da satmayı deneyebilirsin. Başını salladı ve ters bir sesle, "Neyse boş verelim. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Mundin odadaki herkesin ona baktığını görerek hayrete düştü. Sonra sebebini anladı. Çünkü *Norma* ona bakıyordu; Don da Norma'nın baktığı yere bakıyordu, diğerleri de Lavin kardeşleri izliyorlardı.

Boğazını temizledi; ve sonra da birkaç dakika önce duyduğu şeyin kulaklarında yankılandığını fark etti. "Borsa!" diye bağırdı.

Hepsi birden ona baktılar. "Anlamıyor musunuz?" diye sordu. "Borsa, Hubble'ın dediği gibi yani. Eğer başarabilirsek... hey, bu da ne?"

"Bu" dediği şey nereden geldiği anlaşılmayan, insanı korkutacak derecede net duyulabilir, çınlayan bir sesti. Hepsi birden kafalarını kaldırdı; Don Lavin durduğu yerde sallandı

ve ayağa kalktı, etrafına bakınıyordu. Kapıya doğru yürümeye başladı; Mundin seslendi:

"Hey, bekle bir dakika! Nereye gidiyorsun?"

Don omzunun üzerinden anlaşılmaz bir şeyler söyledi; ama Mundin ne dediğini anlayamamıştı. Tam bu sırada odada küçük bir patlama daha oldu, Don'un oturduğu yerin tam yanındaki bir lambanın kaidesi patlamanın merkezini oluşturuyordu; gene oraya buraya sıçrayan alevleri söndürmek zorunda kaldılar.

Ama bu sefer de geçen seferki gibi çok ciddi bir zarar olmamıştı. "Dua edelim de bunun gibi zaman ayarlı başka bombalar olmasın," dedi Mundin. "Eveet, nerede kalmıştık?"

"Bize neler yapılması gerektiğini anlatmaya başlamıştın," dedi Norvie Bligh yardımsever bir sesle.

"Aslında, pek değil. Ben sadece tamamen yenilmediğimizi söylemeye çalışıyordum. Bir kere kaynaklarımız var. Her şeyden önce borçlarımız var; milyon dolarlık bir borçtan bahsediyorum. Bankalara bu kadar büyük ölçüde borçlanınca önemli bir şirket olursunuz. İkincisi, G.M.L. karşıtı kampanyamız öyle birkaç adam bizi sattı diye sönecek değil. Bir süre için başları belada olacak; belki biz de bu arada bulanık suda bir şeyler tutabiliriz. Üçüncü olarak da hâlâ en büyük kaynak bizde – Don ve ondaki hisseler. Don nereye gitti?"

"Tam şu şey patlamadan önce dışarı çıkmıştı," dedi Norvie rahatsız bir ses tonuyla. "Sanırım 'yüksek tel' gibi bir şeyler söyledi ama yanlış duymuş da olabilirim."

"Ben de böyle bir şeyler duydum," dedi Mundin, kafası karışmıştı. "Garip. Özür dilerim arkadaşlar." Danışmaya telefon etti ve sonra yavaşça almacı yerine koydu. "Çıktığını söylediler. Ne zaman geri döneceğini sormuşlar o da geri dönmeyeceğini söylemiş. Stadyum'a gittiğini söylemiş."

İnanılmaz yoğunlukta bir sessizlik oldu. Hubble dayanamayıp sordu: "İçinizde şu yüksek telin ne olduğunu bilen var mı? Herhalde bunun basit ve anlaşılır bir tanımı vardır."

Norvie Bligh korkmuştu. "Yüksek tel hakkında epeyce bir şeyler duydum. Büyük Gün Gösterileri'ndeki en korkunç oyun budur." Öksürdü. "Sanırım bunu belirtmekte biraz geç

kaldım. Ama Charles, sen de Don'un gözlerinin *parladığını* fark etmedin mi?"

Norma ve Mundin aynı anda anlamışlardı. "Doktor," dedi Norma.

"Doktor!" diye tekrarladı Mundin. "Her şeyin ortaya çıkmamış olabileceğini *söylemişti.* Belki de derinlerde bir şeyler bırakıldı ve..."

Ping!

Odayı bir gürültü kapladı. İki ses çınlıyordu:

"Kesinlikle, değil mi Bay Charlesworth?"

"Haklısınız, Bayan Green!"

23

Bütün gece deliler gibi aradılar ve sonunda şafak sökerken aradıkları şoförü buldular.

"Elbette bayım. Şu gözleri parlayan çocuktan bahsediyorsunuz değil mi? Onu ben aldım. Hem de tam Monmouth Stadyumu'na, oyuncuların giriş kapısına götürdüm. Sizin arkadaşınız mıydı? Gözü biraz kara galiba?"

Arenaya girebilmek için rüşvet yolunu denediler ve sonunda başarabildiler. Sinsi kapı görevlisi uydurma masallarını yuttu ve parayı kabul etti; işte tam bu sırada kıdemli gece bekçisi ortaya çıktı. Adam dev boyutlara sahipti. Gözleri parlıyordu.

Kibarca, "Üzgünüm, arkadaşlar. İzinsiz girişler yasaktır. Gene de açık bölüm için bilet kuyruğu birazdan başlayacak, o zaman," derken bir anda durdu. "Ah, merhaba Bay Bligh. Epeydir ortalarda yoktunuz."

"Selam, Barnes," dedi Norvie. "Bak, acaba bize izin vermen mümkün mü? İçeride tanıdığımız aptal bir çocuk var, kafayı yemiş ve gidip bir oyuna kaydolmuş. Bir yanlışlık oldu ve onun da kafası karıştı."

Dev adam üzülmüş gibi içini çekti. "İzinsiz girişler yasak. Eğer bir geçiş izniniz..."

Öbür bekçi söze karıştı: "Beklemenizin bence bir mahzuru yok, ama beyni yıkanmış biri ile ile tartışmaktan başka yapacak işiniz yok mu sizin?"

"Haklı," dedi Norvie. "En iyisi gidip Candella'yı bulalım. Ne de olsa bir zamanlar patronumdu, ne fena."

Taksi onları alıp General Recreations Şirketi'nin balon şehrine ve Candella'nın özel mekânına götürdü. Ryan o arada şekerleme yaptı. Norma ve Mundin korkarak da olsa, hiçbir erotik düşünce taşımadan elele tutuştular. Bligh bir av köpeği kadar meraklı, pırıl pırıl gözlerle etrafıyla ilgilendi. Hubble bir koltuğa gömüldü ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Candella zilin çalınmasından beş dakika sonra kendine geldi ve görüntülü diyafonun yanına inebildi. Elbette ilk başta gözlerine inanamadı.

"Bligh?" dedi dili dolanarak ve anlamsız sesler çıkararak. "Bligh?" Bu sefer sesi G.M.L. hissedarı Bligh'a dalkavukluk eder gibi değildi. Demek ki haber yayılmaya başlamıştı.

"Evet, Bay Candella. Sizi uyandırdığım için özür dilerim ama bu acil bir durum. İçeri girebilir miyiz?"

"Tabii ki hayır! Diyafonun ışığı söndü. Norvell zil düğmesinin üzerine abanınca Candella'nın görüntüsü yeniden belirdi. "Lanet olsun, Bligh, sarhoş musun nesin. Hemen buradan gidin yoksa polis çağırırım."

Mundin dirseğiyle Norvell'i itti. "Bay Candella..." en iyi mahkeme salonu sesini takınmıştı. "Ben Charles Mundin, avukat. Bay Donald Lavin'i temsil ediyorum. Bay Lavin şu anda Monmouth Stadyumu'nda göstericiler bölümünde bulunuyor, yarınki – yani bugünkü Büyük Gün Gösterileri için. Müvekkilimin bir sözleşme imzalayabilecek akli yeterliliğe sahip olmadığını ve bu yüzden hazırladığınız gösteride oldukça önemli zararlara neden olabileceğini size bildirmem gerekiyor. Sanırım onunla olan sözleşmenizi iptal ettiğinizi gösterir kâğıtları imzaladığınızda onun böyle bir şey yapmasını en kısa sürede engelleyebiliriz. Tabii ki bu iptal için gerekli olan harcı ödemeye hazırız." Sesini biraz daha alçaltı: "Küçük banknotlarla, hem de oldukça kabarık bir meblağ."

Candella yumuşak bir tonda, "İçeri gelin," dedi.

Kapı açıldı. İçeri girdiklerinde homurdanmaktan kendini alamadı: "Aman Tanrım, bir ordu bu!"

Evdeki mikrofonda bir kadın sesi duyuldu: "Ne oluyor, bir tanem?" Candella kızardı ve seslendi: "İş, hayatım, mikrofonu kapatabilirsin." Bir kıkırtı duyuldu ve mikrofon kapandı. "Evet, baylar ve bayan... yo, hayır, isimlerinizin ne olduğu beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor... size şu formlarımızdan birini göstereyim. Avukat olduğunuzu söylemiştiniz değil mi, öyleyse bir göz atabilirsiniz."

Mundin on dakika kadar formu inceledi. Hiç bir açık noktası yoktu kontratın. Bağlanmış, desteklenmiş, perçinlenmiş, kaynak yapılmış, ve ateşe karşı cilalanmıştı. Hava geçirmez, sıkı bir vakum içine alınmıştı, ayrıca solmamak, küçülüp çekmememek, sarkmamak, kırışmamak, buruşmamak üzere garantilenmiş, her türlü hukuki saldırıdan korunmuştu.

Candella, Mundin okudukça yüzüne bakıp eğleniyordu.

"Bunu ilk okuyanın sen olduğunu mu düşünüyorsun? Alaylı alaylı güldü: "En az on bin kişi okudu bunu. Ve her paçayı kurtaran için bütün kontrat yeniden yazıldı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse otuz yıldır bize karşı bir dava kazanan olmadı, Sayın Bay Avukat."

Mundin yalvardı: "Bay Candella, kanunları boş verin, isterseniz rüşveti de boş verin. Lütfen yalnızca o çocuğu düşünün. Bu her şeyden önce insanlık meselesi. O çocuğun bu gösteride yeri yok."

Candella bir ahlak abidesi kesilmişti: "Ben şirketimi ve hissedarları koruyorum, Bay Herkimseniz. Bu prensip doğrultusunda hiçbir istisna kabul etmemiz mümkün değil. Eğer her ipini koparan sarhoş gelip içeri girmeye kalkarsa Büyük Gün Gösterilerimiz..."

Mundin tam adama bir yumruk sallıyordu ki, Norvell beklenmedik şekilde atik davranıp kolunu tuttu. "Hiç yararı yok," dedi ufak tefek adam. "Daha önce hiç fark etmemiştim, Charles. Bu adam bir sadist. Hiç şüphem yok. Başka kim bu işten bu kadar zevk alabilir ki? Onun kurbanlarından birini

almaya çalışırsan aşk hayatına karışmış olursun. Daha yüksek bir merciye başvurmamız gerekiyor."

Candella homurdandı ve onlara kapıyı gösterdi.

Tekrar taksiye bindiklerinde Mundin düşüncesini belirtti: "Onlara verdikleri bu zarardan dolayı da kancayı *takabilirdik.* Ama umurlarında olmazdı ki. Bliss, sanırım artık senin devreye girmen gerekiyor."

Para babası çantasını çıkardı ve telefonla Stadyum'a erişti. "Sam, ben Bay Hubble. Sana da günaydın. Sam, General Recreations'ın başındaki kişi kim; hani şu Monmouth Büyük Gün Gösterileri ile ilgilenen kişi? Peki bekliyorum." Bir süre bekledikten sonra istediği yanıtı almış bir ses tonuyla, "Evet, sağol, Sam," dedi ve telefonu kapattı. Pencereden dışarı bakarak konuşmaya başladı. "Vekillerin elinde. Vekil, Choate firması. Onların da kimin adına çalıştıklarını biliyoruz, değil mi?"

Parmaklarını hafif hafif koltuğa vurdu ve sonra birden atıldı: "Bligh, sen bizi içeri sokmanın *bir* yolunu biliyor olmalısın. Yıllarca orada çalışmadın mı?"

Norvell yanıtladı: "Tek yolu oyunlara katılmak için bir feragat formu imzalamak."

Norma Lavin kupkuru ve tiz bir sesle, "O zaman o formları imzalayalım," dedi. Diğerleri şaşırmışlardı. Konuşmaya devam etti: "Yo, hayır, delirmedim. Derdimiz Don'u bulmak değil mi? Ve eğer onu bulmak istiyorsak ne yapacağımız da belli. Bir iki kâğıda imza atsak olmaz mı, Norvie? Çok tehlikeli bir iş olmasa gerek. Sonuçta gönüllü olanlar katılmıyor mu?"

Norvell yutkundu ve, "Ben oyunlarda hiç yer almadım, Norma, ben yalnızca işin planlama tarafındaydım. Planlama tarafından bakıldığında bu işe gönüllü olmak yetiyordu," diye yanıtladı. Çok kötü görünüyordu ama konuşmaya devam etti: "Ama belki de fena fikir değildir. Bakın ne diyeceğim, bağlantıları bildiğime göre ben yalnız gireyim ve..."

"Saçmalama!" diyerek sözünü kesti Mundin. "Don saklanacaktır, bulsak bile bizimle gelmek istemeyecektir. Benim gitmem daha mantıklı."

Sonunda Hubble ve yaşlı Ryan dahil olmak üzere hepsinin birden gideceği anlaşıldı. Sonra Norvell'in aklına Bokkent'e gidip Lana ve Tavşanlar'ı bulmak gibi parlak bir fikir geldi."

Lana ciddi bir ifadeyle, "Orada olacağız," dedi.

Tribünlerin altındaki toplantı odası inanılmaz büyüklükte bir yerdi ve oldukça kalabalıktı. Gelenlerin dörte biri kuru gürültüydü, bir diğer dörtte birlik bölümü gerçek profesyonellerden oluşuyordu, öbür çeyrek ise yaşamlarının geri kalan bölümünde övünerek anlatacakları bir şey olmasını isteyen kabadayı gençlerden ibarettti. Geri kalanlar ise sıradan insan kalabalığıydı. Saat on iki otuzda herkese Stadyum'un restoranında mükemmel bir öğle yemeği verildi. Profesyonellerden biri yemeğine dalmış olan Mundin'i fark etti ve yanına gelip imalı bir tonla, "Fazla yeme, yabancı," dedi. "Karnından yaralanırsan tehlikeli olur." Mundin öylece kalakaldı.

Don Lavin'den henüz hiçbir haber yoktu, ki bu da çok garip bir durum değildi. İnsan fazla çaba göstermeden de bu kalabalığın içinde kendini kaybedebilirdi. Üstelik Don, üzerindeki şartlanmanın etkisiyle, bunun için özellikle çabalıyor olmalıydı. Becerebildikleri kadarıyla çevrelerine bakındılar; ama bir yararı olmadı. Zaman azaldığında bir araya geldiler ve soran gözlerle birbirlerine baktılar, Don'u gören olmamıştı. "Tavşanlar," dedi Norvie, umut dolu bir sesle. "Tribünlerden onu gördüklerinde bize haber verirler. Sonra da..."

Sonra çok geç olabilirdi. Her şey onun bir an önce bulunmasına bağlıydı; bu da onunla aynı oyuna katılmak demekti ki kimse bunun hangi oyun olduğundan emin olamazdı. Bu iş için tribünlerde dolaşan Tavşanlar'ı tribünlerde tutmak bile bir hayli zorlaşmıştı; Lana Bıçaklı Çocuklar müsabakasına girmekte direnince, Norvell Don'un katılmayacağından emin oldukları tek numaranın bu olduğunu söyleyerek onu dışarıda bırakmakla tehdit etti.

Mundin şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı. Norvell birine buz gibi bir sesle, "Cehenneme kadar yolun var. Kafana kurşun boruyu yedikten sonra dersini aldığını düşünmüş-

tüm," diyordu.

İri, kaba saba bir adam, horozlanan ufak tefek Norvell'in karşısında gerileyerek, yalvarır bir sesle konuşuyordu: "Hayır, hayır. Shep onu hak etmişti. Zaten Shep... Neyse, boşver. Shep çok üzgün. Lanet olsun, size borcum var benim. Size yardım edeceğim."

Mundin Norvell'le bakıştı. "Bu da nereden çıktı?"

Norvell sinirlenmişti. "Şu Lana'nın işleri. Onu da yanında getirmiş. Bizim bir çeşit koruyucumuzda, ama onu... kovdum. Karımın fikriydi."

Mundin, "İşimize yarayabilir," dedi.

Norvell omuz silkti. "Dikkatli ol," demekle yetindi.

Koca adam Norvell'e yaltaklanmaya devam ediyordu. Mundin endişeyle durumu seyretmekten kendini alamıyordu.

Kürsüde bir adam konuşmaya başlamıştı: "Lütfen bu tarafa bakar mısınız? O kahrolası koca çenelerinizi kapar mısınız, lütfen? Hey, siz köşedeki şapşallar, evet, size de söylüyorum. Susun geri zekâlılar! Evet, teşekkürler." Bağıran adam parmaklarını saçlarında dolaştırıp duran çılgın biriydi. Norvell Mundin'e eğilip, "Bu Willkie. Bu gece sinir krizi geçirecek. Zaten her yıl oluyor bu, ama iyi bir başkandır," dedi.

Willkie bağırmaya devam ediyordu. "Hepimiz biliyoruz ki bu, yılın gösterisi olacak,bayanlar baylar. O yüzden ücretler iki katı ve hayatta kalana özel sigorta var. Ve bunun karşılığı olarak da bayanlar baylar, Stadyum için hepinizin canınız çıkana kadar bir şeyler yapmasını bekliyoruz."

Şöyle bir kalabalığı taradı. "Evet, şimdi rol dağıtımına başlayalım. Öncelikle bir komedi numarası var. Birkaç tane yaşlı beye ve bayana ihtiyacımız var – şiddet içeren bir şey yok; çevresi yastıkla desteklenmiş sopalarla savaşacaksınız. Ayakta kalan bayan beş yüz dolar, erkek de bin dolar kapacak. Haydi, elleri görelim! Hayır sersem herif, olmaz –sen altmışından bir gün fazla göstermiyorsun."

"Haydi, sen buna katıl," dedi Bligh Ryan'a dönerek. "Onlarla birlikte git ve Don'u görebilmek için gözlerini dört aç."

Ryan başıyla evetledi ve öbür yaşlı kadın ve erkeklerin arasına katıldı.

"Evet, şimdi de bize iyi bıçak dövüşçüsü olduğuna inanan iki güçlü kuvvetli erkek lazım. İskandinav stili oynanacak. Çıplak olacaksınız, o yüzden koca göbekliler vaktimi boşa harcatmasınlar." İskandinav stilinde dövüşçüler, altmış santimlik bir halatla kemerlerinden birbirlerine bağlanıyorlardı. "Bin diyorum! Evet var mı bine olur diyen? Allah kahretsin, tamam. Bin iki yüz elli yapıyorum, eğer kimse el kaldırmazsa numaradan vazgeçmek zorunda kalacağız koca ödlekler! Ooo, peki birileri varmış! Haydi şunu altı karşılaşma yapalım. Haydi beyler, cesaret!"

Rol dağıtımı böylece sürüp gidiyordu. Spillane Cehennemi; Aslanlar, Kaplanlar ve Ayılar; Yüksek Basınç. Lana bir ara Mundin'in umutsuz bakışlarını yakaladı. Don Lavin yoktu, ama kalabalık seyreliyordu. "Galiba onu kaçırdık," diye homurdandı Hubble.

"Paten Yarışı!" diye bağırdı Willkie. "Çivili dirsekler, zırh yok. Katılanlara puan başına beş yüz dolar. Seyirciye yirmi, eğer katılan üzerinize düşer ve kan görürsek yüz dolar."

Norvell, Mundin, Norma ve Hubble'a işaret etti. Onlar ellerini kaldırırken, Shep de peşlerine takıldı. "Seyirci" tarafına geçmek için hareketlendiler, hâlâ Don'u arıyorlardı.

Sonunda onu gördüler, ama ancak cam kapı bir daha açılmamak üzere arkalarından kapandığında. Don, o cam gibi gözleriyle, piranha havuzu üzerinde Yüksek Tel yarışmasına katılıyordu, ödülü on bin dolar olan o gösteriye.

Ve o kadar yüksek ödüllü olmasına rağmen tek gönüllü oydu.

Norma hareketsiz duran kapıyı yumruklamaya başladı, ta ki iki görevli kadın gelip onu oradan alana ve bekleme odasına sürükleyene dek.

Norvell kendi kendine konuşuyordu: "Bir şeyler düşüneceğim, bir şeyler düşüneceğim."

24

Norvell bekleme odasındaki müdürle samimiyet kurmaya çalıştı. Sepetlendi. Önce tatlı dille sonra tehditler savurarak aynı işlemi yineledi. Sonuçta bir değişiklik olmadı. Müdür vızıltılı bir sesle konuşuyordu: "Kendiniz ettiniz, kendiniz buldunuz. Bunun geri dönüşü olmaz. Arkadaşınız kendi karar verdi, bu benim sorunum değil. Siz seyircisiniz ve buradan çıkamazsınız.

"Sorun nedir, Kemp?" Bu son derece tanıdık, cırlak bir sesti.

Bu sesin sahibi Norvie'nin eski yardımcısı Stimmens'dı, Norvell'e ihanet ederek onun Bokkent'e gitmesini sağlayan eski yardımcı. Asilzade havalarında biri olup çıkmıştı.

Aslında üzerine atlayıp onu alaşağı etmek çok keyifli olabilirdi ama risk çok büyüktü.

"Bay Stimmens," dedi Norvell tevazu dolu bir sesle.

"Vay vay vay, Bay Bligh... Norvie! Burada ne yapıyorsun?"

Norvie burnunu koluna sildi. "Uğraşıyoruz, Bay Stimmens. Bokkent nasıldır bilirsiniz. Paten Yarışı seyircisi olmak için aday oldum, ama... ama Bay Kemp korktuğumu söylüyor. Belki gerçekten de öyle, ama yerimi değiştirmek istiyorum. Paten yarışını bırakıp Yüksek Tel gösterisine katılmak istiyorum. Evet biliyorum yalnızca on papel, ama o çivili dirsekli kızlardan birini kucağınıza almak istemezsiniz. Bunu benim için yapar mısınız, Bay Stimmens? Ben ve buradaki birkaç arkadaşım için?"

Stimmens bu durumun tadını çıkaracağa benziyordu. "Bu alışılmadık bir durum, Norvie. Bir sorun çıkarabilir. Bir kere kafaları karıştırır."

Norvell karşısındaki adamın neyi beklediğini biliyordu. "*Lütfen!*" diye ağlamaya başladı.

Stimmens anlayış dolu bir sesle, "Eski bir çalışanımız için

bazı kuralları biraz yumuşatabiliriz, öyle değil mi Kemp?" dedi.

"Arkadaşlarım için de lütfen, Bay Stimmens."

Stimmens omuz silkti. "Arkadaşları için de, tamam mı Kemp?" Eski patronunu bu halde görmüş olmaktan ve yaptığı şeyin ona hiçbir dert açmayacağını bilmekten mutlu, avare avare yürüyerek uzaklaştı.

"Onu duydun," dedi Norvell. "Haydi, değiştir."

Kemp homurdanarak kartlara uzandı.

Sıraya geri döndüklerinde Norvell diğerlerine eğilip, "Evet girdik. Şimdi şansı biraz arttı. Düşerse bile, onu sudan çıkarabiliriz belki, eğer..." diye söze girişti.

"Olmaz," dedi Shep. "Özür dilerim ama hayatta böyle bir şey olmaz. Bakın size bir şey söyleyeyim. İçinizde parası olan var mı? Gerçek papellerden bahsediyorum. Oraya gittiğimizde Yüksek Tel Çığırtkanları'na biraz para verin ve onlara hafiften almalarını söyleyin."

"Yoksa..." diye devam etti Norvell, bir süre sustuktan sonra. "Peki Shep. Eğer bırakırlarsa onları ödüllendiririz. Hubble, yanında para var mı?"

Hubble'da para vardı. Artık camın arkasından olup biteni seyretmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Norvell belli etmeden Tavşanlar'ı işaret etti, ufaklıklar ortalarda dolanıyorlardı. "Gerekirse silah kullanacaklar. Lana söz verdi. Çığırtkanlar saf dışı bırakılabilir."

İhtiyarlar savaşı başlamıştı. Ryan'ı seksenlerinde ya da daha yaşlı bir kadının kasıklarına vurduğu oldukça kötü bir darbeyle yere düşerken gördüler. Evet, sopaların çevresi yumuşak yastıklarla desteklenmişti ama nasıl kullanılacağını bilmek gerekiyordu. Ryan'ı inler vaziyette yerden kaldırıp yakındaki revire taşıdılar. Mundin ve Norma birbirlerine ifadesizce baktılar; şu anda acımanın sırası değildi.

Seyirci son derece katılımcıydı. Norvell bağıran, gülen ve doğru zamanda sahaya bir şeyler fırlatmayı beceren seyircileri görüyordu. Satıcıların tanıdık sesleri duyuluyordu: "Taşlardan alın. Tuğla parçaları var. Oradakileri ancak tuğlalarla vurabilirsiniz. Tuğlalardan alın!"

Bu korkunç seyirci kitlesi bir yana bırakıldığında ortada iyi bir gösteri vardı. Norvell şöyle bir silkindi ve dikkatini seyirciden alıp gözünü dört açmaya baktı. Sanki büyük ve önemli bir şeyler olacakmış gibi hissediyordu, o yüzden çok rahat değildi. Ama gene de kesinlikle mutlu olduğu söylenebilirdi. Çünkü ne yapması gerekebileceğini iyi biliyordu.

Ve İskandinav stilli bıçaklı savaşçılar sahneye çıktılar, bıçaklar havada savruldu, ince pırıltılar görüldü ve kan aktı; altı çiftte dört kişi öldü ve orkestra Paten Yarışı için Grieg'den Gershwin'e uzanan parçalar çaldı; yarış en az bir on dakika sürerdi...

Etraf kan içindeydi. Vakit ilerledikçe herkes kendi hesabına bir tahribat yaratıyordu.

Norvell hayatında ilk defa bu gösterilerin ne zaman başladığını merak ediyordu. Kemik kıran futbol müsabakalarıyla mı? Hokey oyunlarındaki çarpışmalarla mı? "Haydi-haydi-haydi-haydi" diye bağırarak takımının oyuncularını gaza getiren fanatik taraftarlarla mı? Karşı takımın oyuncusu topu yakalamaya çalışırken üstüne yakılmış çatapat atan Chicago fanatikleriyle mi? "Ölmeye, ölmeye, ölmeye geldik"lerle mi? Beyaz fosforlu el bombalarıyla mı? Buchenwald'la mı? Napalmla mı?

Sonra Kemp'in onu omzundan yakalayıp sarstığını fark etti. "Hadi bakalım ödlek. Sen ve arkadaşların harekete geçin. Sıra sizde." Sepetini aldı ve şamata yapanlarla koca koca çakıllara baktı. Çoğu sekiz-on santimlik koca taşlardı. Sahaya doğru ilerleyen gruba katıldı. Hubble ve Mundin'in onu yarı yarıya taşıdığını fark etti. Shep ağzı bir karış açık bakakalmıştı.

"Sakın bayılma, allahın belası!" diye yalvarıyordu Mundin. "Herkese, herkese ihtiyacımız var, Norvie."

Cansız bir suratla Mundin'e baktı. "Belki de yapmak zorunda kalmayacağım. Belki de böyle olmayacak. Dayanmak gerek. Belki de yapmak zorunda kalmam... Ama eğer başarırsam..."

"Bayanlar, baylar!" diye seslendi şef, onlar tankın çevresinde yerlerini alırlarken. İki görevli kuleler arasında tel ger-

me işlemini tamamladılar. "Bayanlar, baylar, Monmouth Stadyumu sizlere bu arenanın tarihinde ilk kez nefes kesen bir maharet ve cesaret gösterisi sunmaktan büyük gurur duyuyor. Bu genç adam..."

Don kulelerden birinin en tepesinde göründü. Norma kendine hakim olamayarak hüngür hüngür ağlıyordu. Hubble ve Mundin ellerindeki paraları çığırtkanlara dağıtıyorlardı. Shep de adamların arasındaydı. "Bağırmak yok, anlaşıldı mı? Ağzınızı kapayacaksınız. Size *bağırmak yok* diyorum. Yalnızca sessiz olun. Eğer bu çocuk bu işi becerebilirse aldığınızdan daha fazlası sizin olacak. Eğer birileri bizi atlatmaya çalışırsa onu balıklara atarız. Anlaşıldı mı? Şu anda sizin hayatınız da söz konusu. Bağırmak yok, tamam mı?"

"...evet bu genç adamın daha önce cimnastik alanında hiçbir tecrübesi yok ve dört buçuk metre yükseklikteki bu kuleden karşı tarafa, şu on altı enerjik çığırtkanı aşarak ulaşmaya çalışacak. Bu on altı kişi için bağırmak, korkutmak, korna çalmak ve çakıltaşı fırlatmak serbest ama kuleleri sallamaları yasak."

Seyirci özdeşleşmesi, diye düşündü Norvell. On altı "rakip" orada durup aslında seyircinin yapmak istediği ama çok uzakta kaldığı için beceremediği şeyi yapacaktı. Gene de oldukça güçlü bir kol, rüzgârı arkasına almış bir tuğla, ya da eğer Tavşanlar dışında biri bir tabanca sokmayı başarmışsa...

"Bu gösterinin en önemli yanı, bayanlar baylar, bu genç adamın büyük cesaret göstererek üzerinden geçeceği su tankının içinde. Monmouth Stadyumu büyük paralar harcayarak Güney Amerika'daki Amazon Nehri'nden ölümün diğer adı olan katil balıkları, piranhaları getirtti. Gözlerinizi dört açın, sayın seyirciler! Bu gösterinin bir saniyesini bile kaçırmayın! Şimdi yetmiş beş kiloluk bu koyunu canlı canlı havuzun içine atıyorum ve neler olduğuna dikkat etmenizi istiyorum!"

Meleyen, korkudan titreyen bir hayvandı bu; tıraş edilmişti ve kan kokusu için vücuduna birkaç tane çizik atılmıştı. Koyunu iple havuza sarkıttılar; ipi geri çektiklerinde görülebilen tek şey kanlı kemiklerdi. İskeletin üzerinde hâlâ zıplayan, kıvranan ve kemiklerden sarkan küçük bir şeyler vardı.

Kalabalık kendinden geçmiş bir şekilde bağırırken kemikler tekrar suya bırakıldı.

Tıpkı size benziyorlar, piç herifler, diye düşündü Norvell. Ama belki de bunu yapmama gerek kalmayacak...

Shep ona ikinci kez merakla baktığında Norvell içgüdüsel bir hareketle kıpırdadı. Don Lavin'e baktı, genç çocuk hiç kıpırdamadan işareti bekliyordu – en azından dışardan seyircinin gördüğü kadarıyla kıpırtısızdı. Yirmi iki yaşında, diye düşündü Norvell. Çizim masası ve hissedarlar toplantısı arasında hiçbir şeyin düşünülmediği bir tutku anında başlamış hayatı. Dokuz ay mide bulantısı ve insanı geren, kasan ağrılardan ve sakaletten sonra, şiddetli sancıların ardından doğmuştu. Mamalar ve bez değiştirme seansları. Şefkat, sevgi ve onunla ilgili gelecek hayalleri; çok büyük şeyler yapabileceği düşünülmüştü. Ve cenin bebek, bebek çocuk, çocuk da bir adam olmuştu.

Ve şimdi de bu adam –burada ve şimdi– eğer birileri bir şeyler yapıp bir bedel ödemezse, kanlı birkaç parça kemiğe dönüşecekti. Ama belki de bunu yapmak zorunda değilimdir, diye düşündü umutsuzca.

İşitme cihazının kulaklığı hafifçe yana kaymıştı. Etrafına bakındı, bunu yaparken hâlâ utanıyordu, aleti düzeltmek için elini uzattı. Ama düzeltmedi.

Sonra da zaten düzeltmesine gerek kalmadı.

Çığlıklar atan kalabalık, sunucunun zevkten inleyen, kendinden geçmiş sesi, kulelerin rüzgârda duyulan cılız gıcırtısı, hatta... Her şeyi, her şeyi duyabiliyordu.

Duyabiliyordu.

Bir an için neredeyse korkudan bayılıyordu. Tam olarak ne dediğini anlamasa da, bu bir karar, diye mırıldandı kendi kendine. Şimdiye dek bunların hiçbirini duymak *istememişti ki*. Bunların hiçbirini duymaya *cesaret edememişti*. Kendini bu şekilde hiçbir şey duymayarak cezalandırmayı yeğlemişti; bu vahşetin bir parçası olduğu sürece bu cezayı çekmeliydi.

Ama istifasını vermişti.

Gerçekten hiç sağır olmuş muydu? Bunu bilemiyordu.

Çünkü sanki her zamanki durumundaymış gibi hissediyordu kendini. Ama şu anda duyabiliyordu; oysa önceden duyamıyordu. Norma Lavin'in yanma gitti ve ince kolunu kızın sarsılan omuzlarına doladı. "Her şey düzelecek," dedi. Norma hiçbir şey söylemeden ona yaslandı.

"Bir oğlum olacak, biliyorsun," dedi Norvie. Norma gözü kulenin tepesinde başını salladı. "Ve eğer bana bir şey olursa," diye devam etti, "onlara iyi bakılması gerekir. Öyle değil mi? Yani Sandy, Virginia ve oğluma. Bunu hep hatırlayacak mısın?" Norma hiçbir şey duymamıştı ama kafasını sallamaya devam etti. "Bay City'deki Büyük Gün Gösterileri'ni duymuştum," diye konuşmaya devam etti Norvie. "Orada da tıpkı bunun gibi yüksek bir telin altında piranhalarla dolu bir havuz vardı. Oturma yerlerinden birinde bir hakem duruyordu, sanırım biraz sarhoştu ve dengesini kaybetmişti; ya da biri..." Norma söylenenlere dikkat etmiyordu.

Norvell ayağa kalktı ve Mundin'le karşılaştı. "Eğer bir şey olursa," diye devam etti "Sandy ve Virginia'ya iyi bakılmasını istiyorum, tabii oğluma da."

"Efendim?"

"Yalnızca hatırlamanı istiyorum."

Shep gene öyle şüpheli bakışlarla süzüyordu onları. Norvell yürüyüp gitti.

Davullar çalmaya başladı ve sunucu taş gibi hareketsiz duran Don Lavin'in bulunduğu platformu ateşe verdi. Kule alevler içinde kalıp da delikanlı öne doğru zıplarken, kalabalık adeta ulumaya başladı, az kalsın dengesi bozuluyordu.

Sunucu çığırtkanlara kızmıştı, bağırıp duruyordu: "Hey sizin neyiniz var tanrı aşkına, geri zekâlılar? Allah kahretsin! Size niye para ödeniyor sanıyorsunuz?"

Havuzun en uzak köşesindeki adamlardan biri sinirli bir şekilde Shep'e bakarak çıngırağını çalmaya başladı. Hubble onun yanıbaşındaydı. "Yüz dolar daha, piç herif. Şimdi sakinleş bakalım!" Çığırtkan sustu ve tele bakmaya başladı.

Bir adım, iki adım; Don'un elindeki denge sopası sallanıyordu.

Özel ayakkabıları var, diye düşündü Norvell. Belki de her

şey iyi gider ve hiçbir şey yapmama gerek kalmaz. Ben de sonra gidip rahatlıkla tekrar sağır olabilirim, pişmanlığımı birkaç pil satın alarak hallederim ve bu mide bulantısını dindirebilirim, kan ve çamurdan yapılmış bu insanlar da yollarına devam ederler.

Üç adım, dört adım ve sunucu büyük bir öfkeyle bağırdı: "Oraya inin ve savaşın, piç herifler! Kornalarınızı çalın! Onu alaşağı edin."

Beş adım, altı adım ve kalabalığın sesi giderek daha fazla öfke ve tehdit dolu hale geliyordu. Havuzun yanında gene bir ses duyuldu, birileri ayağını yere vurdu, birileri ellerini çırptı.

Altı adım, yedi ve sunucu gözyaşlarına boğuldu. "Size gürültü yapmanız için para ödedik, karşılığını bize böyle mi ödüyorsunuz?" diye ağlamaya başladı. "Burada bunca önemli insan varken. Stadyum'un şerefiyle oynuyorsunuz. *Utanmıyor musunuz?*"

Sekiz adım, dokuz adım, on adım. İkinci kuleye üçte birlik yol kalmıştı.

Norvell umutlanmaya başlamıştı. Ama tribünlerden koluna kuvvetli biri, hedefi tutturdu. Yarım bir tuğla döne döne havuza düştü ve beyaz göbekli küçük balıklar tuğlaların üzerine atladılar, sonra da birbirlerini paralayarak kan akıtmaya başladılar. Sular kaynamaya başladı.

Birden buz gibi bir sessizlik oldu. Norvie Mundin'e döndü ve kesin bir sesle, "Bir dakikaya kalmaz onu vururlar. Yukarı çekmeye hazır ol. Sana dediklerimi hatırla," dedi.

Norvell büyük bir hayal kırıklığı ile inatla sessiz kalan çığırtkanlara doğru bakan Willkie'ye doğru yürüdü.

Bir başka yarım tuğla havada uçmaya başladı. Bu sefer kuleyi vurmuştu. Denge sopası sallandı, Norma bir çığlık attı.

"Bu yıl sinir krizi geçirmeyeceksin galiba ha, Willkie," dedi alayla sunucuya.

"Ne? Bligh? Bligh, beni *dinlemiyorlar!*" Willkie hüngür hüngür ağlıyordu.

On iki adım, neredeyse varmak üzereydi; sonra bir tuğla, görünmez bir tuğla, Don Lavin'i omuzlarının arasından vurarak sarstı, genç çocuğun elindeki çubuk sallandı; artık çığırt-

kanlar çığrından çıkmıştı. Hubble ve Mundin de aynı anda bağırmaya ve yalvarmaya başladılar, ama "taşlar" ellerindeydi artık ve kimsenin onları dinlediği yoktu; kanın tadıyla kendinden geçen yalnızca piranhalar değildi.

Norvell son bir kez arenaya acıyla baktı. Ama ortada hiçbir şey yoktu. Ne bir sandalye, ne bir masa, ne bir yastık, balıklara atacak hiçbir şey yoktu, ama...

"HAYIR!" diye bağırdı Shep, Norvell ürkmüştü. Sadece bir an için. Ama işte o an içinde gözyaşlarına boğulmuş Willkie'yi kolları arasına alan Norvell değil Shep oldu; o bir an içinde su dolu tanka dalan Norvell değil Shep'ti – ödenmez bir borcu olduğu için vicdan azabı çeken ve sonunda borçlarını ödeyen de, Norvell değil Shep'ti.

Su önce soğuktu. Sonra kaynamaya başladı.

Havuzun en uzak ve sessiz tarafında Mundin ve Hubble Don'u bir çekişte dışarı aldılar.

25

"Havuza ben atlamak istemiştim," dedi Norvell Bligh çatlak bir sesle. "Bunu ben yapacaktım."

Taksiyle Bokkent'e dönüyorlardı; Norma kollarını Norvell'in boynuna dolamıştı. "Tabii Norvie, tabii," diyerek onu avutmaya çalışıyordu.

Mundin beynini dinlendirmeye çalışarak sarhoş gibi oturuyordu yanlarında. Bu ne kadar iyi niyetli bir adam, diye düşünüyordu. Neyse ki Shep bu rolü ondan almıştı. Ona ihtiyacımız olacak. Ama tabii ki henüz bunun farkında değil.

Hubble neşeyle çene çalıyordu: "Bu gerçek bir macera oldu. Ama en büyük macera şimdi başlıyor değil mi, Mundin? Piranhalardan sonra, Green, Charlesworth ha? Piranhaları onlara tercih edebiliriz, değil mi?"

Don Lavin, "Kapa çeneni," diye bir tavsiyede bulundu. Lavin'e bir şeyler olmuştu. Herhalde telin üzerindeyken bir şeyler öğrendi, diye düşündü Mundin. Garip, bir süre sonra

nasıl da büyüyor insan.

Bir şey hatırlamıştı, telefonu açtı ve bir numara sordu.

Hubble bastırılamaz bir istekle kulak misafiri olmaya çalışıyordu. "Oh, tabii. Stadyum kliniği. İhtiyar Ryan'ı unuttuk, öyle değil mi? Ve önemli işler yapmak için ona ihtiyacımız olacak. Bu arada bizi ne zaman planlarınıza dahil edeceksiniz? Artık Don Lavin'i kurtardık, demek ki hisseler de bize geçti. Ama bu pek bir işimize yaramayacak. Bunu siz de biliyorsunuz; bizi buradan cehenneme kadar bir sürü erteleme kararıyla bağlayacaklar. Sanırım..."

Telefonu yavaşça yerine bırakan Mundin'in yüzündeki ifadeyi görünce konuşması yarıda kaldı. Sesi neredeyse tamamen değişerek sordu: "Ryan da mı?"

Mundin başıyla evet anlamında bir işaret yaptı. "İç kanaması varmış, ameliyat masasında ölmüş." İçini çekti.

Savaş hiçbir zaman bedelsiz olmuyor, diye düşündü Mundin. Shep, neredeyse Bligh ve şimdi de Ryan. Böyle bir zafer daha kazanırsam işim biter, diye mırıldandı kendi kendine; aynı anda Ryan'ın şekillenmesine yardım ettiği ve artık sonucunu göremeyeceği son savaş planını yapıyordu.

"İnsan," diye söyleniyordu Don Lavin, "on saatlik bir uykuyla kendine geleceğini sanıyor."

Mundin endişeyle, "Tam gongun çalma zamanı," dedi. "Norvie'yi görüyor musunuz?" Borsa'da iş saatinin başlamasını bekliyorlardı. Koca salon karınca gibi kaynaşan, heyecan içindeki bir kalabalıkla dolup taşıyordu – ama bu her zamanki tanıdık gerilim hissi değil, diye düşündü Mundin içgüdüyle. Geçen seferkindekinden daha farklı olarak kasvetli bir spekülatör kalabalığı vardı; kaygılı, rahatsız, sinirli bir kalabalık. Kendi reklam kampanyaları bir anlamda tatmin edici olmuştu demek. G.M.L.'de alış veriş başlamıştı; geçen haftalara göre birkaç puan kaybetmişti. Evet, çok fazla değildi ama, hiç değişmeyen istikrarlı durumunu gene de biraz sarsacak cinsten bir gelişme. Yatırımcılar, neredeyse yüksek sesle, G.M.L.'e de güvenilmezse *neye* güvenilir ki, diye soruyorlardı.

Nihayet Norvie'yi en uzak duvarın köşesinde, öyle fark

edilmeyecek bir şekilde duruken gördüler. Onlara tanımaz gözlerle baktı, sonra kafasını başka taraflara çevirdi. Onun bakışlarını takip ettiklerinde Hubble'ı, yüz dolarlık gişenin önünde, yandaki gişenin önünde duran bir başka yatırımcıyla çene çalarken gördüler. Sonunda gong çaldı ve günün ilk hareketleri görülmeye başlandı.

"Bu şeref sizin bayım," dedi Mundin resmi bir ifadeyle Don Lavin'e dönüp. Don görevini anladığını bir asilzade selamıyla belirttikten sonra ilk "sat" emrini verdi:

333, 100 hisse, satış.

Büyük Ekran titredi ve faaliyete geçti, bahis bilgisayarları toplayıp, çıkarıp, bölüp sonuçlarını ortaya koymaya başladılar. Mundin ve Don dürbünlerini alıp 333. satıra baktılar; ışık yanmıştı:

333, 1/2 puan düştü

"Tebrikler," dedi Mundin. Bin papeli sokağı atmış durumdasın.

"Büyük zevkti," diyerek sırıttı Don. "Sanırım sıra sende."

Otuz saniyelik uyarı gongunun sesi duyulunca Mundin kendi talimatını verdi: 333 G.M.L.'in yüz hissesi, satış. Ve yarım puan daha aşağı düştüler.

Don elinde kâğıt kalem, büyük bir ciddiyetle hesaplar yapıyordu. "Her üç dakikada bir hareket oluyor ve bir günde üç yüz hareket oluyor. Bu durumda G.M.L.'i iflas ettirmemiz kırk işgünü alacak." Ciddiyetle el sıkıştılar.

Son derece sıkıcı bir üniforma giymiş okul öğretmeni, genç öğrencilerini Borsa'daki Amerikan Tarzı'nın birinci sınıf bir örneğini göstermek üzere Don ve Mundin'in oturduğu talimat gişelerinin önüne getirdi. İki komplocunun her iki tarafında oturan yatırımcılar meraklanmışlardı; Don'a daha yakın olanı eğildi ve, "Hey, baksana! Borsa komisyonuna ne diye para ödüyorsun ki? G.M.L. satmak istiyorsan, seninle özel bir pazarlığa oturacak birine götürmemi ister misin?" dedi.

"Toz ol," dedi Don ve yeni talimatını verdi:

333, 1/2 puan düştü

"Sessiz ve derinden," dedi Mundin bir filozof edasıyla.

Huysuz görünüşlü, ufak tefek bir adam yanında korumasıyla koridordan aşağı doğru numaraları sayarak ilerliyordu. "K-81, K-82, K-83, evet, bu siz olmalısınız. Siz K-85 gişesisiniz, değil mi? Burada yapılan satışlarda hisselerin teslim edilmemesi durumunda ne tür bir ceza alacağınızı..."

"Şuraya bir bakın bakalım," dedi Mundin elindeki hisse senetlerini göstererek.

Huysuz adam senetlere şöyle bir baktı ve hafifçe kıkırdadı. "Oh," dedi telaşla. "Tabii. Hadi gidelim, Haynes. Burada bence şikâyet konusu olabilecek hiçbir şey yok, öyle değil mi? Bu tür söylentilerin nasıl çıkarıldığına inanamıyorum..."

Haynes durdu, Mundin'e doğru eğildi ve "Gözüm üstünde olacak," dedi. "Çıkış kapısı hemen şurada, kasa bölümünün orada. Sen hisseleri teslim ederken ben de orada olacağım." Konuşması tam bir tehdite dönüşmüştü.

"Green, Charlesworth," diye fısıldadı Mundin. Don başıyla bir evet işareti yaptı. Başka ne olabilirdi ki zaten? Ya Green, Charlesworth'ün kendileri, ya da uyduları durumu kontrol ediyorlardı, daha ne olsun ki?

Kontrol eder etmez de ne olduğunu anlayacaklardı.

Son otuz saniye gongu çalıyordu. Mundin talimatını vermek üzere bilgisayarın başına geçti, tam yazarken vazgeçip iptal düğmesine bastı. "En iyisi biraz yükseltelim," dedi omzunun üzerinden Don'a bakarak.

333, 500 hisse, satış

Bu kez bir tam puan aşağı düştüler...

Borsa yarım saat kadar işlem yaptıktan sonra artık spekülatörlerin sesi fısıltıdan daha yüksek tonda çıkmaya başlamıştı. Birileri G.M.L.'in fiyatını düşürmekteydi.

İlk düşüşten sonra pazar sıkılaştı. Mundin ter içindeydi, Green, Charlesworth'ün satılan hisseleri alarak fiyatın her defasında yarım ya da bir puan daha düşmesine izin vereceğini

düşünüyordu, ama daha fazlasına değil. Biraz daha bekleyip ne olacağını izleyebilirlerdi. Nasılsa dünya kadar vakitleri vardı. Ve dünya kadar da paraları. Ve dünya kadar da kaynakları.

Ve eğer zaman, para ve kaynaklar yeterli olmazsa, bela yaratabilecek pek çok başka yolları da vardı.

Don Lavin bir şeyler fısıldıyordu. Mundin, "Ne var?" diyerek döndü.

"Belt Taşımacılık'a bir bak diyorum."

Mundin dürbününü alıp Büyük Ekran'a baktı. Belt Taşımacılık on puan birden düşmüştü ve bunu fark etmemişlerdi. Beynini bulandırmanın tam da sırası, diye küfretti kendine. Ama böyle bir şeyin bu kadar çabuk olabileceğini hiç düşünmemişti; bunlar borsada önsezili şekilde oynayanlar olmalıydı, yani endişelenerek hemen satmaya başlayan küçük yatırımcılar. Eğer böyle devam ederse büyük çocuklar düşündüklerinden daha kısa bir sürede yanlarına geleceklerdi.

"Haklısın," dedi Mundin. "Norvie'ye işaret ver."

Salonun öbür ucundaki Norvie işareti aldı ve gene fazla fark edilmeden G.M.L. dışındaki bütün sallantıdaki hisseler için "al" talimatını verdi. Norvie tuşlara basarken, kontrollü, keyifli bir hiddetle sanki Green, Charlesworth'ün suratlarını yumrukluyormuş gibi hissediyordu kendini. Shep'in kendini o havuza atarak aslında kendisine ayırdığı büyük rolü çalmış olduğunu anlaması ve bu perişanlığı üzerinden atması oldukça uzun zaman almıştı. Ama artık atlatmıştı bunu; her nasıl olursa olsun, güçsüz de olsa, fazla etkin olmasa da onlara karşı savaşabilmek için bir şans yakalamış olmak onu mutlu ediyordu...

İkinci saatin yarısına gelindiğinde Hubble'a da aynı işaret verildi ve o da işareti alınca iki ve beş dolarlık bahisleri oynamayı bırakıp Norvie'yi izlemeye başladı. Mundin ve Don Lavin iki binlik hisselere başlamışlardı, ve her harekette bir milyon dolardan fazla hisse kaybediyorlardı. Her dakika 333'ün puanları bir bir düşmeye devam ediyordu.

Tam üç kere, beyni yıkanmış kasiyer yardımcısı elinde Borsa'nın tasdikli çekleriyle geldi ve hisse senetlerini alıp pa-

raları bıraktı; işler o kadar büyümüştü. Adam son kez geldiğinde Mundin çekin miktarına baktı ve gözleri yuvalarından uğradı. Bir anda durumun farkına varmıştı: Charles Mundin her iki dakikada bir milyonlarca doları sokağa atıp duruyordu. Charles Mundin, doksan gün önce Yirmi Dört Saat Hizmet Veren Telesekreter'in aylık taksitlerini ödemekten aciz olan Charles Mundin! Neredeyse paniğe kapılıyordu; etrafına, işlemcilere, müşterilere, her biri kendi gişesinin önüne abanmış yatırımcılara, öğrencilere ve o ağırbaşlı öğretmene baktı...

Birdenbire parlayıp sönen bir şey gözüne ilişti. En yakınında duran çocuklardan birine ıslık çaldı. Sekiz yaşındaki rahatsız giysilerinin içinde kıvranan çocuk, elindeki şişeyi ortadan kaldırmaya çalıştı ama yeterince çabuk davranamadığı için "sınıf"ın en büyüğü, kemikli ama güzel yüzlü on üç yaşındaki kız durumu gördü ve bir anda ufaklığın yanında bitti. "Boşver, Lana," diye fısıldadı Mundin. "Sadece onları fazla gözünün önünden ayırma." Önce "öğretmene" sonra da "öğretmenin" kardeşine baktı.

"Ne kadar indirdik?" diye sordu.

Don Lavin elindeki hesaplara baktı. "On sekiz bin hisse tamam." Denizde bir damla, diye düşündü Mundin. G.M.L.'in yüzde yirmi beşlik hissesiyle işe başlamışlardı ki bu kabaca yedi milyon hisse demekti, toplam blok halinde iki milyon demekti bu. Bu hızla devam ederlerse bütün bir yıl Borsa'ya gidip gelmeleri gerekecekti.

"Don," dedi Mundin. "Don... artık ikimiz birlikte devam edelim. Ve her defasında iki bin beş yüzer sürmeye başlayalım."

On dört milyar dolar.

On dört milyar dolar inanılmaz bir rakamdı, on dört milyar dolar muazzam bir miktardı; onu öyle kolaylıkla sarsamazdı insan. On dört milyar dolara bir koçbaşıyla vursanız, koçbaşı parçalanır, on dört milyar dolar orada öylece hareketsiz durabilirdi.

On dört milyar doların ya da Tanrı'nın yarattığı herhangi

başka bir şeyin içinde taşıdığı bir salınım özelliği vardır. Bir tüy ile ona vurursun, beklersin, sonra tekrar vurursun ve beklersin, sonra tekrar vurursun. Titreşim birikir. O dev şey titrer, yanlara doğru genleşir ve salınmaya başlar.

Ayrıca Don Lavin'in yüzde yirmi beşlik hissesi de bir tüy değildi.

Ekrandaki rakamlar hızla değişmeye başlamıştı: "333, 10 puan aşağı"; "333, 6 puan aşağı"; Ve sonra bir kerede inanılmaz bir düşüş:"333, 42 puan aşağı." Mundin, Bligh, Hubble ve Lavin'ler, çılgınlar gibi çalışarak ortak servetlerini neredeyse yarıya indirmeyi başardılar. Artık bir şeyler olması gerekiyordu.

Ve o beklenen şeyler oldu. Bir anda Mundin'in gişesinin önünde korumalarıyla birlikte biri belirdi.

Del Dworcas.

Buz gibi bir suratla Mundin'e bakıyordu."Sen," dedi hiddet dolu bir sesle, "sen düzenbazın, nankörün, asalağın tekisin!" Hayır, *olamaz,* diye düşündü Mundin, gördükleri doğru olamazdı. Dworcas da onlardan biri! Dworcas resmi bir tavırla konuşuyordu. "Sana bu Şikâyet ve İhzar Emri'ni veriyorum," dedi Dworcas resmi bir tavırla. "Ver şunu ona Herb. Tüm malına mülküne haciz konulacak. Sekiz yüz dolar, Mundin! Sana borç verdim, yardım ettim ve sense beni kazıklamaya çalıştın. O kadar paran var ve benim borcumu ödemiyorsun ha! Şu senetlere bak! Şu çeklere bir bak! Çocuklar bu adamın malını mülkünü toplayın da gidelim buradan." Gözlerini tıpkı bir iş adamı gibi kuruladı ve gitmek üzere arkasını döndü, tam bu sırada Mundin'in ve Lavin'in hisselerini almak üzere polisler geldi.

"Durun bakalım," diye bağırdı Mundin. "Del, dinle: Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun." Dworcas istemeden bir adım geri attı ve sinirlenmiş bir ifadeyle Mundin'e baktı. Kurumuş dudaklarını yalıyordu.

"Evet, bayım," diyerek araya girdi güzel yüzlü on üçlük çocuk. Dworcas'in dirseğini tutuyordu. "Bence bu arkadaşa bir şans daha verin. Haydi."

Dworcas nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi. "Ah, pekâ-

lâ! Haydi gidelim, Herb."

"Hayır, bayım," diye atıldı bebek yüzlü kız. "Aslında siz gitmek istemiyorsunuz, polisleri gönderseniz yeter. Siz burada oturup olanı biteni izlemek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, doğru," dedi Dworcas. "Tamam, yok ol Herb."

Koca polisin kaşları çatıldı ve itiraz edecek oldu: "Ben ona resmi celbi verdim, Del. Bu onun malına mülküne tedbir maksadıyla el koymamızı gerektirir."

"Sana *kaybol* dedim, Herb!"

Polis alınmış bir tavırla omuz silkti ve ekibini topladı, birlikte uygun adım orayı terk ettiler.

"Aferin sana Lana," dedi Mundin şöyle bir soluklanarak.

Lana omuz silkti. "Tamamdır, çocuklar. Şişeleri yerlerine koyabilirsiniz. O sakin sakin burada oturacak, değil mi aşağılık herif?"

Dworcas hararetle başını salladı. "Elbette." Bir yandan da donuk gözlerle Tavşanlar'ın elbiselerinin altından sırtına dayadıkları parlayan kırık şişelere bakıyordu.

Mundin arkasında kalan Büyük Ekran'a döndü sendeleyerek. Birkaç hareketi kaçırmıştı, ama... ama...

Uzun bir süre dürbünüyle 333. satırın üzerinde kilitlendi kaldı. 333'ün 13 puan düştüğünü söylüyordu Ekran. "Don," dedi inanamaz bir sesle. "Don, işte başladı. Birileri daha satıyor!"

Coett mi? Nelson mı? Yoksa Green, Charlesworth mü? Bunu asla bilemeyeceklerdi. Fakat bir dakika içinde herkes aynı şeyi yapmaya başlamıştı birdenbire. 333 satıldı, satıldı, ve satıldı. Mundin ve Lavin çılgınlar gibi kahkahalarla gülerek bir kerede on bin hisse satmaya başladılar, ve başkalarının saklı portföylerinden, vekâlet emirlerinden, havadan gelen binlerce hisse de satılıyordu bu arada. 333, 15 puan düştü. 28 puan daha. 47 puan daha. 61 puan daha...

Artık bütün piyasa çalkalanıyordu ve Büyük Ekran'daki rakamların olan bitenlerle ilgisi kalmamıştı; onlar dakikalarca gerideydiler. İki kere sorun çıktı ve kırık şişeler havada uçuştu; kanlar içinde kalan goriller Borsa'nın zeminine devrildiler ve ayaklar altında kalarak çiğnendiler. Ama yalnızca iki kere. Ka-

labalığın yoğunluğu onları koruyordu; Hitler'in panzerleri bile Mundin'e ulaşabilmek için bu kalabalığı yarıp ilerleyemezdi.

Bu en kritik an, diye düşündü Mundin umutsuzca tuşlara basarken; talimatlar veriyor ve Büyük Ekran'da bir anda olabilecek değişiklikleri yavaşça, acı veren bir yavaşlıkla bekliyordu. Bu an, piyasanın nabzının tutulması gerektiği ve ne zaman sessizce satmayı bırakıp ne zaman tekrar hiç fark ettirmeden almaya başlanacağına karar verilmesi gereken önemli bir andı. Bir el omuzunun üzerinden uzandı ve masadan bir şeyler aldı.

"Dikkat et, ahbap!" diye bağırdı Mundin boğuk bir sesle. Ama bu, kendi adamının Mundin'e verdiği resmi celbi alan Del Dworcas'ti yalnızca.

Yüzü kâğıt gibiydi ama bir şey fark ettirmiyordu. Dworcas sessizce kâğıtları yırttı. "İşte seninkiler," dedi Mundin'e; kâğıt parçaları dağılıp yere düştü. "Kaybeden bir attan ne zaman inilmesi gerektiğini bilirim ben, Charles. Ve seni Lavin'lerle kimin tanıştırdığını da unutma."

İşte işini bilen, pratik zekâlı bir politikacı, diye düşündü Mundin. Sanki mezardan gelen bir sesti bu; Ryan'ın sesi.

Bu ses, artık kazandıklarını söylüyordu.

26

O geceyi Bokkent'te kutladılar – daha uygun başka yerleri yok gibiydi. Sakin ama gurur dolu bir kutlama oldu. Kazanmışlardı, birlikte başarmışlardı. Ve hepsi birden şimdiye dek dünyanın gördüğü en büyük gücü elde etmişlerdi.

Hâlâ ellerindeki hisselerin tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorlardı. Mundin ve Norvie G.M.L. hisselerinin ne kadar ettiğini hesaplamaya çalışıyorlardı: Neredeyse yüzde yetmişi buluyordu. Kendi hisselerini geri aldıklarında ve Coett'le Nelson'ınkiler de buna eklendiğinde Green, Charlesworth'ün kaynaklarını tamamen ele geçirmiş oluyorlardı.

Ama nereden gelirse gelsin, bu yeterliydi.

Artık kuruluşun adını "G.M.L. Evleri"nden "Lavin Evleri"ne değiştirmek için yeterli bir paraydı bu – zaten Lavin'in istediği de hep bu olmuştu.

"Belt Taşımacılık, Halka Açık Şirket," diye şarkı söyler bir sesle konuştu Hubble, "iki yüz elli hisse." Don Lavin listelerine eğilip gereken yeri işaretledi ve sonra:

"Tamam," dedi.

Hubble dikkatle eğilip makbuzlara baktı ve bir başkasını çıkardı. "Ulusal Demirsiz Alaşımlar Şirketi – hey, bu Nelson! Ulusal Demirsiz Alaşımlar, beşyüz hisse." Kafasını kaşıdı. "Bunları ben mi almıştım? Her neyse. Tioga Point Kewpie Şirketi – bir dakika bekleyin." Borsa makbuzlarına baktı. "Tioga Point Kewpie Şirketi diye bir şirket duyanınız var mı? Galiba bu şirketin çoğunluk hissesini almışız. *Poore Elkitabı* burada mı, Mundin?" Şirketin adını kimse duymamıştı. Hubble omuz silkti, makbuzu katlayıp kâğıttan bir uçak yaptı ve Lana'ya doğru attı. "Al bakalım, küçük kız. Burası oyuncak fabrikasıymış. Senin oldu."

Lana şaşırmış görünüyordu, sonra hırçınlaştı, sonra da dalıp gitti. Makbuzu kaptı ve baktı. "Oyuncaklar," dedi merakla.

Hubble makbuzların geri kalanını evrak çantasına attı ve Don Lavin'in sırtını sıvazladı. "Canı cehenneme! Yarın bitiririz nasılsa. Bu dengeli bir portföy sayılmaz ama..." Gülümsediğinde yüzü anlaşılmaz şekilde genç ve istekli görünüyordu. "Ne yapalım, aceleyle toparladık. Her neyse, galiba her şeyin küçük bir bölümüne sahibiz."

"Bunlara ihtiyacımız olacak," dedi Norma, Mundin'in omzuna yaslandı. "Bu yaşlı canavarlar o cam fanusların içinde..."

Mundin kızın elini hafifçe okşadı. "Bilmiyorum," dedi bir süre sonra. "Onlar artık ölmüş sayılır, biliyorsun. Onların uğruna yaşayacakları bir şeyleri yok, iktidar dışında. Piyasayı da darmaduman ettiğimizde bu gücü ellerinden almış olduk. Biz..."

Daha fazla konuşamadı. Ev sarsıldı ve çınladı. Beyaz bir

ışık dışarıyı aydınlattı, ve sonra turuncu renge dönerek söndü.

"Bu da nèyin nesi?" diye sordu Norvie Bligh, kolunu karısının omzuna atmıştı.

Hiç kimse bilemiyordu; ışığın kaynağını anlamak üzere ikinci kata çıktılar. Orada camlı bir pencere vardı, yani bir zamanlar... Camın kırık parçaları yerlere dağılmıştı.

Akşam ışığında bile parıltılar saçan çöplüğe dönmüş körfezin ötesinde, Eski New York'un olduğu yerde mantar şeklinde bir bulutun yükseldiğini gördüler.

"Green, Charlesworth," dedi Norvell düşünceli bir sesle. "Sanırım onların artık ölü sayıldığını anlayan bir tek sen değilsin, Charles."

Daha uzun bir süre orada durup, Struldbruglar'ın intiharının elle tutulamayacak anıtı, onların anısına dikilecek tek anıt olan bulutun denize doğru sürüklenmesini seyrettiler...

"Aşağı insek iyi olur," dedi Mundin. "Temizlik işine başlamamız gerek."

—

Borsa mı daha acımasız bir savaş alanı, gladyatör oyunları mı? Bunu, ikisini de deneyenlere sormak gerek...

"Boyalı fahişe! Bütün kölelerin özgür olmasını istediğini söylüyor. Bay Abraham Lincoln'den bahsediyor!"
"Bay Abraham Lincoln'ün işini biz halletmiştik, Bay Charlesworth,"
"Evet, onu biz halletmiştik Bayan Green, şimdi de aynısını yapacağız."
Mundin'in başı dönüyordu... "Bu kadar yaşlı mısınız?" diye sordu zayıf bir sesle.
"Bu kadar yaşlı mıyız, Bayan Green?" diye sordu erkek ses.
Mundin mekanik hareketlerle paltosunu yerden aldı ve Norma'ya kalkması için yardım etti. Sersem bir şekilde kapıya yöneldi. Yolun ortasında durdu, buzlu cama bakıyordu. Cam diye düşündü. Cam ve içinde titreyen, hareket eden bedenler, bir parça hava onları...
...
"Çok kötü," dedi Charlesworth'ün sesi.
"Senden nefret ediyoruz, Mundin.
Sen bizim Yüce Tanrı olmadığımızı söyledin."
"Pis dinsiz!" diye tısladı
Bayan Green'in sesi.

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-169-9